E. Jankauskaitė.

MARIJONŲ VIENUOLIJOS LEIDINYS

F. Massaruti S. J.

MĄSTYMAI APIE ŠVČ. JĖZAUS ŠIRDĮ

Iš italų kalbos
laisvai išvertė *J. Vaišnora, M.I.C.*

MARIJAMPOLĖ 1931 M.
Marijonų spaustuvė

NIHIL OBSTAT

Mariampoli, die 18 Iulii 1929 an.
Iustinus Novickas, M. I. C.
Censor librorum.

IMPRIMATUR

Vilkaviškis die 22 m. Iulii 1929 an.

† Antonius Eppus

L. S.

Nr. 1358.

Vertėjo žodis

Lietuvių dvasinei literatūrai vis dar esant neturtingai, ėmiausi versti šiuos mąstymus apie Švč. Jėzaus Širdį į lietuvių kalbą. Tiesa, šie mąstymai skiriami vienuoliams, tačiau dėl savo turinio ir minčių gausumo tinka ir šiaip dvasininkams—kunigams bei maldingiems pasaulininkams, kurie atlieka kasdien mąstymą. Be to, kur yra praktikuojama visą birželio mėnesį kasdien sakyti pamokslėlius—konferencijas apie Švč. Jėzaus Širdį, šie mąstymai duos pakankamai medžiagos.

Vertėjo vienas noras,—kad Švč. Jėzaus Širdies meilė vis labiau apimtų žmonių širdis.

Vertėjas

Autoriaus prakalba

Tarp daugybės naudingų knygų, parašytų apie Švč. Jėzaus Širdį, nebuvo visiškai pritaikintos šių laikų vienuoliams, kuri, mąstymu būtų, padėtų įsigyti šventumo turtų, sukrautų dieviškoje Širdyje, kurioje „yra paslėpti visi išminties ir žinojimo turtai" (Kol. 2, 3).

Visais laikais, iš tikrųjų, yra Dievui didesnės garbės, Bažnyčiai paramos, tikinčiųjų sieloms naudos iš viso to, kuo atnaujinama ir uždegama Dievui pašvęstų asmenų sielos, bet labiausiai dabar, kada religija yra taip žiauriai stumiama iš viešojo gyvenimo, kada neteisybė, rodos, ima viršų, kada „ataušo daugelio meilė" (Mat. 24, 12), ir kada dieviškoji teisybė rodo tiek ženklų, gal siunčiamų ir už neištikimybę tų, kurie turėtų permaldauti Dievo rūstybę už visos tautos kaltes.

Visi klausinėjame, kuriuo būdu būtų galima pataisyti blogumai, bet gal ne visi pakankamai suprantame, kad malda, mūsų gyvenimo pataisymas ir pašventinimas yra tikriausios, o gal ir vienintelės, priemonės mūsų rankose, sulaikyti Dievo teisybės rykštę.

Visi jaučiame, kad Dievas daugiau reikalauja iš Jam pasišventusių sielų. Kiekvienas mūsų esame įsitikrinę, kad viena iš svarbiausių priežasčių, kodėl Dievas leidžia tokią žiaurią kovą iš bedievių pusės yra ši: kad mes nauja dvasia ir nauju karščiu eitume tobulybės keliu, būtinu ir reikalingu mūsų luomui. Tai mūsų kiekvieno uždavinys, kad iš pasaulio persekiojimų rinktume sau vaisių. Ir tai pasieksime atsimindami, kad priemones duoda pats Dievas.

Kad tikrasis pamaldumas į Švč. Jėzaus Širdį yra tikriausioji priemonė, palikta ir skirta mūsų laikams, labiausiai tinkanti žadinti ir kelti vienuolių šventumui, nėra jokio abejojimo. Duotieji Jėzaus prižadėjimai šv. Margaritai Alakok tai aiškiai sako, įsišaknijęs visuose krikščionijos amžiuose įsitikinimas yra visuotinis, kasdieninis patyrimas ir šiandien tai patvirtina. Maloniausia Bažnyčios viltis yra dabar šiame pamaldume.

Šia viltimi yra persiėmus Šventojo Tėvo Leono XIII kalba, pasakyta 1879 m. lapkričio 23 d. Maldos Apaštalavimo nariams. Užteks paminėti trumpus, bet gilius žodžius. Šventasis Tėvas, paminėjęs prižadėjimus duotus šv. Marg. Alakok, pasakė: „Mes trokštame iš visos širdies, kad tikrasis pamaldumas į Švč. Jėzaus Širdį būtų žadinamas ir pasklistų visame pasaulyje. Žinodami gerai, kiek jis yra naudingas ir išganingas, turime tikros ir malonios vilties, kad daug malonių išplauks iš tos Širdies,

tikrosios priemonės pataisyti blogą, kuris apėmė pasaulį."

Norėdami vienuoliams suteikti progos įgyvendinti šias viltis, skiriame šiuos mąstymus, kurie kalba apie skaudžius ir amžinus Jėzaus Širdies kentėjimus, visą Jo ant žemės gyvenimą ir kančios metu. Toje Širdyje ypatingai atidengiama Jo amžinosios meilės turtai, parodoma Jo vidaus dorybių gražiausi pavyzdžiai ir jaučiama stiprūs paskatinimai tos meilės, kuri turi apimti visą vienuolio gyvenimą.

Šie mąstymai galima panaudoti ne tik birželio mėn. (kuriam jie skirti), bet taip pat kiekvieną pirmąjį mėnesio penktadienį, Gavėnios metu, atnaujinant apžadus ir prie kitų progų, parenkant tinkamą mąstymą.

Autorius niekumet nebūtų ėmęsis tokio atsakingo, kilnaus ir sunkaus darbo, jei nebūtų buvęs paragintas uolių Švč. Jėzaus Širdies garbintojų, kurie karštai trokšta Jėzui pašvęstų sielų dvasios gerovės.

Tie, kurie šiais mąstymais naudosis, tepasimeldžia ir už jų autorių, kuris labiau už kitus yra reikalingas įsigyti Jėzaus meilės.

MĄSTYMAS I.

Jėzaus Širdis ir vienuolis

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Jėzų, rodantį perdurtą savo dievišką Širdį, iš kurios teka kraujas ir vanduo, ir sakantį: „Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės, nes jie bus pasotinti."

Antroji įžanga. Prašykime V. Jėzų malonės, kuri uždegtų tobulybės troškimą mūsų širdyse, ir duotų suprasti, kad tik Jėzus vienas gali mūsų troškimus patenkinti.

I.

Atsiminkime, kaip *vienuolis pašauktas siekti tobulybės*, turi laikytis Evangelijos patarimų, juos kasdien savo gyvenimui taikinti, įsigyti kuo daugiau dorybių ir labiau susivienyti su Dievu. Savo gyvenimą vienuolis turi sutvarkyti Jėzaus žemiškojo gyvenimo pavyzdžiais, o savo dvasios, vidaus gyvenimą stiprinti Jėzaus dvasia, kad galėtų pasakyti: „Kristus yra man gyvenimas" (Pi-

lyp. 1, 21). Štai kur yra vienuoliškos tobulybės esmė.

Pasvarstykime, kokio didelio atsidėjimo reikalauja iš mūsų šis kilnus darbas, kuris turi tęstis ligi mirties. Kad jis savo tikslą pasiektų, iš mūsų pusės būtinai reikia: 1) Saugotis, *kad niekumet nesumažėtų troškimas siekti tobulybės*, bet visumet jį žadinti; 2) budėti, kad mūsų *šventas uolumas neataauštų*, veikiant stropiai ir nuolat save paraginant. Bet ar esame tikri kad savo jėgomis visa tai padarysime? Viską gausime iš Jėzaus, jei mokėsime amžinųjų turtų ieškoti Jo Švenč. Širdyje.

Toje Širdyje rasime gyvojo vandens, kurio atsigėrę vieną kartą, kaip pats Jėzus prižadėjo, nejausime laikinųjų ir žemiškųjų dalykų troškimo, o norėsime vien amžinųjų ir dieviškųjų. Taigi pradėkime, lyg ištroškęs elnias, bėgti į tą amžinąjį šaltinį ir nesustokime, kol jį rasime danguje, kur yra „šaltinis vandens trykštančio į amžinąjį gyvenimą“ (Jon. 4, 14). Tik Švč. Širdyje užtikrintas tikras tobulybės troškimas.

Toje Širdyje rasime ugnį, kurią Jėzus atnešė ant žemės ir kurią nori sukurti kiekvieno mūsų širdyje. Ši meilės ugnis niekumet nesako gana, bet plečiasi ir liepsnoja

vis labiau. Kaip gali neliepsnoti mūsų širdyje uolumo ugnis, jei ji bus kurstoma amžinosios meilės ugnies, kuri yra Jėzaus Širdyje. Štai būdas bešalstančiai uolume sielai sušildyti ir atgaivinti!

II.

Pasvarstykime *pavojus* ir *kliūtis*, kurios pasitaiko vienuolio gyvenime. „Kova yra žmogaus gyvenimas ant žemės" (Job. 7, 1). Vienuolis, stovėdamas pirmose eilėse po Kryžiaus vėliava, paskelbė amžiną karą velniui, pasauliui ir kūnui, didžiausiems Kryžiaus priešininkams. Jis ne vien atremia jų puolimus, bet pats pirmas puola priešus, pirmiausia savyje esančius, darydamas apžadus apsimarinti visame ir atsižadėti savęs. Kovodamas su savo kūniškumu ir pasauline, kūniška meile, nori nugalėti savyje senąjį žmogų, kad galėtų gyventi jo širdyje prikryžiuotas Jėzus.

Dėl to blogasis pasaulis vienuolių neapkenčia, kaip savo priešininkų, dėl to velnias, pavydėdamas mums laimės stato pinkles visokiais būdais, dėl to nuodėmės žmogus, kuriuo vienuolis nori nusikratyti, nuolat atnaujina kovą ir deda visas pastangas

nepasiduoti. Kiek čia visur sunkenybių, kiek pavojų!

Kas gi duos vienuoliui drąsos ir jėgų, kas jį apginkluos, kas jį apgins, kas vadovaus kovose taip, kad būtų laimėta? Su gyvu tikėjimu pažvelk į Jėzų ir sakyk: „Štai, Dievas mano gelbėtojas, aš elgsiuos su pasitikėjimu ir nebijosiu" (Iz. 12, 2). Ko bijotis? Štai kilniausioji Širdis, kuri vadovaus mūsų kovose, štai Širdis, kuri nori mums gera daryti ir kuri visumet yra atvira, rodanti mums pavyzdį, siūlanti išganymą, poilsį, duodanti ginklus; kaip minioms kankinių padėjo ir davė tvirtybės jų taip sunkiose kovose, taip padės, pagelbės ir mums.

Štai nauda, kurios gausime iš pamaldumo į Švč. Jėzaus Širdį. Ar dabar jau turėsime visą viltį Jėzuje? Ar galėsime sakyti: „Mano stiprybė ir mano gyrius Viešpats, ir Jis pasidarė man išgelbėjimas" (Iz. 12, 2). O mano brangiausis Išganytojau, nuo šios valandos noriu Tavo Švč. Širdyje rasti neišsemiamų turtų, kad galėčiau Tave geriau pažinti, mylėti ir Tavimi sekti.

III.

Vienuolio gyvenimas yra nuolatinė auka. Šis pasiaukojimas turi būti malonus,

nes jis daromas dėl Kristaus meilės. Tik viena Jėzaus meilė įkvėpė mums padaryti tokį pasiaukojimą, kurį joks kitas įstatymas neliepia. Tokį pasiaukojimą išsirinkome, nes norėjome parodyti Jėzui mūsų meilę už meilę, kuria Jis mus myli. Dėl to mūsų pasiaukojimas turi būti nuolatinis, kaip ir Jėzaus meilė.

Todėl geras vienuolis, ramindamas savo širdies skausmus, moka glaustis prie Jėzaus Širdies. Jis jausdamasis esąs prikryžiuotas prie to paties kryžiaus su Jėzumi, meilės žodžiais kartoja: „Aš esu su Kristumi prikaltas ant gryžiaus" (Gal. 2,19). Kryžius per meilę pasidaro garbe, turtu, džiaugsmu.

Vargas vienuoliui, jei jis neturi Jėzaus meilės! Tuomet viskas pasidaro sunku, jį kankina varginančios mintys. Tokį vienuolį netraukia Šventųjų pavyzdžiai, jis nesupranta dieviškos meilės žodžių.

Tokios nelaimės norime išvengti kiekvienas. Taigi visą mūsų gyvenimą, visas jo dienas sudėkime Švč. Jėzaus Širdyje, kad jos būtų visos vienodos, visos Jam vienam pašvęstos. Tuomet Jėzaus meilė bus visumet vienoda, o dėl to ir pasiaukojimas bus

visumet kilnus ir didelis, nes bus sekama Jėzaus pasiaukojimo dėl mūsų pavyzdžiu.

O brangiausis Išganytojau, duok malonės, kad aš mąstydamas apie Tavo Švč. Širdį niekumet neužmirščiau Tavo amžino pasiaukojimo. Tu, kuris mane taip pamilai, norėjai pasakyti: „Mano skausmas yra visumet man prieš akis" (Ps. 37, 18). Šis Tavo, o Jėzau, skausmas tepadaro mano mąstymą vaisingą, kad aš iš jo turėčiau ko daugiau naudos. Leisk man suprasti, kad be Tavo malonės aš nepajėgsiu gyventi Tavyje ir Tau, kaip Tu gyveni man, rodydamas savo meilę ir pasiaukojimą.

Pabaiga. Su šv. Bernardu klauskime savęs: „Ko aš atėjau į Vienuoliją?" Kodėl aš palikau pasaulį? Ne dėl ko kito, kaip tik tarnauti Dievui ir tapti šventu.

Nusprendžiau: dabar pradėsiu, Viešpatie, pradėsiu dar šiandien. Kiekvienoje sunkioje valandoje sakykime: dėl Jėzaus ir dėl mano pašventimo visa galiu.

MĄSTYMAS II.

Jėzaus Širdis yra dieviškoji Auka

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Švč. Jėzaus Širdį, kokią Jis parodė šv. Margaritai Alakok: perdurtą, apsuptą erškėčių vainiku, liepsnojančią, visą didžiausioje šviesoje ir apvainikuotą kryžiumi.

Antroji įžanga. Prašykime Jėzaus, kad per šį mąstymą parodytų Meilės ir Skausmo turtus, paslėptus Savo Širdyje ir kad tais turtais pasidalintų su mumis.

I.

Mąstykime, kaip *žmonių giminės atpirkimas buvo auka, kurią Dievo Sūnus padarė iš Savęs.* Šv. Paulius šią paslaptį taip nusako: „Kristus mus mylėjo ir pats save davė už mus Dievui atnašą ir auką meiliam kvapui" (Efez. 5, 2). Tik pagalvokime: Jėzaus Širdies meilė yra Kunigas, kuris daro auką, Jo skausmas yra pasiaukojimo įrankis, Švč. Širdis yra Aukuras ir drauge Auka. Taigi šioje Širdyje yra ištisa atpirkimo paslaptis: Joje randame veikiančiąją priežastį, įrankį, kuriuo veikiama ir pasekmę, arba kitais žodžiais: aukotoją, auką ir

pasiaukojimą. Mąstydamas apie šią Švč. Širdį galiu sakyti: jei aš esu išgelbėtas nuo amžinos mirties, jei aš esu Dievo malonėje, jei aš tikiuosi amžinai, laimingai viešpatauti Dievuje ir su Dievu, Tau, o Švenčiausioji Širdie, ačiū! Jeigu ši Širdis mūsų nebūtų mylėjusi, nebūtų už mus pasiaukojusi, būtume pražuvę amžinai. Jėzaus Širdis mus mylėjo ir per skausmus, pasiaukojimą mus išgelbėjo nuo pražūties, o dabar kviečia mus pasiaukoti. Ką gi duosim Viešpačiui už visa, ką yra gero mums padaręs? Išganymo taurę imsiu; visas pasišvęsiu, pasiaukosiu dėl Kristaus meilės. To iš mūsų Jėzus norėjo, kai mus šaukė į Vienuoliją. Šis yra tikslas, kurio siekti turime pareigos. Tai yra mūsų šventų apžadų antspaudas, tai prižadas, kurį darydami apžadus Dievui prižadėjome, ar prižadėsime.

Vienuolio siela, kodėl iki šiol esi taip tingi ir baili kentėti? Kodėl mažiausias pasiaukojimas supurto tave? Jėzaus meilė yra tavyje atšalusi — štai tikroji priežastis. Tikroji *pamaldumo į Švč. Jėzaus Širdį žymė yra pasiaukojimas*. Nėra tikrojo pamaldumo ten, kur nėra pasiaukojimo!

II.

Jei visas švenčiausis *Jėzaus Kūnas*, kuris turėjo būti viena didelė *Auka*, buvo Šventosios Dvasios prirengtas kentėjimams: „prirengei man kūną“ (Žyd. 10, 5), tai kaip kilni ir švelni mylėti, kaip *jautri kentėti turėjo būti dieviškoji Širdis*. Joje ir per Ją turėjo įvykti didi meilės ir skausmo auka. Taigi kaip smarkiai toji jautri Širdis atjaučia įžeidžiama savųjų, išrinktųjų nedėkingumu!—Dabar, o mano Jėzau, suprantu Tavo skundą šv. Marg. Alakok, kad Tave Tavo išrinktieji nepažįsta. Mano sąžinė prikaišioja, o dabar ir Tu, Jėzau, man kalbi, kad ir aš Tave šaltai myliu. Suprantu, kaip skaudūs yra tie erškėčiai, kuriuos randi šventumo soduose, kuriuose nori atsilsėti, atsitraukęs iš kovų, kurias kelia prieš Tave nelaimingi ir apakę pasaulininkai. Kas būtų, o vienuolio siela, jei Jėzus būtų priverstas ieškoti prieglaudos širdyse daugelio gerų pasaulininkų, kurie jį myli karščiau, kaip tu! Įeik į save ir gerai ištirk, kas Jėzui galėtų tavyje nepatikti. Kaip uoli tavo malda, su kokiu prisirengimu ir tikėjimu artiniesi prie Dievo Stalo? Kaip stropiai saugoji savo širdį? Meilė, klusnumas, nuolankumas, kantrybė gal jau neturi savo pirmutinio žibė-

jimo ir skaistumo? Nusižemink, gailėkis, taisykis! To iš tavęs Jėzus laukia.

III.

Įsižiūrėkime į *ženklus, kurie yra apsupę Švč. Širdį*: šviesa, liepsna, kryžius, erškėčiai, žaizdos. Visi šie ženklai yra simboliai ir turi savo reikšmę: nė vienas jų nėra atsitiktinai, bet kiekvienas išreiškia gilią paslaptį. Įsižiūrėkime į kiekvieną jų. Štai pirmiausia *Širdis — dieviškoji Auka.* Iš Jos, Joje ir per Ją atliekama ir aukojama didelė auka, ką šie ženklai ir atvaizduoja. — Pasakyk, o Jėzau, ką reiškia kryžius, erškėčiai, žaizdos, kokį sąryšį tas viskas turi su Tavo Švč. Širdimi? Taip, šie ženklai daug reiškia (apie tai sekančiuose mąstymuose). Tavo dieviškoji Išmintis juos ne be reikalo mums parodė. Taigi pasimokykime iš Jėzaus, kaip reikia kentėti, su kokia meile kentėjimus priimti, kai Viešpats juos siunčia. Žinokime, kad širdies skausmai ir kentėjimai už tai, kad yra skaudžiausi, turi didžiausią vertę, ką patvirtina šv. Rašto žodžiai: „Pats šlovingumas jo viduje" (Ps. 44, 14). Jeigu siela džiaugiasi ir skaito sau garbe, turėdama Jėzų savo sužadėtiniu, savo širdies Karaliumi, juo la-

biau turi džiaugtis ir maloniai priimti širdies skausmus, kurie yra panašūs į jos sužadėtinio širdies skausmus. Sielai reikia vien džiaugtis, jei ji jaučia savo širdyje žaizdas, erškėčius, kryžių. Tokiu ramiu kentėjimu savųjų širdies skausmų kiek daug Dievui garbės daroma? Kiek daug parodoma Jėzui meilės! Kiek nuopelnų gaunama, kiek sielų galima išgelbėti nuo amžinosios bausmės per malonę, kurią gauname savo noru darydami šią auką! Gal tau atrodo nesuprantama, kieta ši kalba? Žodis kentėti tau atrodo baisus... Tik įsižiūrėk į Jėzaus kenčiančią Širdį, o tavo skausmai pasidarys ne tik pakenčiami, bet ir malonūs.

Pabaiga. „Nėra meilės be skausmo" (Tom. Kemp.). Kadangi meilė yra neatskiriama nuo skausmų, rūpinkimės, kad skausmas didintų meilę.

Išmokime skausmuose ir kentėjimuose matyti Jėzaus meilę, kurią šiuo būdu Jis mums parodė. Vietoj rodyti nusiminimą ir nekantrumą, papraskime sakyti: „Viešpaties Vardas teesie garbinamas".

MĄSTYMAS III.

Švč. Širdis yra amžinas pasiaukojimas

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Širdį visą liepsnoje (kaip ją matė šv. M. Alakok) ir supraskime, kad tai yra tikra naujojo Įstatymo auka.

Antroji įžanga. Prašykime malonės, kad panašią ugnį sukurtų mūsų širdyse.

I.

Jėzaus išoriniai kentėjimai tęsėsi vos keliolika valandų, bet kiek tęsėsi Jo vidaus kentėjimai? Klausykime ką Jis pats sako: „Ir mano skausmas yra visumet mano akivaizdoje“ (Ps. 37, 18). *Jo švč. siela kentėjo visą Jo gyvenimą ant žemės.* Nuo valandos įsikūnyjimo Jis jautė ir matė visas savo kančias ir mirtį, matė taip pat kiek skausmo ir išniekinimo patirs iki pasaulio pabaigai. Vieno vienintėlio, kad ir mažiausio, įžeidimo būtų užtekę amžinam skausmui, tuo tarpu koks skausmas galėjo spausti Jo sielą, kai Jis matė drauge visus įžeidimus, visas kančias? „Mano skausmas yra visumet mano akivaizdoje (Ps. 37, 18).

Skausmas visumet atsiliepia ir atsimuša širdyje. Taigi kiek turėjo iškentėti dieviškoji Širdis. Ji visumet buvo sužeista, perverta. „Mano širdis laukia apjuokos ir nelaimės" (Ps. 68, 21). Kas gi pades Jėzui kęsti šiuos didžiausius ir taip pat ilgus skausmus? „Aš laukiau, kad kas pasigailėtų manęs, ir nebuvo nė vieno" (Ps. 68, 21). Ne, o Jėzau, štai aš pašauktas įžengti į slapčiausias Tavo Širdies vietas, aš noriu dabar ir visą mano gyvenimą sekti Tavimi ir padėti Tau kęsti, noriu atsidėkoti Tau už taip didelį pasiaukojimą dėl manęs.

II.

Nujautimas nelaimės dažnai yra baisesnis ir labiau žmogų slėgia, kaip pati nelaimė. Tačiau, kad ir jaučiama nelaimė, dar lieka viltis jos kuriuo nors būdu išvengti. Jėzus gi nuo pat pradžios žinojo, kad nė vienas kankintojas jo nepasigailės. Nors ir žinodamas savo kentėjimų baisumą, su kokiu pasišventimu jų laukia. „Džiaugias, kad bėgs kaip milžinas keliu" (Ps. 18,6), nors *visas Jo kelias buvo erškėčiais klotas*. Kas suteikė Jėzui tokios drąsos? Ne kas kita, kaip meilė. Argi tad *meilė*, kurią Jėzus mums parodė nėra verta, kad dėl jos nenori-

me daryti nė mažų kasdieninių pasiaukojimų, apsimarinimų? Mes dažnai raginame pasauliininkus kantriai nešti savo kryželius dėl Jėzaus meilės ir atrodo, kad to užtenka,— o patys, kurie darėme apžadus siekti tobulybės, kuri yra ne kas kita, kaip pasišventimo ir pasiaukojimo kelias, – patys vengiame ir žodžio apsimarinti, pasiaukoti! Kaip atrodys, jei patys nėmokėsime kantriai nešti mūsų taip mažus kryželius. Argi iš tikrųjų vienuolinio gyvenimo malonus jungas toks sunkus? Argi nemokėsime nugalėti kliūtis, kurios stovi ant kelio, kuriuo turime eiti į tobulybę, argi nepakelsime pažeminimų, kurie pasitaiko; argi šventas neturtas yra kliūtis tobulybei siekti, argi vienuolinis gyvenimas tikrai sunkus, jei mes taip mėgstame juo nusiskųsti! O mano Jėzau, kokią negarbę aš darau vėliavai, po kuria kovoju! Kiek padariau kasdien skausmo Tavo Švč. Širdžiai, vietoj mažinti jai skausmus. Padidink, Viešpatie, manyje norą pasišvęsti, pasiaukoti, o aš, Tavo malonės padedamas, nemurmėdamas, bet su džiaugsmu nešiu savo kryželį, pakelsiu sunkenybes ir nepasisekimus, aukodamas juos Tavo Švč. Širdžiai. Praeitis mane gasdina, bet ateityje turiu viltį Tavyje.

III.

Mąstykime apie *malonią paguodą, kurią gauna siela* iš V. Jėzaus, atsiliepusi į Jo šaukimą ir *nešanti savo kryžių su džiaugsmu ir malonumu*. Kas gi yra tas mūsų kryžius? Jėzus jį vadino savo jungu. „Imkite mano jungą ant savęs“ (Mat. 11,29). Taigi mūsų kryželiai yra Kristaus jungas, kuriuos kantriai nešdami nešame Kristaus jungą. Kas nusižeminęs ir maloniai neša savo kryžių, džiugina Jėzų, nes rodo jam meilę ir eina Jo nurodytu keliu. „Mokykitės iš manęs, nes esu ramus ir nuolankios širdies“ (Mat. 11, 29). Sakau, džiugina Jėzų, nes Jis mato mus tikinčius Jo žodžiais, kurie sako, kad Jo jungas malonus, o našta lengva. „Mano jungas yra malonus, ir našta mano yra lengva“ (Mat. 11,30). Už kantrų savo kryžiaus nešimą Jėzus dar atlygina. Tarp kitų malonių žada širdies ramybę. „Ir rasite savo sieloms atsilsio“ (Mat. 11, 29). *Širdies ramybė yra diaelis turtas*, kuriam įgyti neverta pasigailėti jokios aukos. Jėzus nori, kad Jo tarnai šį turtą įsigytų. Pagaliau Jėzus dar žada atlyginti ir aname gyvenime. Jis pataria mums kantriai nešti savo kryželius, nes žino, kiek pasiaukosime čia

žemėje, tiek bus atlyginta aname gyvenime.

Toki yra stebėtini meilės padariniai. Su meile apkabinkime kryželius, kuriuos Jėzus mums siunčia, ne tik dėl atlyginimo, kurį gausime aname gyvenime, kiek iš noro padėti Jėzui nešti Jo kryžių ir padaryti Jam džiaugsmo. Jėzus pataria mums kantriai nešti kryželius ne dėl to, kad Jam pagelbėtume, bet vien iš begalinės meilės, norėdamas mums gero. Kokia didelė Jėzaus meilė! Jis save užmiršta, kad tik mums būtų gera, kad tik mus padarytų laimingais. Mūsų kryželiai nebus dabar jau sunkūs, nes slėgimas yra Jėzaus meilės jungas. Gerasis Jėzau, duok man dar sunkesnių kryželių, o aš juos kantriai nešiu, kad tik tau daugiau meilės galėčiau parodyti.

Pabaiga. Pasiaukokime kilnia širdimi Jėzaus meilei ir pasiryžkime kantriai iki mirties nešti kryžių, kuris dabar gal slėgia, arba jaučiame, kad ateity slėgs.

Nuo šiandien kantriai perneškime kiekvieną nepasisekimą ir skausmą, atsimindami, kiek Jėzus kentėjo dėl mūsų.

MĄSTYMAS IV.

Jėzaus Širdis Įsikūnijimo paslaptyje

Pirmoji įžanga. Persikelkime mintimi į mažą Nazareto namelį ir mąstykime, kai Marijai ištarus „Teesie", įvyksta didelė paslaptis—Dievas nužengia į pasaulį.

Antroji įžanga. Prašykime amžinojo Tėvo, Švč. Mergelei Marijai užtariant, malonės pažinti pirmąjį Jėzaus Širdies suplakimą ir užsidegti meilės ugnimi, kuria Ji liepsnojo toje valandoje.

I.

Ir *žodis tapo kūnu.* Sužadinkime tikėjimo aktą ir pagarbinkime Jėzų Marijoje esantį. Stebėkimės ir džiaukimės *Dievo Tėvo meile*, kuri mums davė *Sūnų*. Drauge garbinkime Sūnų, kuris, nesitenkindamas meile, kuria mus mylėjo nuo amžių kaip Dievas, norėjo dar labiau mylėti kaip Dievas tapęs žmogumi, kaip žmogus, t. y. panašiai, kaip myli žmogaus prigimtis. Jis norėjo Savo meilę parodyti kūniškoje širdyje, tokioje kaip mūsų širdys. Jis norėjo tapti antruoju Adomu, panašiu į mus. Gar-

bink, mano siela Viešpatį! Reikėtų visiškai neturėti širdies arba turėti akmeninę, kad nejausti šių meilės ryšių, kad nesuprasti ir kratytis tų meilės pančių, kuriais Jėzus atėjo laimėti savuosius: „Adomo virvėse, meilės ryšiuose“ (Ozėj. 11, 4). Palaimintos širdys šv. Pilypo Nerijaus, Aloyzo Gonzagos, Kazimiero, Stanislovo Kostkos, Gertrudos, Katarinos Sienietės, Teresės Kūdikėlio Jėzaus ir daugelio kitų, kurios nuo jaunų dienų tapo Jėzaus meilės kaliniais. Laimingas ir tu, broleli, kuris pakłausei Jėzaus balso, kai tave šaukė į Vienuoliją, sutraukęs pasaulio ryšius, nenorėjai turėti kito globėjo, kaip tik vieną Jėzų, numetei visokį jungą, kad galėtum nešti malonų Kristaus jungą, nusimetei visokius pančius, kad būtumei neatrišamai surištas apžadų ryšiais su Jėzumi, kaip su savo Sužadėtiniu.

Dėkokime Jėzui už šią malonę ir kartokime su Psalmininku: „Sutraukei, Viešpatie, mano pančius“ (Ps. 115, 7), ir iš naujo laisva valia paaukokime visus mūsų darbus, visus kentėjimus, kurie pasitaikys iki mūsų mirties. „Tau aš aukosiu šlovinimo auką“ (Ps. 115, 8).

II.

Mąstykime, kaip *įsikūnijusio Žodžio pirmasis Širdies suplakimas* buvo *sujungtas su Tėvo ir visų mūsų meile.* Bet kokia kilni, kokia karšta ir amžina buvo toji meilė! Labai gražiai Psalmininkas Kristaus asmeny pasakė: „Aš turiu daryti Tavo valią, mano Dieve, aš to noriu ir Tavo įstatymas mano širdies viduryje" (Ps. 39, 8). *Dievo Tėvo nepaprasta malonė davė mums Sūnų,* kuris norėjo už mus pasiaukoti. *Sūnus,* norėdamas parodyti Savo Tėvui meilės, *mylėdamas mus, pasidaro auka už visus.* Kiekvienas galime pasakyti: „Mane mylėjo ir pats save išdavė už mane" (Gal. 2, 20). Meilė reikalavo nepaprastos ir baisios aukos: mūsų prigimtis kratosi ir pamanius, jei reiktų mirti už nedėkingas širdis, už tuos, kurie iš Dievo malonės atėjo į pasaulį. Bet Kristus to nepaiso. „Daug vandenų negali užgesinti meilės" (Giesm. 8, 8). Tas Jėzaus Širdies kilnumas ir gerumas yra neatmainomas, nenugalimas.

Aš taip pat, o geras Jėzau, noriu parodyti Tau meilės jausmą, aš, kuris tiek kartų Tau nusidėjau. Ką turiu daryti? „Jei kas mane myli", sako Jėzus, „laikosi mano įsakymų (Jon. 14,23). O jei norite man

parodyti dar daugiau meilės, jūs, kurie paklausėte Mano patarimų, užlaikykite savo Vienuolijos įstatus ir taisykles taip lygiai, lyg jie būtų mano įsakymai, net ir tuos, kurie neįpareigoja nuodėme. Greitai paklausykite Vyresniųjų įsakymų, nerodydami nė mažiausio nepaklusnumo ženklo".

Pasižiūrėkime, ar turime tokios meilės? Paklauskime savęs: ar stropiai laikomės Vienuolijos įstatų, įsakymų, taisyklių. O, kiek čia rasime pataisyti, apgailėti!

III.

Su kokiu *džiaugsmu Jėzus pradėjo daryti Tėvo valią, aukodamasis už mus:* tas džiaugsmas lydėjo Jėzų visą gyvenimą, kol atpirkimo darbas buvo pabaigtas ant kryžiaus. Tėvo valia buvo Jo tikslas. „Atėjau vykinti valią to, kuris mane siuntė" (Jon. 6, 39). Tėvo valios vykinimas buvo Jo valgis. „Mano valgis yra daryti valią to, kuris mane siuntė" (Jon. 4. 34). Tėvo valios darymas Jam buvo smagumas, pasitenkinimas, Jis neieškojo niekumet to, kas žmogaus prigimčiai patinka ir yra malonu. „Kristus ne sau įtiko" (Rym. 15, 3). Mes negalime suprasti nė įsivaizduoti, kaip Jėzaus Širdis, jausdama skausmus ir nuliūdi-

mą, drauge džiaugėsi ir buvo linksma, galėdama daryti Tėvo valią. Kad tai suprasti, reikia atskirti kas yra *mirtis, kuri ateina per nuodėmę*, o dėl to seka *ir širdies skausmas su nuliūdimu*,—ir kas yra gyventi žemišku gyvenimu, bet *per meilę ir tikėjimą pakilti į antgamtišką gyvenimą*. Kas gyvena Dievui, dėl Dievo ir per meilę su Juo vienijasi yra lyg dvasia, yra lyg viena meile deganti širdis. „Kas laikosi Viešpaties, tas yra viena su Juo dvasia" (I. Kor. 6, 17) sako Šventas Raštas. Net ir kentėjimuose tuomet randama džiaugsmo šaltinis, nes jie duoda progos padaryti Dievui nors ir mažą auką—atsilyginimą ir taip parodyti Jam savo meilę. Toks žmogus su šv. Paulium galės sakyti: „Gausiai turiu džiaugsmo visuose mūsų sielvartuose" (II. Kor. 7, 4).

Ką į tai pasakysi, o vienuolio siela. Gal tau ši kalba yra nesuprantama? Jei šios kalbos nesupranti, reiktų manyti, kad niekumet nesupratai, kas yra vienuolinis gyvenimas. Gal tau atrodo, kad praktika nuo šių žodžių turi skirtis?.. Oi, ne! Jei nori būti tikras vienuolis, atsiduok visas geriems darbams, išsižadėk savęs, apsimarink, atmesk viską, kas yra svietiška ir sakyk: „Man gi gera laikytis Dievo" (Ps. 72, 28).

Prašyk Švč. Jėzaus Širdies ir gausi šių nežemiškų turtų.

Pabaiga. Pasiryžkime viską daryti tobuliau ir geriau, nes tokia yra Dievo valia. Nuolat kartokime: „Teesie Tavo valia".

MĄSTYMAS V.

Švč. Jėzaus Širdis kelionėje į Betlejų

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime akmenimi nuklotą kelią per kalnuotą šalį iš Nazareto į Betlejų.

Antroji įžanga. Prašykime malonės kaip geriau galėtume priimti Jėzų į savo širdis.

I.

Amžinosios Išminties nuo amžių buvo nustatyta, kad ciesoriaus Augusto įsakymas surašyti žmones duos *šv. Šeimynai* progos *apleisti Nazaretą* tuo laiku, kai rodėsi tikrai nepatogus ir negalimas. Besiartinanti Kristaus į pasaulį atėjimo valanda, tolumas ir nepatogumas kelio, vidurys žiemos su savo vėjais ir šaltomis naktimis, pa-

galiau šv. Šeimynėlės neturtas rodė, kad ciesoriaus įsakymas yra neišpildomas. Tokiose sąlygose kiek dejavimų ir nepasitenkinimo mes parodytume! Bet Marija ir Juozapas nesako nė žodelio. „Teisusis iš tikėjimo yra gyvas" (Rym. 1, 17). Juodu yra pilni šio tikėjimo, linksmu veidu ir ramia širdimi kelia savo akis į dangų, iš kur tikisi pagelbos ir sako: „Taip, Tėve, nes taip tau patiko" (Mat. 11, 26), teesie, Viešpatie, Tavo valia.

Koks didelis sugėdinimas, o drauge ir pamokinimas mums, kurie dėl niekniekių, nepasisekimų tuoj rūgojame, skundžiamės. Gali būti ir visai Vienuolijai suspaudimų, persekiojimų, bet ir tuomet nereikia rūgoti, nes teisingas yra Dievas, kuris juos leidžia mūsų naudai. „Dievą mylintiesiems... visi dalykai išeina į gera" (Rym. 8, 28). Gal viėnu kitu prispaudimu Jėzus nori išbandyti, ar mes esame pasiryžę Jį mylėti. Nusilenkime Dievo valiai, kuri maloniai mus plaka, norėdama mus pataisyti. Prašykime tik malonės pakelti sunkumus ir atsiprašykime už pereito gyvenimo nekantrumus. Šventosios šeimynos pavyzdžiu rinkime iš blogumų turtus, iš blogo pasidarydami dvasiškos naudos.

II.

Mąstykime, kaip *Marija ir Juozapas* atėję į Betlejų vėlai vakare *neranda prieglaudos* ir eina už miesto ieškoti nakvynės, kurios negailestingas miestas jiems nedavė: „Nes jiems nebuvo vietos užeigoje" (Luk. 2, 7). Ir taip *Dovydo Sūnui*, kuris turi gimti, *nėra Dovydo mieste vietos*. Pasaulio Sutvėrėjas, dangaus ir žemės Karalius, kuris ateina žmogaus kūne į pasaulį, jį atpirkti, savo numylėtos tautos, tautos, kuri viena Jį pažino,—yra negailestingai atstumtas. „Jis atėjo pas savuosius, bet savieji jo nepriėmė" (Jon. 1, 11).

Argi mes, kurie Jėzų pažįstame, ten būdami nebūtume užleidę savo kambarį, savo namuose nebūtume davę prieglaudos? Bet Jėzus ir dabar prašo mūsų prieglaudos: „Mano sūnau, duok man savo širdį" (Patar. 23, 26). Dabar nė vienas krikščionis neatsakytų Jėzų priglausti; mes esame davę kad ir prastą altoriaus namelį Jam apsigyventi. Jis atsilygindamas mums, saugoja ir globoja mus, mūsų namus, maitina mus ir savo malones mums dalina. Taigi Jis „pas savuosius atėjo"—pas savuosius į vienuolyną, kur iš pasaulio išrinko ir išskyrė, kad būtume Jo namiškiai. To neužtenka. Jėzus

ateina dar ir į mūsų širdis apsigyventi. Mokėkime ten prirengti Jam vietelę, kad joks jausmas, kad ir geras, bet ne dangiškas, netinkamas Jėzaus nameliui, nesirastų mūsų širdyse. Saugok, Dieve, kad apie mūsų širdis nebūtų sakoma: ...„nėra Jam vietos“. Taigi gerai įžvelkime į save, ar mūsų širdyse viskas tinka Jėzaus apsigyvenimui. Ar galime drąsiai tarti: „Jėzau, aš visados Tavo, ateik ir būk mano.“ Jeigu dar širdyje kas yra žemiško, skubiai išmeskime, kad nieko nebūtų, kas skirtų mus nuo Jėzaus.

III.

Betlejaus gyventojų negailestingai atstumta Jėzaus Širdis jautė skausmą ir *nuliūdo.* Tas skausmas buvo dar sunkesnis ir didesnis, kai matė, kad daugelis atšalusių katalikų negailestingai atstums Jį Šventoje Komunijoje, kurioje Jis pasiliks žmonijos maistu.

Nežiūrint to, *Jėzus džiaugėsi matydamas* tą *alkį ir troškimą dangaus duonos, kurios ieškos išrinktosios sielos,* ir kurių Jis bus vienintėlis troškimas žemėje. Džiugino Jį matant žmones darančius pažangos dorybėse, turinčius gryną sąžinę, kurie labai rūpestingai parengia Jam vietą savo širdyje ir kiek-

vieną kartą priima Jį su didesne meile. Džiaugėsi Jėzaus Širdis matydama uolius Jos garbintojus — eucharistininkus, priimančius šv. Komuniją atlyginimui už išniekinimus, įžeidimus, kuriuos Jėzus patiria nuo nedėkingų žmonių, pasilikdamas tame Meilės Sakramente.

Ar Jėzus tuomet džiaugėsi ir dabar ar Jo *Širdį džiugina mūsų prisirengimas ir ir Jo priėmimas?* Gal Jėzus liūdi matydamas, kaip šaltai ir iš papratimo mes Jį priimame.

Jeigu iki šiol nemokėjome Jėzaus priimti, atsiprašykime ir pasiryžkime ateityje rūpestingiau prirengti mūsų Širdis. Tikėkime, kad ir Jėzus savo malone mums šiame darbe padės.

Pabaiga. Pagalvokime, kaip darome tolimesnį ir artimesnį prisirengimą prie Šv. Komunijos. Atnaujinkime Pirmosios Komunijos jausmus, viena gerai priimta Komunija gali padaryti šventu. Papraskime priimti kiekvieną kartą Jėzų Švč. Sakramente taip, lyg tai būtų paskutinė mūsų gyvenimo Komunija.

MĄSTYMAS VI.

Jėzaus Širdis neturte

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime už Betlejaus miesto apgriuvusią lušnelę ir įsižiūrėkime, koks ten neturtas.

Antroji įžanga. Prašykime malonės gerai suprasti neturto dorybę ir sekti Jėzų neturto dvasioje.

I.

Pildosi pranašo Izaijo žodžiai: „Mums gimė kūdikis ir mums duotas sūnus ir jo viešpatavimas padėtas ant jo peties" (Izaij. 9, 6). Kur naujo karaliaus karalystė, koks lopšys, koki vystyklai, koki jo dvariškiai — tarnai? Į šį klausymą atsako angelai pranešdami piemenims linksmą žinią: „Ir tas bus jums ženklas: rasite kūdikį suvystytą vystyklais ir paguldytą prakartėje" (Luk. 2, 12). Štai ženklai, iš kurių galima pažinti gimęs karalius: didžiausis neturtas, beveik nuogumas, prakartėlė—gyvulių ėdžios, jose pundelis šiaudų ar šieno, menki vystyklai, — tai ir viskas.

Bet ar Jis ne tas pats Dievas, kuris yra turtingas visiems, kurie tik Jo prašo.

Ar Jis ne tas pats Dievas, „kuris duoda visiems apsčiai ir neprikaišioja?“ (Jok. 1, 5). Argi Jis negalėjo pasirinkti savo gimimui tinkamesnių sąlygų? Taip, Jis viską galėjo, bet pasirinko neturtą. Didelė paslaptis! „Jis būdamas turtingas dėl jūsų pasidarė beturtis“ (II Kor. 8, 9). Jis gimdamas norėjo iškelti ir išaukštinti neturtą, kurį pasaulis buvo atmetęs ir paniekinęs. Norėdamas dar labiau iškelti neturtą nepasitenkino Nazareto ir taip jau neturtingu nameliu — dar norėjo būti neturtingesniu — gimti svetimame krašte, atstumtas, pavarytas į laukus, pas gyvulėlius.

Neturtingoje ir apgriuvusioje gyvulių prieglaudoje *Jėzaus Širdis džiaugiasi apsupta visišku neturtu. Neturtas parengė Jam sostą,* neturtas *apsupo Jį garbe, apginklavo.* Pranašas Psalmininkas ne ką kitą turėjo galvoje, kai giedojo: „Viešpats karaliauja, Jis apsivilkęs gražumu: Viešpats apsivilko galybe ir susijuosė“ (Ps. 92, 1). Neturtas Jėzų apdovanojo savo gėrybėmis, jis apdovanos ir mus.

Kristui pasiaukojusi siela, ar šito neužtenka, kad tu pamylėtum neturtą, jei dar nesi jį pamilusi! Dėkokim Jėzui, kad Jis leidžia mums įsigilinti į šią paslaptį ir duoda

suprasti, kad *neturtas vienuoliui yra tikras turtas.*

II.

Atsiminkime Evangelijoje aprašytą pirklį, kuris radęs retą perlą parduoda ką tik turi ir jį perka. Šis Evangelijos prilyginimas tinka ir Jėzaus gimimui. *Amžinoji Išmintis* ateidama į pasaulį *išsirinko brangųjį*, paslėptą, nežinomą iki tol pasauliui *perlą* ir viską palikęs įsigijo jį.

Mano Jėzau, kodėl Tu būdamas turtingas gimei lyg vargdienėlis, kodėl paslėpei savo turtus, kodėl taip pamilai neturtą? Kokios naudos tau neturtas davė! Apaštalas atsako: „Jis, būdamas turtingas, dėl jūsų pasidarė beturtis“ (II Kor. 8, 9). Jėzaus neturtas — mūsų turtai. „Kad Jo neturtu jūs būtumėte turtingi“ (II Kor. 8, 9).

Kuriuos Jėzus savo neturtu norėjo padaryti turtingais? Pirmiausia vienuolius, o paskui visus, kurie nori būti tobuli. Jėzus mums parodė visą brangumą šio perlo, kuris kitiems yra paslėptas. *Laisvu noru pasirinktas neturtas yra pirmoji*, neatmainomoji *sąlyga*, tiems kurie nori būti tobuli, kurie nori *siekti tobulybės*. „Jei nori būti tobulas, eik, parduok ką turi“ (Mat.

19, 21). Neturtas sutrauko tuos baisius velnio ir pasaulio pančius—godumo pančius. Neturtas sugriauja žemės užtvaras, kurios kliudo visa širdimi kilti į amžinuosius dalykus. Neturtas vienuolį numarina pasauliui, kad gyventų vienam Dievui. Dėl to *neturtas vadinamas vienuolio motina ir tvirtove*, nes jis vienuolį atgimdo iš naujo Dievui ir saugoja, kad iš pasirinktojo kelio neiškryptų.

Dabar grįžkime vėl mintimis į Betlejaus tvartelį, kur Kūdikėlis Jėzus, gulėdamas ant saujos šiaudų, dreba nuo šalčio. Jame matykime sukrautus mūsų turtus, kuriuos Jis mums dovanoja. Jungdami Jėzaus žemiškąjį neturtą su dvasiškomis gėrybėmis kalbėkime: „Teesie, Viešpatie, Tavo neturtas mano evangeliškojo neturto pavyzdžiu ir sielos turtu."

Gailėkimės, jei iki šiol neieškojome apsaugos neturte, jei nekreipėme dėmesio į šį didelį iždą, kurį turi neturtas savyje. Pamylėkime neturtą kaip savo motiną, kuri mums duoda dvasiškojo maisto.

III.

Įsiklausykime Kūdikėlį Jėzų kalbantį mums žodžius, kuriuos paskui nuo kalno

pasakė visiems: „Palaiminti beturčiai dvasia, nes jų dangaus karalystė“ (Mat. 5, 3). Nuo šios valandos *dangus yra beturčių tėvynė*; Jėzus ypatingai paskyrė dangų beturčiams. Dangus yra jų dėl to, kad beturčiai nugalėjo ir pakėlė tiek sunkenybių ir vargo, kad tik sekti Jėzų; beturčių dangus, nes jų sielose yra ramybė ir nieko nėra, kas rištų su žeme. Geri pasaulininkai nėra išskirti iš dangaus paveldėtojų tarpo, jei jie nėra savo širdį pririšę prie turtų, kuriuos turi, bet beturčiams yra lengviau dangus gauti, nes jiems Kristus ypatingai paskyrė ir pažadėjo. Vienuolis ne tik savo širdį paliuosavo nuo turtų, kas yra reikalinga visiems, kurie nori gerai turtais naudotis, bet taip pat turtų visai išsižadėjo, juos atmetė, kas yra tik patarimas, ne įsakymas. Dėl to vienuoliams ir atlyginimas bus didesnis—jie sėdės lyg teisėjai—pagelbininkai su Kristumi teismo dienoje.

Kaip *baisi yra nelaimė, kada vienuolis*, padaręs neturto apžadą, savo dvasioje *nėra beturtis!* Jo širdis dar turtų ryšiais surištą. Koks sunkus teismas bus vienuoliui, kuris sulaužo šį apžadą! Velnias šiuo vienu ryšiu nusiveda į pragarą Dievui pašvęstą sielą, kaip yra atsitikę su nelaimingu Judu.

Kaip *skaudžiai yra žeidžiama Jėzaus Širdis* nelaimingu *turtų pamilimu.* Jo Širdies skausmas lygus meilės didumui, kurią Jis parodė gimdamas didžiausiame neturte. Jis savęs nesigailėjo, rodydamas mums pavyzdį, o tuo tarpu Jo išrinktieji nenori Juo sekti ir Jo pavyzdžiu nesinaudoja.

O geras Jėzau, padaryk, kad mano meilė ir neturto dorybė nuolat augtų mano širdyje ir būtų panaši į Tavąją. Padaryk, kad džiaugčiausi ir didžiuočiausi neturtu, jo uoliai ieškočiau, kaip didžiausio turto. Naudodamasis kambariu, drabužiu, maistu, kad visuomet atsiminčiau Tave gimusį, kuris nieko neturėjai, vien neturtą ir šaltį.

Pabaiga. Šventieji nuolat bijojo, kad dar nėra užtektinai beturčiai, nors daug mažiau turėjo kaip mes.—Pagalvokime, ar neturime ko nors be vyresniųjų leidimo per daug ir pasiryžkime viską, kas nereikalinga, pašalinti. Palaimintas vienuolis, kuris mirdamas neturi ką palikti. O mes, jei mirtume?..

Kai trūksta ko nors, be ko galėtume apsieiti, sakykime: „Kristus nuogas, verkiantis gulėjo ant šiaudų, o aš?..“

MĄSTYMAS VII.

Jėzaus Širdis apipiaustymo paslaptyje

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime vietą, kur įvyko skaudi ir pažeminanti apeiga.

Antroji įžanga. Prašykime malonės, kad ir mes mokėtume taip uoliai klausyti Dievo ir Bažnyčios įsakymų, kaip Jėzus jų klausė.

I.

Apipiaustymo įstatymas Jėzaus, kaip visų įstatymų Leidėjo ir Šaltinio, neturėjo paliesti. Bet Jis įkvepia savo auklėtojams mintį šį įstatymą užlaikyti, o pats jam klusniai pasiduoda. *Pirmieji tėvai neklausydami* Dievo duoto *įsakymo padarė nuodėmę*, kuri apėmė visus žmones. *Pasaulio Atpirkėjas norėjo atpirkti pasaulį užlaikydamas visus* Dievo Tėvo duotus *įsakymus.* Jis norėjo ne griauti įstatymą, bet jį atitaisyti.

Kas myli Dievo įsakymus, nežiūri kokias pareigas tas įstatymas uždeda, neieško progų išsisukinėti, palengvinti, apleisti; jis džiaugiasi galėdamas dar daugiau padaryti, kaip įstatymas rei-

kalauja, manydamas, kad dar vis mažai Dievui meilės darbų daro. Mums įstatymas yra meilė, ne vergo baimė: „Juk jūs gavote ne vergystės dvasią, kad jums vėl reiktų bijoti" (Rym. 8, 15).

Kristaus Bažnyčios, kurią Jis įsteigė, kaip savo meilės ugnies kūrentoją, pažiba ir gražūs žiedai yra Vienuolijos. Jos pagrįstos ne įstatymais, įsakymais, bet Evangelijos patarimais. Bažnyčia nenorinčiam užlaikyti įsakymų pasauliui rodo tiek Dievą mylinčių sūnų ir dukterų, kurie vien meilės vedami, laisvu noru užlaiko patarimus taip kaip įsakymus.

Mąstykime, kaip *skaudi apipiaustymo apeiga Jėzaus Širdžiai suteikė daug džiaugsmo*, ne vien dėl meilės ir garbės, kurios davė savo Tėvui, ne vien dėl pradžios pasaulio atpirkimo darbo, kurį, savo Švč. Kraują praliedamas, pradėjo, — bet ir *dėl to, kad davė simbolį mūsų dvasiškojo krikšto*, davė *pavyzdį pasiaukojimo ir klusnybės*. Kaip labai dėl to turėtume mylėti Jėzų! Dabar lengvai galime suprasti, kodėl vengdami pasiaukojimo, apsimarinimo, kentėjimų didiname Jėzaus Širdies skausmus. Esame vienuoliai ne tam, kad juos didintume, bet savo meile mažintume. Atsiminkime, kad sielos ir širdies

apipiaustymas nėra vienos dienos darbas: jis tęsiasi iki mirties.

II.

Apipiaustymo apeiga Jėzui darė negarbę. Jis švenčiausias, statomas lygion eilėn su nusidėjėliais. Jėzus nuolankiai pasiduoda tam įstatymui. Pirmasis Adomas savo nuodėme užtraukė gėdą; jis pats slėpėsi nuo Dievo veido. Antrasis Adomas (Kristus) būdamas nekalčiausias pasiduoda gėdingam įstatymui ir savo nuolankumo kaina pradeda mokėti amžinajam Tėvui mūsų skolas. Be to, Jėzus tokiu nusižeminimu norėjo nugalėti gėdą, kuri po padarytos nuodėmės kartais net vienuoliams gali užrišti burną išpažintyje. *Jėzus* šia paslaptimi *moko, kad reikia labiau bijoti nuodėmės, kaip gėdos*, kuri seka nuodėmę, o jei ir būtume nekalti, kartais reikalinga apsikaltinti, kad taip sumažėtų paties savęs, o augtų Kristaus meilė. Koks gražus pamokymas mums visiems! Pagaliau Jėzus norėjo savo pavyzdžiu sustiprinti tas išrinktas sielas, kurios nori Jį sekti, bet bijo pažeminimų, kartais ir gėdos, gėdijasi nešti savo kryžių, nes pasaulio akyse tai žema nesuprantama, kad tas kryžius nešti yra garbė ir laimė.

Pasimokykime iš šios paslapties nusimesti blogai suprastos gėdos rūbus, kai reikia atiduoti apyskaitą Vyresniajam, kai reikia prašyti patarimo pas Dvasios Vadovą, kai reikia broliškai įspėti artimą ir panašiais atsitikimais. Pagalvokime, ar turime atvirumo, širdies teisumo. Pasiryžkime sekti Jėzaus Širdies nuolankumu.

III.

Apipiaustymo įstatymas buvo Kūdikėliui Jėzui skaudus. Jis kaip Dievas turėjo pilną protą ir todėl skaudžiai jautė šio įstatymo išpildymą. Tą valandą iš Jo Širdies, kuri yra visa ko šaltinis, išsiliejo Kraujas ir buvo paaukotas už mus dangaus Tėvui. Pirmasis Jėzaus Kraujo praliejimas pažymėtas vardu. „Pramintas jis vardu Jėzus" (Luk. 2, 21). Jėzus -- reiškia Išganytojas. Ir taip Išganytojas priimdamas tą vardą pradeda ir atpirkimo darbą. Tas Kraujas, išsiliejęs į mūsų sielas, sutaikė mus su Dievu ir permaldavo Jo rūstybę, „nešdamas ramybę per savo Kraują" (Kol. 1, 20). Švč. Kraujas nuplovė mūsų nuodėmes: „Jėzaus Kristaus Kraujas apvalo mus nuo kiekvienos nuodėmės" (1 Jon. 1, 7). Tas kraujas bus kaina atlyginti už mūsų nusikaltimus ir

ńupirks dangų: „Atpirkai mus Dievui savo krauju" (Apr., 5, 9). Teesie garbinama, Viešpatie, Tavo meilė, per kurią praliedamas savo Kraują, išgelbėjai mano sielą nuo pragaro. Ką duosiu Viešpačiui už visa ką man yra davęs? O kad galėčiau ir aš bent kiek prisidėti prie atpirkimo darbo, išgelbėdamas bent vieną iš tų sielų, kurios kasdien eina į pražūtį. Viešpatie, imk mane šiam darbui, kad aš galėčiau plėsti Tavo Karalystę ant žemės!

Taip, atsako Jėzus, tu gali ir turi tai daryti. Šis apaštalavimo darbas labiausiai tinka tavo pašaukimui. Šiam dieviškam tikslui paaukok savo apsimarinimus, savo kentėjimus, vienydamas juos su manaisiais. Savo maldas ir darbus vienyk su mano Širdies troškimais; aukok dangaus Tėvui mano kraują, kuris liejasi už žmones šventoje Mišių aukoje. O kad tavo darbas kitų išganymui būtų sėkmingesnis, pirmiau pašvęsk pats save, įsigyk dorybių, nes niekas negali duoti kitiems to, ko pats neturi.

Pagalvokime, ar turime noro dirbti kitų išganymui. Jeigu mums rūpi Vienuolijos gerovė, jei mums rūpi, kad visų tarpe žydėtų broliškoji meilė, jei mums skauda

širdį, kai matome nukrypimus nuo vienuoliškos dvasios, jei pavyzdžiu, žodžiais ir malda rūpinamės, kad mūsų tarpe būtų Jėzaus Kristaus dvasios,—tikėkime, kad stovime ant tikrojo kelio, kuris veda į pasiaukojimą kitų išganymui dirbti. Jėzus iš mūsų nereikalauja kraujo ir gyvybės, bet nori, kad mes mylėtume ir rūpintumės tomis sielomis, kurios, tokia brangia kaina atpirktos ir kurių širdyse įsiviešpatavus nuodėmė ir tamsybės dvasia. Darykime, ką galime.

Pabaiga. Tikriausios vienybės su Kristumi ženklas yra apvalymas širdies, per kurį „...išsižadėję bedievybės ir pasaulinių geidulių, gyventume šiame pasaulyje blaiviai, teisingai ir maldingai" (Tit. 2, 12). Ar mes tikrai taip gyvename?

„Tiek pakilsi dorybėje, kiek pats save priversi" (Krist. Sek. kn. I. 25). Nuolankumas ir kantrybė yra geriausi įrankiai būti uoliais.

MĄSTYMAS VIII.

Jėzaus Širdis šaukia Išminčius

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime iš vienos pusės beveik visą pasaulį paskendusį dvasios tamsybėse, o iš kitos pusės Betlejaus tvartelyje gimusį Jėzų—Teisybės Saulę, kuris sako: „Aš esu pasaulio šviesa" (Jon. 8,12).

Antroji įžanga. Prašykime Jėzų, kuris mus apšvietė savo šviesa, kad niekumet neleistų nuo tos šviesos nutolti ir įpulti į tamsybes, kuriose tiek žmonių klaidžioja užmerkę savo akis, nenorėdami jos matyti.

I.

Stebuklingoji žvaigždė, kuri pasirodė Išminčiams rytuose, buvo tik išviršinė malonė, negalinti būti priežastimi taip didelės pasekmės. *Tikroji žvaigždė*, ne tik žvaigždė, bet visa *saulė*, kuri su vidujine ugnimi uždegė jų valią,—*buvo pats Jėzus.* Toji šviesa ir ugnis išėjo iš Jėzaus Širdies, kaip iš centro. Viena ir kita buvo didžiausia dovana, dovana duota veltui, dovana ypatinga, skirta tik jiems vieniems. Toji dovana buvo nepaprastas meilės ženklas, kurią parodė tik

jiems, nes Jam tai patiko. „Pasigailėsiu to, kurio noriu pasigailėti“ (Rym. 9, 15).

Nesuprantama dieviškojo išsirinkimo ir pašaukimo paslaptis. Drauge ji yra ir neabejotinos mūsų kiekvieno meilės paslaptis. Jėzus pasišaukdamas Išminčius, pašaukė kiekvieną mūsų į šv. tikėjimą, pašaukė į tikrąją Bažnyčią, kurios narių tarpe esame gimę. Bet to dar negana. Jėzus mus išsirinko ypatingu būdu: Jis mus iš tamsybių ir pasaulio tyrų pašaukė į Vienuolijos rojaus šviesą. Ar šis antrasis pašaukimas nėra ypatingiausias meilės ženklas? Ar tai nėra dovana duota veltui, kurios mes esame neverti? Ar tai nėra Jo Švč. Širdies meilės padarinys?

Sugrįžkime mintimi į išviršinės malonės veikimo pradžią, kuri mums buvo lyg Išminčiams žvaigždė. Vienam ji buvo gerų knygų skaitymas, kitam geras pavyzdys, kitam pamokslas, kitam pasaulio tuštumo svarstymas, dar kitam liga ir taip įvairiausiai. Kiekvieno pašaukimas turėjo kitokią priežastį, visai skirtingą, bet jie visi buvo Jėzaus Širdies meilės kibirkštėlės. Dėkokime Jėzui dabar, nes gal niekumet taip gerai nesupratome, kokia meile ir malone Jis mus apdovanojo pašaukdamas į Vienuoliją.

II.

Išminčiai galėjo pasipriešinti malonei, kuri juos šaukė ir kuri liepė eiti pas Jėzų, bet jie to nepadarė: pajutę balsą širdyje ir pamatę žvaigždę, tuojau išsirengė į ilgą kelionę, nugalėdami visas sunkenybes. Malonė, kuri buvo jiems duota, pagelbėjo nugalėti visas sunkenybes: *Nors Dievas duoda pažadinančiąją malonę, nors paskui savo malone lydi mūsų darbus, bet* vis tik *reikia ir patiems prisidėti.* Malonė laisvos valios nevaržo, tik jai padeda. Be antgamtiškos malonės pagal Kristaus žodžius, net ir laisva valia nieko negalime: „Be manęs jūs nieko negalite padaryti" (Jon. 15, 5), bet jei gaunama ši malonė, tada viskas galima: „Aš visa galiu tame, kuris stiprina mane" (Pilyp 4, 13), sako šv. Paulius. Ši malonė, kada mes ją gauname, duoda jėgos ir ištvermės: „Mūsų tinkamumas yra iš Dievo" (II Kor. 3, 5). Taigi ką nors darydami turime sakyti: „Aš dirbau... tačiau ne aš, bet su manimi esanti Dievo malonė" (I Kor. 15, 10). Dievui reikia skirti visa garbė už mūsų darbus, nes Jis, paskatinęs mus darbui, stiprinęs darbe, jei mes Jo paklausėme, „davė mums norėti ir veikti" (Pilyp. 2, 13). Nežiūrint to, kad geruose

darbuose mūsų pačių yra maža dalis prisidėta prie Dievo malonės, tuos darbus palaiko lyg jie būtų mūsų vienų padaryti ir už juos rengia garbės vainiką ir atlyginimą.

Taip lygiai yra atsitikę mūsų pašaukime. O Jėzau, koks Tu esi geras. Dabar aš gerai suprantu, kad ne aš Tave išsirinkau, bet Tu mane. Tu pats pasakei: „Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išsirinkau“ (Jon. 15, 16). Mano pašaukimas yra manyje Tavo meilės veiksmas, man visai neprisidedant, vien Tavo veiksmui pasiduodant.

Taip pat gerai suprantu, kad, jei aš nieko gero mano pašventinimui nesu padaręs, yra vieno mano kaltė, nes aš praleidau tiek progų, tiek kartų pasipriešinau Tavo gailestingos valios ir malonės veikimui. Kiek tas mano priešingumas padarė Tavo Švč. Širdžiai skausmo! Taigi dabar pasiryžtu, Tavo malonės padedamas, atitaisyti, ką praeityje praleidau, nepadariau.

III.

Išminčiai nemetė savo pasiryžimo, kol surado Jėzų. Jų ištvermė buvo didelė. Neužtenka vien pradėti, bet *reikia ištvermingai sekti pašaukimo žvaigždę:* „ne tie, kurie gerai pradėjo“. Išminčių pavyzdžiu, palikau

savo tėvus, apleidau tėviškę, pasaulį, nugalėjus pasaulio viliojimus, nebijant ir nepaisant žmonių kalbų, nereikia nusiminti, jei žvaigždė ir pasislėptų. Nežiūrint kaip ilgas ir sunkus būtų kelias į Jėzų, reikia ištvermingai juo eiti. Išminčiai atėję į Jeruzalę, nors ten, žydų sostinėje, kur naujo karaliaus gimimas turėjo būti visiems žinomas, nieko apie Jėzų nesužinojo, betgi nepasipiktino ir nenuleido rankų. O mes kaip dažnai pasipiktiname, jei matome ne visus brolius lygiu uolumu einančius į Jėzų, jei nerandame Vienuolijoje visiškai tokios dvasios, kokią tikimės rasti atėję į vienuolyną. Kaip Išminčiai toliau vadovavosi šv. Rašto pasakymu, kur reikia ieškoti Jėzaus, taip ir mes laikykimės mūsų Įstatų ir Instrukcijų—tikrojo vado, kuris neklaidingu keliu nuves pas Jėzų. Uoliai pildydami Įstatus ir Vyresniųjų įsakymus surasime Jėzų ne tik sau, bet ir tiems atšalusiems Jeruzalės gyventojams—mūsų vienuolyno apsileidusiems broliams. Išminčiams Dievo angelas uždraudė grįžti į Jeruzalę pranešti apie Jėzų, mes gi suradę Jėzų ir pasiėmę į savo širdį parodykime Jį ir kitiems savo geru pavyzdžių ir šventu gyvenimu.

Iš šios paslapties daug ko galime pasimokyti. Jei tikrai mylime Jėzų, surasime tinkamų priemonių palinksminti ir nuraminti Švč. Jėzaus Širdį, nuliūdusią ir įžeistą mūsų brolių netobulumais ir atšalimu. Šio naminio apaštalavimo iš mūsų Jėzus laukia. Neatidėliokime rytojui to, ką galime padaryti šiandien. Kas žino dieviškos teisybės planus!..

Pabaiga. Dievo malonės mums netrūksta: jos Dievas duoda kiekvienam gausiai, tik mes dažnai nemokame ja pasinaudoti. Apaštalas ragina: „Mes jus raginame neimti Dievo malonės veltui" (II Kor. 6, 1). Būkime ištikimi ir mažiausiam Dievo balsui, o gerai pradėję dar geriau baikime.

Turėkime ištvermės Jėzaus meilėje, ne skaitydami kitų trūkumus ir ydas, bet patys save prisižiūrėdami ir broliškai kitus pataisydami. Mylėkime ne tik tuos, kurie mūsų akyse atrodo geri ir nekalti, bet dar labiau tuos, kurie turi ydų ir netobulumų.

MĄSTYMAS IX.

Jėzaus Širdis Išminčių pasveikinta ir pagarbinta

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Išminčius suklaupusius prie Kūdikėlio Jėzaus lopšelio ir aukojančius Jam brangias dovanas.

Antroji įžanga. Prašykime malonės, kuri atnaujintų, sutvirtintų ir padarytų tobulą mūsų apžadų auką.

I.

Įeikime į Jėzaus Širdį tą valandą, kai Išminčiai klaupia Jį pagarbinti ir aukoja savo dovanas: auksą, smilkalus ir myrą. Šios dovanos buvo Jėzui brangios ir malonios ne dėl savo vertės, bet dėl jausmų, su kuriais Išminčiai jas padėjo po Jo kojų, dėl tikėjimo, kurį jie parodė ir dėl savo simbolizmo, kuris turėjo išreikšti Jo dievystę, žmogystę ir karališkumą. Todėl Jėzus tuojau sustiprina Išminčių širdyse tikėjimą, duodamas pajusti malonumo, kurį teikia vienybė su Dievu ir kuris jų laukia danguje.

Išminčiai paaukojo ką turėjo geriausio savo šalyje: aukso kaip karalių Karaliui; myros kaip tikram žmogui miruoliui; smil-

kalų kaip tikram Dievui. Dabar mąstykime, kaip Jėzus maloniai priima dvasiško aukso, myros ir smilkalų aukas, kurias iki pasaulio pabaigos aukos milijonų milijonai ištikimų Jo Bažnyčios vaikų. Jis nuo amžių parengė jiems atlyginimą. Palaimintas tas, kuris turi garbės ką nors paaukoti Jėzui, kuris visas už mus pasiaukojo. Dar laimingesnis yra tas, kuris Jėzui gali visas save atiduoti, ir ne tik save, bet viską ką turi brangiausio pasaulyje, daug geriau už Išminčius pažindamas savo Karalių, Dievą ir Žmogų. Gal ir mums širdis sako, kad tokia laiminga yra mūsų dalis, kurie trimis apžadais atidavėme save ir viską savo Jėzui, pasilikdami vieną viltį Jame. Jėzus mus išsirinko ne dėl kokių mūsų nuopelnų ir pasišaukė sau, bet vienos meilės vedamas tai padarė. Dėl to neturime per daug pasitikėti Dievu ir Jo malone, kad štai esame pašaukti, kaip norėjo Dievas ir to jau pakanka. Ne, nors ir esame pridėję ranką prie arklo, bet besidairydami atgal greitai galime nuo jo atsitraukti ir neištverti iki galo, kaip daugelis padarė. Kiek būtų tuomet Jėzaus Širdžiai skausmo! Dėkokime, kad su mumis taip neatsitiko ir prašykime malonės vis labiau vertinti apžadus.

II.

Pagalvokime, kaip visa, ką tik *žmogus gali ant šios žemės turėti ir vadinti savo*, galima suvesti į *laikinuosius žemiškus turtus, kūno smagumus ir laisvą pasirinkimą* pagal savo nuomonę visame kas nėra Dievo įsakyta arba uždrausta. Ką daro vienuolis su šiais dalykais? Ką mes su jais padarėme, kai pasirinkome sau tobulybės kelią? Pasakėme Jėzui: „Mano Dieve, Tu mane mylėdamas pasirinkai neturtą ir patarei visiems, kurie nori Tavimi sekti, atsižadėti žemiškųjų, laikinųjų turtų. Taigi rodydamas Tau meilę ir paklausydamas Tavo patarimų siekti tobulybės *darau neturto apžadą*—štai auksas, kurį Išminčių pavyzdžiu aukoju Tau, kaip Karaliui ir šiuo apžadu atsisakau nuo visų turtų ir visokios vilties jų įsigyti. O Jėzus mūsų sielai sako: „Tau, kuris mane sekdamas visko atsižadėjai, atlyginsiu šimteriopai šioj žemėj ir duosiu amžiną gyvenimą po mirties". Koks puikus mainas! Už vieną gauname šimtą, už laikinuosius turtus įsigyjame amžinuosius.

Skaistybės apžadu atsižadėjome ir atsisakėme net leistinų kūno smagumų ir dėl Jėzaus meilės norėjome būti prikalti prie savo kryžiaus, kad gyventume ir mirtume

drauge su prikryžiuotu Jėzumi. Ir štai, sakydami: *darau skaistybės apžadą*, aukojame simbolišką lšminčių myrą pažadėdami Jėzui—Skausmų Vyrui—ne tik prikryžiuoti mūsų ydas ir neleistinus nusižengimus skaistybei, bet taip pat atsižadame ir leistinu moterystei gyvenimu gyventi ir jo smagumais naudotis, kad būtume šventi siela ir kūnu. Jėzus gi sako: „Palaiminti skaisčios širdies, nes jie Dievą matys" (Mat. 5, 8). Koks didelis ir čia atlyginimas! Uždarome akis, kad nematytų purvo, o Jėzus pažada parodyti savo šviesą ir garbę.

Liko mums dar geriausia dalis, brangiausias turtas — valios laisvė nei įsakyta, nei uždrausta. Jėzus norėdamas duoti didžiausią savęs išsižadėjimo pavyzdį pasivedė Marijai ir Juozapui, kaip Jo Tėvo atstovams, ir daug metų buvo jų valdžioje. „Buvo jiems klusnus" (Luk. 2, 31), sako Šv. Raštas. Mes taip pat norėdami visame sekti Jėzumi ir geriau Jį pažinti sakydami: *darau skaistybės apžadą*, paaukojome dvasiškų malonumų smilkalų. — Taigi iš mūsų valios padarėme auką Dievui, ją visiškai Jam atiduodami per Vyresniųjų rankas, kurių, lyg paties Dievo, pasižadėjome visame, kas nėra nuodėmė, ištikimai klausyti. Jėzui ši auka labiausiai yra maloni.

O gal, brangieji, mums rodosi, kad laisvu noru pasidarydami beturčiais, klausydami dėl Jo žmonių įsakymų jau labai daug, net per daug, padarėme Jėzui, kuris buvo vargšas ir beturtis dėl mūsų, klusnus ne tik savo Tėvui, bet ir žmonėms—dėl mūsų? Visai ne! Mūsų darbai Dievo akyse nėra toki dideli, kaip jie mums atrodo. Be to, atsiminkime, kad už mūsų darbus ramybė pažadėta, užtikrinta garbės vainikas —todėl karštai padėkokime Jėzui už malonę, kurią Jis pašaukdamas į Vienuoliją parodė.

III.

Mąstykime, kaip būtų negražiai Išminčiai pasielgę, jeigu būtų tuojau iš duotųjų dovanų ką nors atsiėmę. Jie to nepadarė. Pažinę didį Karalių, gailėjosi, kad negali Jam dar daugiau paaukoti.

Dabar pamąstykime, ar kartais mes iš dovanotųjų Jėzui apžadų ko nors neatsiimame atgal. *Geriau yra apžadų visai nedaryti, kaip juos padarius neištikimai užlaikyti.* Dievas neverčia prievarta, kaip nevertė Ananiją ir Sapirą; bet Dievas smarkiai nubaudė juos už prigavimą, „nes nekenčia plėšimo deginamojoje aukoje“ (Izaj. 61, 8).

Įeikime mintimi į Jėzaus Švč. Širdį ir įsižiūrėkime, kiek padaro Jai skausmo neištikimi vienuoliai, kurie neatiduoda pilnai, ką yra prižadėję. Jeigu dar daug kalti esame Jėzui, kaip didelį skausmą jaučia Jo Širdis! Brangi Jo išsirinktoji siela nustoja buvusi sūnumi ir virsta palaidūnu, nuklydėliu nuo Jo mylinčios Širdies. Skausmas dar didesnis, kai mato neištikimą vienuolį piktinantį kitus, per kurio kaltę gal ne vienas nustoja pašaukimo ir eina pražūties kelio. Melskime Jėzų, kad tokių mūsų tarpe nebūtų nė vieno.

Gal ne vieną ir mintis apie nusikaltimus apžadams supurto. Vien bijotis dar neužtenka. Apžadų medžiaga yra labai jautri: mažiausias nusikaltimas apžadams tuojau atsimuša sąžinėje. Paklauskime jos, ar ji visai rami, ar nieko neturi mums prikišti. Pastebėkime ir mažiausias netobulybes. O jei norime paguosti skaustančią Jėzaus Širdį, pasiryžkime ne tik vengti neturto, skaistybės ir klusnybės laužymo, bet išmokti ir įsigyti neturto dvasios, skaistybės dvasios ir klusnybės dvasios—arba trijų apžadų dorybių. Be šių dorybių apžadai sunku išlaikyti. Maža bus naudos, jei lūpos kalbės apie neturtą, apsimarinimą, klusnybę, o širdis, sie-

la bus prie turtų, geidulių ir savosios valios prisirišusi.

O mano Jėzau, gailiuosi dėl praeities, pasiryžtu ateičiai. Tikiu ir prašau Tavo malonės, kurios remiamas viską pataisysiu.

Pabaiga. Padarykime sąžinės sąskaitą, kaip laikome tris apžadus, ypač išoriniuose dalykuose, ir kaip praktikuojame apžadų dorybes: ar padarėme bent kiek pažangos.

Mintimi atnaujinkime apžadus ir pasiryžkime tai daryti kasdien po Šv. Komunijos.

MĄSTYMAS X.

Jėzaus Širdis aukojama bažnyčioje

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Jaruzalės bažnyčią ir joje Simeoną laikantį ant savo rankų Kūdikėlį Jėzų.

Antroji įžanga. Prašykime šviesos pažinti ir malonės jausti tų jausmų, kurių turėjo Jėzus šioje paslaptyje.

I.

Mąstykime *su kokiu džiaugsmu Jėzus atnaujina paties savęs auką*, kai Jo

gimdytojai, pagal pirmagimių įstatymą, 40-oje po gimimo dienoje, aukojo Jį Jeruzalėj, Dievo bažnyčioje. Štai, mano Tėve, kalbėjo savo Širdyje, štai mano siela, mano kūnas, mano žmogystė. Tu man tai visa davei. „Tavo aš esu“ (Ps. 118, 94). Viską noriu veikti Tavo garbei, klausyti Tavo įsakymų, paaukoti Tau atpirkimo darbą, kurį Tu man skiri.

Štai mano liežuvis, pašventinti Tavo vardui, skelbti gerą naujieną, įkurti Tavo Karalystę, pamokyti žmones, kad jie Tave pažintų ir mylėtų — „Aš skelbsiu tavo vardą savo broliams“ (Ps. 21,23), — jį Tau aukoju. Aukoju Tau savo ausis, kurios visumet atviros Tavo balsui. „Tu prirengei man ausis“ (Ps. 39, 7). Mano pečiai ir visas kūnas parengtas smūgiams ir plakimui. „Aš esu pasirengęs priimti plakimą“ (Ps. 37, 18). Mano gomurys —kartumams, galva—erškėčių vainikui, rankos ir kojos — vinims, akys—ašaroms, kurias išliesiu dėl žmonių neteisybių ir Tavęs, o Tėve, paniekinimų ir įžeidimų. Aukoju Tau mano kraują, kurį išliesiu mokėdamas Tavo teisybei skolas, užtrauktas nuodėmėmis. O mano Širdis... štai ji paskendusi kartybėse, perverta skausmų, apimta liepsnos ant pasiaukojimo aukuro. „Mano

skausmas yra visumet mano akivaizdoje" (Ps. 37, 18). Kadangi matau, kad Tau, Tėve, ši auka patiko, aukosiuos iki pasaulio pabaigos ir išrinksiu iš pasaulio gražiausias sielas, kurias išmokysiu pasiaukojimo, kad jos Tave pažintų, pamiltų ir tobulai garbintų.

Jėzus taip kalbėdamas turėjo mus mintyje. Dievo įžeidimai eina kasdien gausyn. Kiekvieną dieną tūkstančiai sielų tenka pragarui, Jėzaus Kraujo nuopelnais nepasinaudoję. O mes? Sakykime Išganytojui: „Tavo aš esu", ir pasiryžkime bent kuo atlyginti Jėzaus Širdžiai. Paguoskime Jėzų, dirbdami Bažnyčios naudai, kuri yra Jo mistiškojo kūno širdis. Štai mūsų apaštalavimo kelias ir būdas; štai mūsų viešojo veikimo esmė ir vidaus gyvenimo suma (turinys).

II.

Pažvelkime į Motiną Mariją. Simeonas pranašauja, kad aštrus kardas perdurs Jos sielą: „Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas" (Luk 2, 35). Tai Jėzus gerai žinojo, todėl mąstykime, ką jautė *Jo dieviškoji Širdis*, kuri *mylėjo savo Motiną*, kaip myli visi geri sūnūs savo motinas. Jautri, gerai

išauklėto žmogaus širdis labai atjaučia skausmus mylimų asmenų. Kur rasime jautresnę širdį už Jėzaus Širdį; kur rasime didesnę motinai meilę, už Jėzaus meilę, kuria Jis mylėjo Mariją? Jėzus jautė ir matė, kad Jis bus Marijos skausmų priežastis ir dėl Jo Marijos sielą pervers kalavijas. Motinos skausmai didino meilę, o juo didesnė meilė, juo labiau atjaučia mylimojo asmens skausmus. Gražus meilės pavyzdys tarp dviejų nekaltų sielų ir širdžių! Marija kentės skausmus stovėdama po kryžiumi ir matydama kenčiantį Sūnų, o Sūnaus Širdis visą gyvenimą jaučia skausmą savo Motinos.

Tikroji meilė, kaip sako šv. Paulius, verčia „verkti su verkiančiais" (Rym. 12, 15). Koks gražus, paguodžiantis ir raminantis vaizdas, kai Vienuolijoje viešpatauja šventa meilė, kuri išmokina atjausti vienas kito skausmus ir įpilti gaivinančio ir gydančio balsamo į brolių žaizdas. Tai tikro vienuolinio gyvenimo pažyminys, tai tikras ženklas ir vaisius pamaldumo į Jėzaus Širdį. Teauga ir bujoja mūsų širdyse šitokia meilė.

Jeigu pasitaiko kada nors gauti vienokią ar kitokią bausmę, ypač viešą, nemanykime, kad jau visi apleido, atstūmė, o gal ir pasmerkė. Mylinti siela atjaučia mylimo

asmens ir bausmę, nes mato, kad ji yra iš Jėzaus rankos išėjusi mūsų pataisymui. Jei tikrai vienas kitą mylime, prašykime malonės, kad kryželiai, kurie vieną ar kitą slegia, būtų nešami kantriai ir taip pelnoma dangus. Prislėgti bausmės ar kitos sunkenybės, neieškokime kitur paguodos, kaip tik pas Jėzų, pasiryždami kantriai kęsti ir didesnius sunkumus.

III.

Simeono žodžiai atvėrė kitą *kartų skausmo šaltinį Jėzaus Širdyje.* Jėzus gerai žinojo, kad Jam daugelis prieštaraus: „ženklas, kuriam bus prieštaraujama" (Luk. 2, 34). Jis atėjo į šį pasaulį visų išganymui ir prisikėlimui, bet taip pat ir daugelio puolimui, net iš Jo mylimos tautos vaikų „daugelio puolimui Izraelyje" (t. p.). O naujai išrinktai tautai — krikščionims, koki Jėzaus linkėjimai — ką jiems Jo pasiaukojimas duos, ar visiems Jis bus prisikėlimui? Pažvelkime į kovas, kurias kelia net katalikai prieš Jėzų ir Jo Bažnyčią, ir suprasime, kad jiems Jėzus yra duotas „ženklas, kuriam bus prieštaraujama" (Luk. 2, 34). Jei jie nesusipras ir jiems bus puolimui. Ir tų, kurie viešai nekovoja su Jėzumi ir Jo

Bažnyčia, tarpe kiek daug yra tokių, kurie savo kūnišku ir pasaulietišku gyvenimu priešinasi Jėzaus mokslui, kurį nors lūpomis išpažįsta „be tdarbais išsigina" (Tit. 1, 16).

Brangus Jėzau, kaip aš norėčiau paguosti Tavo liūdinčią Širdį, kuri kenčia dėl savo numylėtų vaikų atšalimo! Suteik mums malonės, kad mūsų tarpe nesirastų nė vieno, kuris priešintųsi Tavo pavyzdžiui, mokslui ir Vienuolijos apžadams. Suteik savo malonės, kad visi mes būtume skirti prisikėlimui ir nė vienas iš mūsų nežūtų, kaip tie Izraelio vaikai, kurie Tave atstūmė. Nors esame Tavo vaikų skaičiuje, bet nesame tikri mūsų atsikėlimu, nes ir Tavo išrinktoje tautoje Izraelyje buvo „daugelio puolimui" (Luk. 2, 34). Tesustiprina mus Tavo malonė, kad mums šie žodžiai nebūtų taikomi, nes mūsų akys matė Tavo išganymą. Mūsų tyliame ir šventame gyvenime tenušvinta Tavo šviesa, kuri visą pasaulį atvertė ir apšvietė, ir „kurią prirengei visų tautų akyvaizdoje" (Luk. 2, 31). Ši darbų šviesa teišsklaido tamsybes ir rūkus, kuriuose klaidžiojame, ir tebūna naujos Izraelio tautos —Bažnyčios garbė.

Pabaiga. Paūkokime Jėzui patys save, mūsų maldas, darbus ir sunkenybes nu-

sidėjėlių atvirtimui. Paklauskime savęs, ar mokame paguosti kitus nelaimėje, jei patys norime būti Jėzaus guodžiami: „Kokiu saiku seikėsi, tokiu pat tau bus atseikėta“ (Mat. 7,2).

Pirmasis mūsų uolumo ženklas yra geras pavyzdys, ypač namiškių tarpe. „Tegul jūsų šviesa šviečia žmonių akyvaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus“ (Mat. 5, 16).

MĄSTYMAS XI.

Jėzaus Širdis Erodo persekiojama

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Erodo rūmus, Betlejų ir kelią, kuris veda per kalnus į Egiptą.

Antroji įžanga. Prašykime malonės, per kurią labiau norėtume persekiojimų ir pažeminimų dėl Jėzaus ir su Jėzumi, kaip pasaulio garbės ir ramybės. „Aš veliju būti menkiausias mano Dievo namuose...“ (Ps. 83,11).

I.

Tarp teisingojo ir nusidėjėlio širdžių yra didžiausias skirtumas: pirmojo širdis

džiaugiasi laisve ir ramybe. „Daug ramybės tiems, kurie myli tavo įstatymą“ (Ps. 118, 165); antroji visumet nerami, kovojanti, nes yra nuodėmės arba jos pasekmės — kęsmų vergas. „Bedieviams nėra ramybės“ (Izaj. 48, 22). Kokia nauda Erodui iš turtų, iš karališkos garbės? Jo širdį kankina pavydas, jis bijo, kad kas nepaveržtų iš jo sosto. Erodo sieloje kilo audra; o su juo nusigando visa Jeruzalė. Ar kartais pavydas neatima ir mūsų sieloms ramybę, o net ir viso Namo ramybę? *Pavydas ir* jį sekanti *neapykanta* yra baisus maras ir *didžiausi meilės priešininkai.* Prisiminkime Abelį ir Kainą, Agarą ir Sarą, Juozapą ir brolius, Dovydą ir Saulių, Mardokėjų ir Amoną, o pagaliau ir Apaštalus, kol buvo negavę Šv. Dvasios. Bijokimės pavydo ir neapykantos net šešėlio. Pavydas užnuodija net ir vienuolių širdis, jo rasime ir tose sielose, kurios iš pažiūros atrodo labai visus mylinčios ir kilnios.

Pažvelkime dabar į Betlejų. Jėzus gerai žino, kad Jo gyvybei gresia pavojus, kad turės lyg nusikaltėlis bėgti, kad Jis ir Jo gimdytojai turės kelis metus vargti sunkius ištrėmimo vargus. Bet Jo Širdis yra visiškai rami: Tėvo valia, kuri yra Jo Širdies vie-

nintėlis įstatymas, saldina viską. „Aš to noriu ir tavo įstatymas mano širdies viduje“ (Ps. 39, 9). Šio įstatymo meilė suteikia širdžiai ramybės. „Daug ramybės tiems, kurie myli tavo įstatymą“ (Ps. 118, 165), sako Šv. Raštas.

O mes, Dievo valios pildyme, ar randame ramybės ir paguodos nelaimėse, drąsos mūsų baimėse ir širdies ramybės? O gal toli esame nuo šios Dievo dovanos?...

II.

Jie mane persekiojo, pasakė Jėzus, *persekios ir jus*, mano ištikimi sekėjai, *bet, „palaiminti, kurie persekiojami dėl teisybės“* (Mat. 5, 10). Ir šiais laikais katalikų persekiojimas nėra vien žmonių persekiojimas. Visos pastangos kreipiama į Kristų ir į Jo Bažnyčią. Tad ir visas persekiojimų sunkumas tenka ne žmonėms, bet Jėzui. Todėl, neapkenčiami, pajuokiami ir pasaulio atstumti dėl Jėzaus vardo, neturime bijotis ir netekti širdies ramybės nei galvoti apie atlyginimą, nes tai ne mūsų uždarbis. Matydami, kad mūsų — vienuolių luomas sugedusio pasaulio yra nekenčiamas ir mes patys, laikydamiesi Evangelijos patarimų, esame lyg išnokęs vaisius godiems pasauli-

ninkams, — pamilkime dar labiau vienuolinį gyvenimą, sekdami Apaštalais, kurie nuplakti ėjo džiaugdamiesi. Šaukimės Jėzaus, dėl kurio pasirinkome šį luomą. Su Psalmininku sakykime: „Aš veliju būti menkiausias mano Dievo namuose“ (Ps. 83, 11).

Brangus Jėzau, dėkoju Tau už paguodą, kurią patiria persekiojamos, bet Tave mylinčios, sielos. Dėkoju už malonę, kuriai, veikiant tiek kilnių sielų, nežiūrinčių jokio pavojaus, pasirenka vienuolinį luomą. Dėkoju taip pat už man padarytą ypatingą meilę, kuri mane atvedė į šiuos namus. Nors pasaulis mane ir persekiotų, neapkęstų, kantriai viską nukęsiu, nes kiek didesni vargai, tiek geresnis atlyginimas.

III.

Svarstykime, kaip *Erodo persekiojimas*, išvijęs šv. Šeimyną iš tėvynės, ***buvo proga Jėzui savo dvasiškomis malonėmis apdovanoti tą kraštą, kuris Jį priglaudė.*** Egiptas pasidarė dirva, į kurią buvo pasėta brangi sėkla, iš kurios išaugo tiek daug šventumo vaisių. Egiptas buvo garsus savo atsiskyrėliais, kurie sudarė lopšį ir pradžią vienuolinio gyvenimo.

Kaip stebuklingi Dievo keliai ir kaip nesuprantami Jo sumanymai! Žiaurūs broliai persekiodami nekaltą Juozapą pardavė jį į Egiptą, kur rado paskui išgelbėtoją. Kitas persekiojimas atveda į Egiptą tikrąjį pasaulio Gelbėtoją, kuris ieškodamas prieglaudos praskleidžia šviesos spindulių ir suteikia palaimos tai žemei, kuri paskui išdavė vaisių.

Dabar pažvelkime į Jėzaus Širdį. Tikrai, bėgdamas ir paskui drauge su savo gimdytojais keletą metų vargdamas, Jėzus jautė savo išrinktųjų bėgimus nuo pêrsekiojimų, ištrėmimų, pavojus ir vargą dėl Jo vardo iki pasaulio galo. Taip pat Jo Širdis matė ir vaisius, kuriuos jiems ir kitiems atneš persekiojimai: patys kantriai kentėdami, visiškai atsipalaiduos nuo pasaulio gėrybių, įgydami daugiau pasitikėjimo Dievu ir trokš dangaus, kaip tikrosios ir vienintelės savo tėvynės. Kitiems iš to bus pavyzdys šventutumo, kantrybės, kurią jie parodys tiems kraštams, kuriuos ras sau prieglaudos.

Žydų persekiojami apaštalai paskelbė gerą naujieną pagonims. Tas pat atsitiko pirmaisiais krikščionystės amžiais: persekiojami krikščionys išnešiojo Kristaus šviesą po visus kraštus. Taip atsitiko ir tuomet,

kai bedieviai — atskilėliai persekiojo katalikus ir vienuolius. Tie kilnūs Bažnyčios vaikai pasidarė „kaip vilyčios karžygio rankoje“ (Ps. 126, 4), kaip eiklios vilyčios Dievo rankoje, kuriomis paskleidė savo mokslą iki žemės krašto. Šv. Paulius sako: „Jų balsas išėjo į visą žemę“ (Rym. 10, 18). Kiek sielų be šios progos būtų likę mirties tamsybėse!

Noriai pasiduokime tėviškos Dievo apvaizdos vedimui. Būkime pasirengę, jei taip Dievas norės, keliauti į bet kurią pasaulio šalį, net persekiojimus pakelti. Nežinome pilnai aukštų pašaukimo tikslų, dėl kurių Dievas mus pasiėmė sau. Mūsų vadovas Kristus: su Juo ir už Jį!

Pabaiga. Paklauskime patys savęs, ar nėra mumyse pavydo ir neapykantos šaknų ir raskime priemonių joms išrauti.

Palaiminti, kurie yra persekiojami, bet vargas tiems, kurie persekioja dėl niekniekių, o kartais net uolumo vardu dengdamiesi.

Melskimės už tuos, kurie mus persekioja ir mums daro sunkumų, kad Išganytojas aplankytų jų širdis ir jas pašventintų.

MĄSTYMAS XII.

Jėzaus Širdis pasilikusi bažnyčioje

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime puikią Salemono statytą bažnyčią, kurioje Jėzus meldžiasi, o paskui kalba su Rašto aiškintojais.

Antroji įžanga. Prašykime malonės suprasti pamokinimą, kurį Jėzus paliko šioje gilioje paslaptyje.

I.

Mąstykime, kaip Jėzus atėjęs į bažnyčią meldžiasi su didžiausiu širdingumu. Jis meldžiasi mūsų visų vardu, kaip mūsų Viršininkas, mūsų Atstovas. Šiuo aktu mūsų menka žmogystė Jėzuje buvo pakelta iki aukščiausio laipsnio. Jėzus meldžiasi už mus kaip mūsų Tarpininkas: tokiam Tarpininkui danguje nieko neatsako, tad kodėl nustojame vilties! *Jėzus meldžiasi su didžiausiu nuolankumu, pagarba, uolumu ir ištverme,* kaip mūsų Mokytojas, *mokydamas mus, kaip reikia melstis.* O mes, ar taip meldžiamės? Ar daug pasimokėme iš Jėzaus? Jis meldžiasi už mus ir su mumis, kaip mūsų Brolis ir Atpirkėjas, priduoda-

mas mūsų maldoms vertės ir išprašymo galybės, kada meldžiamės vienybėje su Juo ir Jo vardu. Štai iš ko mūsų maldos gauna savo vertę.

Jėzus taip pat meldžiasi vietoje mūsų, kaip vyriausias Kunigas, norėdamas išlyginti netobulumus ir trūkumus mūsų maldų. Kiek daug Jėzus padarė savo maldomis už mus! Dabar lengvai galime suprasti, kaip skaudina Jėzaus Širdį pramatyti nuo amžių atšalimai, išsiblaškymai ir bejausmis lūpų judinimas Jo išrinktų asmenų. Mes privalome padidinti mūsų uolumą maldose, kad bent dalinai atlygintume už pasaulio atšalimus.

Pasiryžkime visumet uoliai melstis ne tik už save, bet ir už kitus, labiausiai nusidėjėlius. Tuomet nušluostysime besimeldžiančio Jėzaus ašaras, kurias liejo Jis dėl mūsų kalčių. Verkime ir mes mąstydami jaunikaičio Jėzaus meilę, kuri Jį atvedė į bažnyčią, kad nereiktų paskui mums verkti skaistykloje.

II.

Jėzus liko bažnyčioje savųjų nepastebėtas. Jei Marijos ir Juozapo skausmas ir nuliūdimas buvo didelis, kai jų Sūnus pražuvo, kaip begalinis turėjo būti Jėzaus Šir-

dies skausmas, kada matė, kad Jis yra Marijos ir Juozapo, Jo brangiausių asmenų, nuliūdimo priežastis. Bet *Jėzus neatsisako jokios aukos*, kokia ji bebūtų, *norėdamas mus išmokyti, priduoti tvirtumo, pasiaukojimo ir paguosti mus mūsų nelaimėse.*

Jis norėjo mus pamokyti, sutvirtinti ir paguosti neišvengiamose sunkenybėse, kurias sutinka kiekvienas pasirinkęs vienuolinį luomą. Dievas, šaukdamas siekti Evangelijos patarčių tobulybės, liepia atsisakyti tėvų, giminių, tėviškės, net tėvynės: „Užmiršk savo tautą ir savo tėvų namus“ (Ps. 44, 11), sako Šv. Rašte. O kiek nusiminusių grįžta nuo Jėzaus ir nepaklauso Jo šaukimo, nes tėvo namai brangesni jiems už Jėzaus Širdį, kurioje parengė saviesiems buveinę. Mes Jo balso paklausėme, bet gal dar mūsų širdyse likęs prisirišimas prie giminių, tėviškės... Pasekime Jėzaus pavyzdžiu ir pasimokykime iš šios paslapties. Dėkokime Jam už taip gražų pavyzdį, kuris mus sutvirtina Jo tarnystėje. Juo labiau įsižiūrėsime į Jėzaus Širdį, tuo didesnių turtų Joje rasime. Pasimelskime ir už tuos klajojančius, kurie norėtų Jėzumi sekti, bet negali nugalėti žemiškos meilės ryšių.

III.

Marija ir Juozapas, pražuvus Jėzui, nuliūdo. Jųdviejų širdys paskendo skausme. *Tobulybei kelias*, kuriuo turi eiti vienuolis, taip pat *yra skaudus ir aštrus*. Vienuolis, siekdamas tobulybės, dažnai pameta šviesų taką, jaučia kažkokią tuštumą, atšalimą, rodosi, kad Dievas apleido, malonė atimta, siela išsiblaškiusi. Išganytojas leidžia tokioms valandoms ateiti, norėdamas nubausti mūsų neištikimumą, pažadinti iš apsnūdimo ir apsileidimo, išbandyti mūsų dorybes, duodamas progos įsigyti daugiau nuopelnų, kad būtume dar tobulesni ir daugiau apvalyti. „Auksas valomas ugnyje."

Didelė yra nelaimė netekti Jėzaus, ypač kada užeina sunkesnė valanda, kurioje Jo malonė taip labai yra reikalinga. Marija ir Juozapas, nors buvo nekalčiausi, buvo Jėzaus apleisti tris dienas.

Jėzus, jausdamas savo gimdytojų skausmą savo širdyje, jautė taip pat skausmus visų tų sielų, kurios apleidimo valandoje blaškosi, kenčia, Jo ieško, ypač tos sielos, kurios yra Jam pasišventusios. Gal ir mes sunkumo valandoje kartojame su Psalmininku: „Mano siela nesiduoda paguosti" (Ps. 76, 3), nerasdami niekur pa-

guodos. Tokioje valandoje mąstykime: Jėzus šią bausmę man skyrė, Jėzus padės ją man kęsti, nes mano skausmus Jis atjaučia lygiai taip, kaip savuosius. Taip Jėzus norėjo padauginti man nuopelnus ir duos suraminimui savo ypatingos malonės. Tokios mintys pasaldins skausmus ir tuomet kalbėsime su Psalmininku: „Aš atsimenu Dievą ir gėriuosi“ (Ps. 76, 4).

Bet mano Dieve, (sakysite) sąžinė nuolat primena tai vieną, tai kitą mano kaltę, už kurią tikrai ir yra ši bausmė — netekimas ypatingos malonės. Taip, bet bausmė duota meilingojo Tėvo, kuria gal nori pataisyti mus iš puikybės, kurios patys gal nepastebime; gal nori sužadinti mumyse daugiau meilės, kurios mums trūksta, kad galėtume pakelti kitų netobulumus; gal nori išgydyti mus iš išsiblaškymo, ar kokios neleistino prisirišimo prie sutvėrimų ligos.

Jei taip yra, nusižeminkime, gailėkimės, atmeskime blogą, kurį suradome, bet nenustokime vilties. Dėkokime Jėzui, kad Jis paslėpdamas nuo mūsų savo veidą, sužadina troškimą Jo ieškoti. — Taip, mano brangusis Išganytojau, aš Tavęs ieškosiu kartu su Marija ir Juozapu, aš Tavęs ieškosiu bažnyčioje, visur, ieškosiu ištvermin-

gai ir ieškosiu daugiau Tavęs, kaip Tavo paguodos. Aš per meilę ir tikėjimą glausiuos prie Tavęs, tikėdamas, kad Tu, geras Tėve, neatstumsi mane.

Pabaiga. Melsdamiesi vienykimės su Jėzumi, kuris meldėsi žemėje ir nenustoja meldęsis danguje, kaip mūsų Tarpininkas pas Tėvą. Prašykime ištvermės pašaukime; melskimės ir už tuos, kurie nenori klausyti pašaukimo balso. Taip pat neužmirškime pažiūrėti, ar viskas mūsų maldose Jėzui gali patikti: kalba, kūno būklė, mintys, intencija.

MĄSTYMAS XIII.

Jėzaus Širdis paslėptame gyvenime Nazarete

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Nazareto namelį ir mažą dirbtuvėlę, kur gyvena Jėzus, klusnus Marijai ir Juozapui.

Antroji įžanga. Prašykime malonės, kad galėtume surasti turtus, kuriuos Jėzus savo paslėpto gyvenimo pavyzdžiu paliko ir pasisavinkime juos sau.

1.

„Mano skausmas“, sako malonus jaunuolis Jėzus, „yra visumet mano akivaizdoje“ (Ps. 37, 18). Kiek buvo skaudūs Jėzaus Širdžiai tie 30 metų, kurie mums atrodo taip ramiai prabėgę! Vinys, plaktukas, medis, kuriuos kasdien vartojo, primindavo žiaurią mirtį prie kryžiaus. Jis pats skundžiasi: „Ir kaip nerimstu, iki tai bus atlikta“ (Luk. 12, 50). Tėvo garbės išplatinimas ir sielų išganymas verste vertė parodyti pasauliui dangaus šviesą, bet Tėvo valia ir Jo paties meilė liepė Jam apaštalauti paslėptu gyvenimu, kad galėtų parodyti būsimojoj savo Bažnyčioj daugybei sielų, o ypatingai mums vienuoliams, nuošalumo ir atsiskyrimo brangumą. *Ne visi pašauktieji skirti būti apaštalais, viešai skelbti ir mokyti Kristaus mokslo.* Nuolankus klusnumas, atliekant ir žemiausias pareigas yra reikalingas visiems, neišskiriant ir apaštalų. To ir moko Jėzus savo paslėptu gyvenimu.

Daugelis vienuolių, sekdami šiuo Jėzaus pavyzdžiu, eina tobulyn ir taip daro Jėzaus Širdžiai džiaugsmo. Bet randasi ir tokių, kurie piktosios dvasios gundomi ir savimylos žadinami mano, kad tik dideliems ir pasauliui matomiems darbams jie skirti

kad tik tokius darbus dirbdami gali gero sau ir kitiems padaryti. Kartais net klusnybei pasipriešina, kad tik savo sumanymus įvykdintų.

Ką sako mums sąžinė ir protas, kai mąstome Jėzų—Sutvėrėją, klausantį tvarinių ir tai per 30 metų, dirbantį nežymų darbą. Tuo tarpu vienuoliai, vesdami išsiblaškiusį gyvenimą, ieško poilsio be darbo, į kiekvieną užsiėmimą žiūri lyg į paniekos dalyką, lyg jie būtų atėję į Vienuoliją vien poilsio ieškoti. Jėzus tokius matydamas pats prakaitu apsiliejęs, verkiančia Širdimi sako: „Aš beturtis ir varguose nuo mano jaunystės“ (Ps. 87, 16), norėdamas paraginti apsileidusius į darbą.

II.

„Ir buvo jiems paklusnus“ (Luk. 2, 51). Įženkime mintimi į Jėzaus Širdį. Ją rasime užimtą nuo ryto iki vakaro darbu ir malda. *Darbai*, kuriuos Jis dirba, *yra žemiausi, bet Jo mintys ir jausmai*, kurie darbą seka, *yra aukščiausi.* Su kokiu gyvumu ir džiaugsmu Jėzus pildo Tėvo valią: „Aš visumet tai darau, kas jam patinka“ (Jon. 8, 29). Dirbdamas savo darbą ir pildydamas Tėvo valią, neužmiršta ir mus mylėti, rodydamas

klusnumo pavyzdį, tobulai klausydamas Marijos ir Juozapo. Tuomi duoda vaistą puikybei išgydyti, kurią paveldėjome iš Adomo neklusnumo. Ši klusnumo pamoka turi būti mums labai svarbi, nes Jėzus visą savo privatišką gyvenimą jai pašventė: „Ir buvo jiems paklusnus." *Vienuolio tobulybės žymė yra jo klusnumas.* Klusnumas gi turi būti panašus į Jėzaus parodytąjį.

Dabar pažiūrėkime, ar mūsų klusnumas yra panašus į Jėzaus klusnumą. Ar mes Vyresniuosiuose matome Dievo asmenį, kaip Jį matė Jėzus Marijoje ir Juozape? Ar mes visus paliepimus išpildome skirtu laiku, noriai, nuolankiai, ištvermingai, nors jie kartais būtų prigimčiai nemalonūs, nesutiktų su mūsų nuomone. Argi Jėzaus veide buvo nuliūdimo šešėliai, ar išėjo iš Jo lūpų murmėjimo, atsikalbėjimo ar savos nuomonės pasakymo žodžiai, ar Jo Širdyje buvo priešingos valios jausmų? Ne. Jėzus buvo jiems paklusnus, nors savo dieviška išmintimi geriau suprato ir mokėjo už savo tėvus. Didelė paslaptis! Mes tuo tarpu įsikirtę į savo nuomonę, nors ji ir klaidinga būtų, nenorime pasiduoti Vyresniųjų valiai ir jų nutarimams. Ar toks klusnumas yra panašus į Jėzaus klusnumą?...

III.

„Jėzus augo išmintimi, metais ir malone“ (Luk. 2, 52). Nors Jėzus savyje nuo pat prasidėjimo valandos buvo tobuliausias, bet augant metais, didėjo išmintis ir malonė pas Dievą ir pas žmones. Reiškia, Jėzus darė tokių darbų, kurie rodė didesnes dorybes ir tobulybę Dievo ir žmonių akyse.

Štai tikras pavyzdys tiems, kurie yra įpareigoti siekti tobulybės. *Vienuolio gyvenimas* yra panašus saulės šviesai: *turi tobulėti, nuolat skaistėti, augant šventume iki mirties.* Todėl psalmininkas ir sako: „Teisiųjų gi takas kaip skaisti šviesa, kuri vis labiau žiba ir eina didyn iki tobulai dienai“ (Patarl. 4, 18). Pradėjęs kartą negali grįžti atgal, niekumet nesustoti, niekumet nepailsti: „eina didyn.“ Niekumet netikėti, kad jau daug padaryta, ar užtektinai padaryta, arba pasitenkinti tuo, kas praeityje padaryta,—bet nuolat eiti pirmyn, kaip darė tautų Apaštalas. Tobulybės siekti reikia visumet, visą gyvenimą, iki mirties ir taip lyg kad būtume tik šiandien pradėję, nuolankiai, uoliai „iki tobulai dienai.“ Taip tobulybės siekdami būsime tikri Jėzaus mokslo sekėjai.—Brangus Jėzau, ar aš esu tikras Tavo mokslo sekėjas? Aš noriu juo

būti, noriu siekti tobulybės, kad galėčiau atlyginti Tavo Švč. Širdžiai, kurią sužeidė pasaulio nedorybės ir mano apsileidimas. Tai prižadu, tikėdamas, kad Tavo malonė man padės. Tai bus vaisius Tavo Švč. Širdies garbinimo.

Pabaiga. Venkime poilsio, tingėjimo, apsileidimo—didžiausių švento uolumo priešų. Neapleiskime nė mažiausios progos, kuri padėtų vienai ar kitai dorybei mumyse sustiprėti ir augti. Nedovanokime sau net mažiausių nusikaltimų. „Kas bijo Dievo, nieko neapleidžia“ (Pamoksl. 7, 19). Pasižiūrėkime, ar mūsų klusnumasyra paprastas, nuolankus ir pilnas.

MĄSTYMAS XIV.

Jėzaus Širdis keturiasdešimt dienų nuošalume

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime kalnuotą, tuščią vietą, kur Jėzus keturiasdešimt dienų meldžiasi, pasninkauja ir paskui yra gundomas.

Antroji įžanga. Prašykime malonės, kuri apginkluotų mus prieš pagundas ir duotų stiprybės jas nugalėti.

I.

Kas išvedė Jėzų į nuošalią vietą daryti taip skaudžią atgailą ir pasišvęsti maldai? Jis nekalčiausis to visko buvo nereikalingas, bet mums reikėjo atgailos pavyzdžio. Jėzus norėjo parodyti tiems, kurie užsiima apaštalavimo ir maldos darbais, kad jų veiksmai nebus nei sau, nei kitiems naudingi, jei prie jų nebus panašiai prisiruošta. Todėl Jėzus norėjo prieš viešąjį savo darbą nuošalume prisirengti.

Toliau Jėzus norėjo parodyti, kad ir nuošali vieta, vienuolyno sienose, nėra laisva nuo sunkių pagundų; bet tos *pagundos lengvai yra nugalimos*, kada apsiginkluojama *atgaila ir apsimarinimu*, o ištverminga *ir širdinga malda* susivienyjama su Dievu ir iš Jo gaunama reikalingos pagalbos ir tvirtybės.

Vienuoliams, kurie savo darbus dirbdami susiduria su pasauliu, Jėzus norėjo parodyti pavyzdį, kad reikia laikas nuo laiko atsitraukti iš pasaulio ir sustiprinti savo dvasios jėgas kovai, kuri viešame gyvenime pasitaiko.

Dabar mąstykime, kaip Jėzui skaudu matyti, kada kai kurie vienuoliai neseka Jo pavyzdžiu ir nesinaudoja Jo parodytomis priemonėmis! Jis mato, kaip nestropiai prisirengiama kovai, mato pavojus, į kuriuos save išstato, mato ir nugalėtus, neatsilaikiusius kovoje. Daugelis Kristui pašvęstųjų „jo išrinktas maistas" (Habak. 1, 16) lieka velnio auka. Todėl Jėzaus Širdis per Apaštalą įspėja: „Būkite blaivūs ir budėkite, nes jūsų priešas... vaikščioja aplinkui ieškodamas ką praryti" (I Petr. 5, 8).

Pažvelkime dabar į save: kuri yra mūsų silpnoji pusė, kuri yda viešpatauja mumyse, kokias priemones vartojame atsilaikyti prieš pagundas? Paklausykime Jėzaus, kuris siūlo savo malonę ir nuošalume moko mus pasiruošti nugalėti visokias pagundas: Kristus „moko mano rankas kovoti ir mano pirštus kariauti" (Ps. 143, 1).

II.

Įsižiūrėkime į Jėzaus meilę. Jis ne tik parodo, kaip mes turime rengtis į kovą su pagundomis, bet leidžia (išoriniai) velniui gundyti ir du kartu pakelti į orą. Kodėl? Vien mūsų naudai. To užtenka, kad pamatytume ir suprastume Jėzaus Širdies ge-

rumą. Jėzus ne vien pateisina mūsų silpnumą, bet, panašiai kaip mes gundomas (bet be nuodėmės), parodo, kad *pagunda dar nėra nuodėmė.* Kokia maloni paguoda sieloms, kurios turi pagundų!

Jėzus yra gundomas po 40 dienų, kurias taip šventai praleido nuošalume. Tuomi nori parodyti, kad piktoji dvasia, mūsų pavydus priešas, puola ypatingai tuos, kurie pradeda Dievui tarnauti; todėl per Pamokslininko lūpas įspėja: „Sūnau, jei tu eini tarnauti Dievui... renk savo sielą į gundymą" (Ekl. 2, 1). Trijuose gundinimuose, kuriuos Jėzus turėjo, kokius brangius pamokinimus mums paliko! Jis pamokė, kad jei iš trijų pageidimų nors vienas nėra tinkamai tvarkomas, yra įrankis sielos priešininkui mūsų pražuvimui. Tai yra kūno pageidimas, su kuriuo seka apsiryjimas, akių pageidimas—žemiškųjų dalykų meilė ir gyvenimo puikybė, kuri prasideda tuštybe ir baigiasi nepataisoma nelaime, nes puikybė gimdo ir kitas nuodėmes.

Štai trys rūšys, į kurias galima suvesti visas mūsų nuodėmes. Teisingai sako šv. Jokūbas Apaštalas, kad kiekvienas labiau kaip piktosios dvasios yra gundomas savojo pageidimo (Jok. 1, 14). Štai dėlko Jėzus

taip pabrėžia savęs išsižadėjimą. Štai dėl ko daromi trys apžadai. Kiekvienas apžadų yra skirtas išrauti iš širdies vieną iš trijų pageidimų ir taip pasiliuosuoti iš nuodėmių. Todėl sakoma, kad vienuolynas yra žemiškas rojus, kuriame daug laimės, bet drauge ir gundytojas.

Piktoji dvasia nemiega: ji visumet panaudoja vieną ar kitą mūsų silpnybę, kad mus nugalėtų. Gi vidaus priešai — pageidimai nors atrodo jau negyvi, bet gali vėl prisikelti, ir jei nesaugojama pojūčiai, širdis, jei neturima šventos Dievo baimės, nuolankumo, nesinaudojama malda, kaip geriausiu įrankiu blogam nugalėti, o labiausiai, jei neturime karštos Dievo meilės, — akių pageidimas, kūno pageidimas ir gyvenimo puikybė gali pražudyti amžinai. Mokinių pražūtį Mokytojo ir Vado Širdis skaudžiai atjaučia. Ką mums sako šios mintys?...

III.

Kurios yra vienuoliui pavojingesnės pagundos? Jėzus, kalbėdamas apie tobulybės kelią, sako: „Nė vienas, kurs prideda savo ranką prie arklo ir atgal dairosi, netinka Dievo karalystei“ (Luk. 9, 62). Jėzus leido save gundyti klaidingu viso pasaulio

valdžios ir garbės pažadu, norėdamas parodyti siekiantiems tobulybės, kad daugelis iš jų turės panašias pagundas ir dairysis atgal, prisiriš visa širdimi prie Egipto, iš kurio yra išvesti, arba tikėsis už pasaulio apleidimą didelio atlyginimo, kurio neužsitarnavo. Prisiminkime kiek daug istorijoje buvo atsitikimų, kada šios vilonės suvilioti vienuoliai grįžo į pasaulį savo pražūčiai. Toli neieškant pasižiūrėkime, ar kartais ir mūsų ydos nėra šios pagundos vaisius.

Kuris yra geriausis būdas nugalėti visas pagundas? Geriausią priemonę parodo Jėzaus mylinti Širdis. Ji moko *pirmiausia paniekinti žemiškus turtus:* „Ne viena duona žmogus yra gyvas" (Mat. 4, 4); toliau *įsigyti nuolankumo*, kuris negundytų Dievo: „Negundysi Viešpaties savo Dievo"(Mat. 4,7). Pagaliau moko *drąsaus pasipriešinimo*: „Šalin, šėtone!" (Mat. 4, 10).

Kurie taip kovodami nugalės, tiems Jėzus duos ir šiame gyvenime malonios paguodos: „Nugalėtojui aš duosiu paslėptos mannos" (Apr. 2, 7). Jėzaus Širdyje džiaugsmas viešpatauja, kada mato, kad Jo pasirinktieji kareiviai ištikimai kovoja, ir liūdi matydamas, kada nuo priešo iš kovos bėga

ir yra nugalėti. Duok, Jėzau, malonės, kad aš ištesėčiau iki galo.

Pabaiga. „Įžengė mirtis per langus" (Jer. 9, 21), sako pranašas Jeremijas. Pagalvokime, kaip saugojame mūsų pojūčius, ypač akis, ir pasiryžkime kas bloga pataisyti.

„Palaimintas žmogus, kuris visumet yra bailus" (Patarl. 28, 14), sako Šv. Raštas. Dvasios kovoje, nuolanki meilė, kuri verčia glaustis prie Dievo, užtikrina pergalę.

„Dievas puikiems priešinasi" (Jok. 4, 6). Daugelio pagundų pradžia yra puikybė. Išraukime ją pirmiausiai iš mūsų širdžių.

MĄSTYMAS XV.

Jėzaus Širdis viešame gyvenime

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime sinagogas, Jeruzalės bažnyčią, miestą, ir kelius, kur Jėzus skelbė savo mokslą.

Antroji įžanga. Prašykime apaštalavimo dvasios, kuri yra vienuoliui būtina, ir malonės, kuri stiprintų mūsų pašaukimą.

I.

Pasvarstykime, *kiek vargo Jėzus iškentėjo per tris savo viešojo gyvenimo metus.* „Lapės turi urvų ir dangaus paukščiai lizdų, kalbėjo Jis kartą, o žmogaus sūnus neturi kur galvos priglausti“ (Mat. 8, 20). Kiek kartų Jis pailso, buvo išalkęs, jautė troškulio, kentė lietų ir audras, šaltį ir karštį, apsiliejo prakaitu, sužeidė savo kojas į erškėčius! Tačiau niekumet nepadarė stebuklo sau pagelbėti, bet dar apsunkintas mūsų nuodėmėmis kantriai viską kentėjo.

Vieną vienintelį kartą skaitome šv. Evangelijoje, kad Jėzus pailsęs, išalkęs ir ištroškęs atsisėdo prie Jokūbo šulinio ir maloniai paprašė Samarietės gerti. Bet ir čia norėjo atsigaivinti ne paprastu vandeniu, bet norėjo numalšinti troškulį, kurį jautė viduje, savo sieloje. Trokšte troško, sako šv. Augustinas. Jis tuoj užmiršo savo troškulį ir norėjo duoti malonės vandens moteriškei nusidėjėlei, kaip pats pasakė. Kuomet Apaštalai atnešė maisto ir pasiūlė pasistiprinti, Jėzus atsakė: „Mano valgis yra daryti valią to, kuris mane siuntė, kad išteséčiau jo darbą“ (Jon. 4, 34). Štai apaštalaujančių maloniausis maistas.

Toliau mąstykime, kiek prieštaravimų, persekiojimų turėjo Jėzus iškentėti nuo parizėjų ir Rašto mokytojų, kiek paniekinimų nuo savo miestelio Nazareto gyventojų! Kiek kartų norėjo Jį akmenimis užmušti, kaip biauriai ir begėdiškai iškraipė Jo mintis ir žodžius, kaip blogai aiškino Jo meilę nusidėjėliams, Jo stebuklus! Kiek čia daug medžiagos mūsų mąstymui! Dabar, grįždami mintimi į mūsų laikus ir žiūrėdami į pasišventusius misijonierius, ar nematome tą patį? Tie savęs išsižadėję vyrai ir moterys, daugiausia vienuoliai, džiaugiasi galį panašiose sąlygose, kaip Jėzus, veikti. O mes kaip esame bailūs ir bijomės mažiausių sunkenybių ir nepasisekimų. Kada čia mes ramiai savo koplytėlėje mąstome, kiek daug misijonierių dykumose, svetimoje, nežinomoje šalyje, karštuose saulės spinduliuose, nieko neturėdami, dirba apaštališką darbą. Nors jie nieko neturi, tačiau yra patenkinti, nes Jėzaus pavyzdys jiems yra viskas. Jėzaus meilė ir uolumas sielų išganymo darbe saldina jų vargus ir daro malonų jų kitiems pasiaukojimą. Negalėdami kitaip, bent maldomis paremkime jų sunkų darbą.

II.

Jėzus suteikė Apaštalams didelę malonę ir garbę, paimdamas juos padėjėjais ir skelbėjais Jo dieviško mokslo. Bet Apaštalai turėjo dirbti panašiose sąlygose, kaip ir jų Mokytojas, kad taip geriau suprastų kilnumą to mokslo, kurį skelbti jie buvo pašaukti.

Didelę garbę ir malonę padarei mums, o Jėzau, kiekvienam, pašaukdamas mus į vienuolių luomą, kad taip, negalėdami užsiimti Tavo mokslo skelbimu tautoms, galėtume dalyvauti apaštalavimo nuopelnuose ir naudotis jo vaisiais. Bet už kuriuos nuopelnus, dėl kurių ypatybių mus Jėzus pašaukė? Šv. Rašte pasakyta: „Dievas išrinko, kas pasauliui paika" (I Kor. 1, 27). Gal mes pasauliui netikome, tai Kristus pašaukė sau, kad galėtume dalyvauti Jo nuopelnuose drauge su kitais. Dievas ieško nužemintų širdžių. Ar mes esame toki?...

Dievo darbui labai kenkia puikybė. Ši yda žmonių giriamus pamokslus, gražias pamaldas, dėl tuštybės gražiai atliekamas, padaro nenaudingas ir net patiems kenksmingas. „Išsiliejęs lyg vanduo, kuris neauga" (Pradž. 49, 4). Net ir Apaštalų tarpe, kol nebuvo gavę Šv. Dvasios, radosi savimylos,

aukštinimosi, pavydo. Kiek buvo Jėzaus Širdžiai skausmo, kai matė, kad Jo mokslo skelbėjai, vietoj ieškoti Dievo garbės ir žmonių išganymo, dirbdami tą brangų ir kilnų darbą, ieško kas žemiška yra. Jie vietoj vienybės ir broliškos meilės, kuri visus jungtų draugėn, kad bendromis jėgomis gintų šventas Bažnyčios ir Kristaus mokslo teises, — savo puikybe ir garbės ieškojimu skaldo tas jėgas, kenkdami daugiau kaip tie, kurie viešai ir aiškiai yra Kristaus priešai.

Saugokimės, kad savimyla, pavydas, ar garbės ieškojimas niekumet neįsiviešpatautų mūsų širdyse, kad mūsų lūpose niekumet nepasigirstų pajuokos ir paniekinimo žodis saviškiams ar kitų Kongregacijų vienuoliams, nes toks pasielgimas yra aštrus erškėtis Jėzaus Širdžiai, kuri visus vienodai myli.

III.

Jėzus niekumet nepaliovė dirbęs atpirkimo darbo; net ir tuomet, kai pasitraukdavo iš žmonių tarpo, ilgas naktis praleisdavo besimelsdamas. Jis taip pat norėjo, kad ir Apaštalai geriau prisiruoštų darbui, kuriam buvo pašaukti, ir todėl laikas nuo laiko pasiliktų su Juo nuošalume.

Šv. Indijos apaštalas, norėdamas geriau su žmonėmis kalbėti apie Dievą, dažnai ištisą naktį praleisdavo kalbėdamas su Dievu apie žmones. Taip darė šventieji.

Norint būti apaštalu, gal reikia parodyti daug išviršinio apaštalavimo, padaryti daug triukšmo, atkreipti į save visų dėmesį? Ne, to Dievas nereikalauja. Štai kelias tiems, kurie jaučia savo krūtinėje karštos uolumo ugnies ir liūsta negalėdami to savo uolumo parodyti išoriniais darbais. *Tikras ir labai naudingas yra apaštalavimas*, kurį atlieka daugelis vienuolių vyrų ir moterų, vesdami užsidariusį *maldos ir mąstymo* (vita contemplativa) *gyvenimą*. Per šv. Komunijos ryšius, taip lygiai kaip šventieji danguje dalyvauja evangeliškojo darbo nuopelnuose, melsdamiesi už tuos, kurie tą darbą dirba,—taip lygiai čia žemėje vienuoliai daug padeda savo atgaila, malda ir gerais darbais, dalyvaudami apaštalavimo darbe. Kas suskaitys, kiek nusidėjėlių, atskilėlių sugrįžo į Bažnyčios vaikų skaičių per tų maldingų asmenų maldas ir gerus darbus, kuriuos niekam pasaulyj nežinomi aukoja Išganytojui ir taip dirba apaštališką darbą. Kas žino kiek bausmių pasaulis išvengė per tų asmenų nuo-

pelnus ir gerus darbus. Tokios minties vedama šv. Teresė norėjo įkurti kuo daugiausia vienuolijos namų, kurie sulaikytų erezijas, kuriuose sužibėtų uolumo ugnis ir taip padėtų apaštališkąjį darbą dirbti tiems, kurie buvo pašaukti.

Toliau *apaštališkas yra darbas duoti gerą pavyzdį kitiems.* Palaiminti tie vienuolijos namai, kuriuose gyvena bent vienas šventas asmuo. Jis kaip šviesus žiburys rodo tobulybės kelią kitiems; jis yra lyg druska, kuri apsaugoja vienuolijos regulas nuo sugedimo; jis yra lyg Dievo balsas budinantis apsnūdusius, žadinantis tuos, kurie nori eiti tobulybės keliu. Tuomet Jėzaus Širdis džiaugiasi matydama, kad Jo darbas yra tęsiamas tame sode, kurį Jo ranka sodino. Priešingai, didelis skausmas perveria Jėzaus Širdį, kai mato, kad nėra kas moko pavyzdžiais to, ką Jis paliko šv. Evangelijose ir patarimuose.—Suteik man, Viešpatie, uolumo malonės, kad aš nebūčiau Tavo Širdies skausmo priežastimi.

Pabaiga. Dažnai aukokime amžinajam Tėvui Švč. Jėzaus Kraują už atvirtimą ir sugrįžimą nusidėjėlių. Vienybėje su Jėzaus Širdimi įpraskime melstis ir dirbti mūsų Vienuolijos naudai. Nugalėkime pa-

saulio nuomonės baimę, kai reikia išpildyti regulos ir įstatai. Venkime kiekvieno murmėjimo ir mažesnės pagarbos žodžių, ypač santykiuose su Vyresniaisiais.

MĄSTYMAS XVI.

Jėzaus Širdis gero Ganytojo širdis

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Jėzų, kaip Jis pats save pavadino, gerą Ganytoją, kuris ieško pražuvusios avelės, kad sugrąžintų ją į savo būrį.

Antroji įžanga. Prašykime malonės geriau pažinti, karščiau pamilti ir uoliau sekti Gerąjį Ganytoją.

I.

„Aš esu gerasis ganytojas" (Jon. 10, 11), sako *Jėzus* ir *šiais žodžiais*, kurie gerai suprasti daug sako, *parodo visus turtus, paslėptus Jo Švč. Širdyje.* „Mes visi klydome, kaip avys" (Izaj. 53, 6), sako pranašas Izaijas. Todėl Dievo Sūnus nužengė iš dangaus ant žemės, priėmė mūsų žmogiškumą, iškentėjo vargus, meldėsi, savo Kraują išlie-

jo, kad sugrąžintų išklydusius iš tiesos kelio ir atsiskyrusius nuo Tėvo avių būrio. Dėl to į Jį kreipkime mūsų akis, į Jo parodytą pavyzdį, o Jis duos mums reikalingų malonių, išgydys mūsų žaizdas, paims mus ant savo pečių ir nuneš į kelią vedantį į dangų. Jis bus mūsų kelias, tiesa ir gyvybė. To negana. Kad mes turėtume amžinąjį gyvenimą, Jis atiduoda savo gyvybę ir maitina mus savo Kūnu ir Krauju. Ar tai ne Geras Ganytojas?!

Kaip labai mylinti Jo Širdis! Niekas negavo tokios malonės kaip mes: Jis mums parodė ypatingos meilės, po tiek mūsų nuodė-[illegible] pašaukė pas Save, į mylimiausią savo avių būrio dalį ir saugiausią savo avijos vietą —Vienuoliją. Jis mums davė ganytojus—Vyresniuosius, kuriuos taip rūpestingai parinko ir ypatingomis savo malonėmis apdovanojo. Ir to negana. Jis mus pašaukė į savo padėjėjus, pavesdamas ieškoti paklydusių avių ir rinkti į Jo aviją.

Jei taip labai Jis mus pamilo, kaip skaudu Jo Širdžiai, jei mato, kai Jo išrinktieji padėjėjai pasitraukia iš Jo avijos, netenka pašaukimo ir, vietoj kitiems rodyti gerą Ganytoją, patys žūva. Gal taip nėra? Ar ne į

tai veda atšalimas, apsileidimas ir regulų niekinimas?

O, Jėzau, gerasis Ganytojau, dėl Tavo Švč. Širdies neleisk man atsiskirti nuo Tavęs. Kuomet matysi mane klystantį iš tiesos kelio, „ieškok savo tarno" (Ps. 118, 176). Suteik man šventos baimės, suteik nuolankumo, šventos malonės veikimu palenk mano valią, kad ji laisvai ir noringai siektų ir ieškotų Tavęs. Atmink, Viešpatie, kiek esi dėl manęs kentėjęs. Tavo atpirkimas tenežūva!

II.

Jėzus, geras Ganytojas, moko kaip kiekvienas, pagal savo pašaukimą ir galėjimą, turi *rūpintis artimo išganymu.* Prisiminkime, kaip Jėzus pasielgė su Samariete, Marija Magdelena, Zakėjumi, atgailaujančiu piktadariu ir pagaliau su Judu — Išdaviku. Prisiminkime paklydėlio sūnaus prilyginimą ir tarp kitų gailestingojo Samariečio, kuris taip puikiai atvaizduoja gerojo Ganytojo paveikslą. O, Jėzau, kuomet mes išmoksime pamilti priešininkus, nusidėjėlius ir visus kviesti į Tavo avių būrį? Tu pasakei: „Aš atėjau ne teisiųjų vadinti, bet nusidėjėlių" (Mat. 9, 13). Kuomet mes išmoksime

nešti pagalbos labiausiai jos reikalaujantiems, labiausiai apleistiems, pavargusiems? Uolumas, kuris išsirenka lengvesnį dalyką, nėra tikras uolumas. *Jėzus moko*, kad tik *su kantrybe, atsidėjimu ir pasišventimu reikia* eiti sielų *išganymo darbo dirbti*. Kiek čia reikia pasišventimo, ištvermės nugalėti apaštalavimo kliūtis! Pagaliau moko su kokia meile reikia priimti sugrįžtantieji vėl į būrį, kaip maloniai reikia juos pavaišinti, kaip švelniai pamokyti, kaip stipriai apsaugoti nuo atkritimo pavojų, kaip stropiai padėti dorybių kelyje.

Jėzus bus patenkintas mūsų meile, mūsų uolumu, mūsų išmintingumu besirūpinant sielų išganymu. Bet ar visais pagelbininkais bus vienodai patenkintas? Ne, nevisais. Nekalbėsime apie tuos, kurie prisidengia avies kailiais ir pražudo avis, nekalbėsime apie tuos, kurie bėga iš Kristaus avių būrio, kai gresia pavojus, arba tyli, kai pasaulio sūnūs neteisingai užpuola būrį. Ir be to kiek daug klaidų padaroma šiame taip švelniame ir jautriame darbe arba dėl savo silpnybių, arba dėl blogai suprasto uolumo, arba dėl mokslo trūkumo, arba dėl klaidingai suprasto gailestingumo.

Tiesa, mes nesame visi kunigai, kurie

dirbtume tiesioginį apaštalavimo darbą pasaulyje, bet ar mūsų tarpe apaštalų uolumo nereikia, ar mūsų tarpe viskas jau yra tobula? Pagalvokime gerai ir suraminkime Jėzaus Širdį ieškančią pražūvančių sielų, kurias Jis tokia brangia kaina — savo Krauju pirko. Tikras uolumas šiame darbe yra neatskiriamas Jėzaus meilės uolumas.

III.

Jėzus mums *yra Geras Ganytojas, tad mes privalome būti geros Jo būrio avys.* „Aš pažįstu, sako Jėzus, mano avis" (Jon. 10, 14). Iš kurių ženklų Jėzus pažįsta savo avis? Jis pats pasako: „Mano avys klauso mano balso; aš jas pažįstu ir jos seka mane" (Jon. 10, 27). Ar mus Jėzus gali pažinti iš šių ženklų? Ar mes su malonumu klausome Jo balso? Gal seniai Jėzus, ieškodamas savo avelių, beldžiasi į mūsų širdies duris ir sako: „Atidaryk man" (Giesm. 5, 2). Jis šaukia mus vardu, o mes negirdime. Kiek daug gerų paraginimų, įkvėpimų nuleidome niekais. Kiek daug Jėzaus kvietimų į didesnę tobulybę nepaklausėme. Kaip nestropūs buvome klusnume, nors *klusnumo balsas— paties Dievo balsas.* Kiek kartų Jėzus iš mūsų prašė aukos mūsų pačių naudai, ir

jos negavo. Štai kiek būdų parodyti Jėzui, kad mes klausome Jo balso ir sekame Jį.

Kristaus būrio avelių antrasis ženklas — jos seka savo Ganytoją, t. y. siekia dorybių, seka Jo gyvenimo pavyzdžiais ir niekumet neatsitraukia nuo Jo. Kuris gali už mus geriau tai padaryti, už mus, kurie turime tam palankiausias sąlygas! Ar ne dėl to apleidome pasaulį, ar ne dėl to išsirinkome Jėzų už Vadą ir Ganytoją. Ar apžadai, regulos, įsakymai, namas, dienotvarkė neveda šiuo keliu? Kodėl tad mūsų gyvenimas dar nėra panašus į Jėzaus gyvenimą? Dėl to, kad mes Jėzų dar pilnai nepažįstame. Ši sąlyga Jėzaus būrio avių yra būtina: „Manosios avys pažįsta mane" (Jon. 10, 14). Taip mes nepažįstame Jėzaus, nepažįstame Jo gyvenimo, mažai apie Jį mąstome. Mūsų mąstymai yra netobuli, per juos neišmokstame geriau pažinti Jėzų. *Jėzų pažinti yra vienas mąstymo pirmųjų tikslų.* Psalmininkas sako: „Mano mąstyme užsidegė ugnis" (Ps. 38, 4). Ar mūsų mąstymuose yra nors kibirkštėlė Jėzaus meilės ugnies; ši ugnis užsidegs tik gerai pažinus Jėzų.

Pabaiga. Pamąstykime, panagrinėkime ir pataisykime mūsų mąstymo būdą. Taip darė, kalbėjo, mąstė Jėzus, — taip tu-

riu ir aš daryti, kalbėti, mąstyti. Tai bus tikras Jėzaus sekimo pažyminys.

MĄSTYMAS XVII.

Jėzus — tobulybės Mokytojas

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Jėzų, kai Jis maloniai žiūri į jaunuolį, norintį siekti tobulybės, ir sako: „Jei nori būti tobulas, eik, parduok, ką turi, ir duok beturčiams, ir turėsi turtą danguje, paskui ateik ir sek mane“ (Mat. 19, 21).

Antroji įžanga. Prašykime malonės suprasti kilnumą vienuoliško luomo, į kurį mus Jėzus pašaukė, ir niekumet nepailsti siekiant dorybių.

I.

Įsakymai yra išganymo kelias visiems žmonėms. Tobulybės gi kelias yra skirtas nedaugeliui. Juo eina tie, kurie paklausė Kristaus patarimų. Įsakymai yra būtini visiems, patarimai tik tiems, kurie nori: „Jei nori būti tobulas“ (Mat. 19, 21). *Norėti yra didelė Dievo dovana,* kuri, gavusiems ją, parodo Apvaizdos kelius, parodo pašau-

kimo brangumą, padeda nugalėti kliūtis, kurios stoja skersai kelią į vienuolinį gyvenimą. Teisingai sako Apaštalas, kad norėti ir daryti paeina iš Dievo: „Nes Dievas yra tas, kuris daro jumyse ir norėti ir vykinti" (Pilyp. 2, 13); norime ir darome pagal Jo valią. Pasirinkę Evangelijos patarimus, padarę neturto, skaistybės ir klusnybės apžadus, nesame laisvi jų laikytis ar ne. Dabar patarimai turi būti mums įsakymais. O jei jau padaroma amžinieji apžadai, atgal grįžti nėra kelio. „Darykite apžadus ir ištesėkite Viešpačiui" (Ps. 75, 12), ragina Psalmininkas.

Svarstykime, kad vienuolių netobulybės, nors ir mažuose dalykuose, labiausiai tos, kurios priešinasi apžadams, Jėzų labiau įžeidžia, kaip pasaulininkų nuodėmės. Jėzus papuošė savo sužadėtinės — Bažnyčios galvą trimis brangiais perlais, trimis vienuolių apžadais. Šie *apžadai yra* Jo *Švč. Širdies turtas*, kurį Jis duoda tik tiems, kurie juos saugos, kaip savo akies lėlytę.

Taigi dabar darosi aišku, kokio stropumo iš mūsų reikalaujama užlaikant tai, ką pasižadėjome. Vargas tam, kuris pamažu laisva valia pradeda apsileisti ir artintis prie nuodėmės prieš apžadų dorybes ir pa-

čius apžadus. *Uolus vienuolis juo labiau myli Jėzų, tuo labiau myli ir apžadus*, tuo karščiau stengiasi įsigyti apžadų dorybių. Šio pasieksime įsigiję apsimarinimo, klusnumo dorybės ir neturto dvasios. Tai būdai pamilti Jėzų ir savo apžadus. Ar esame tokių laimingųjų skaičiuje? Ar mūsų sąžinė neturi ką šiame dalyke prikišti?

II.

Mąstykime kaip *vienuolis trimis apžadais* atsižadėjęs pasaulio ir to, ką pasaulis duoda (nors ir leistinus dalykus), jaučia nugalėjęs kliūtis, mato, kad *pasirinko tikrą kelią*, pradeda pirmuosius žingsnius *į tobulybę*. Bet dar ne viskas. Jis neužmiršta, kad jame pasiliko trys pageidimų šaknys, prieš kurias apsišarvavo apžadais. Tų pageidimų sėklos yra jame ir gali labai pakenkti. Piktoji dvasia taippat nesnaudžia. Toliau, jaučia ir supranta tobulybės aukštumą ir žino, kad tik jėga ji galima pasiekti. Norėdamas tikrai tobulybės pasiekti, nelaukia, kol jo priešai apipainios savo pinklėmis ir suriš sparnus kilti aukštyn: jis tuoj imasi darbo, veikdamas prieš savimylą ir kūniškumą. Jėzus Mokytojas, kuris visą savo gyvenimą „ne sau įtiko" (Rym. 15, 3), parodė tą ke-

lią ir pasiūlė savo pavyzdį, sakydamas: „Jei nori būti tobulas... sek mane" (Mat. 19, 21).

Įsigilinkime į šiuos žodžius: „Kristus ne sau įtiko" ir juose rasime visą šventumo sąvoką, tobulo vienuolio idealą ir mastą, kuriuo galima matuoti mūsų pažanga tobulybėje. „Tiek padarysi pažangos dorybėse, kiek pats save priversi", sako „Apie Kristaus sekimą" knygos autorius. Nei daugiau, nei mažiau, — kiek save priversi. Štai kuris bus tobulas vienuolis! Ar mes stengiamės save priversti? Tiesa, gal tai buvo atėjus į vienuolyną, bet paskui... paskui gal tos prievartos vietoje davėme sau laisvės, kuri nutolino nuo pažangos. Kas tobulybėje neina pirmyn, tas eina atgal: vietoje nestovima. O mylinti Jėzaus Širdie, kiek yra tau skausmo matant mūsų tarpe nedarančius pažangos. Mes esame kareiviai Karaliaus erškėčiais vainikuoto, o patys nenorime skausmų, nesmagumų, bet vien džiaugsmų, kūno smagumų. Gėdinkis, sako šv. Bernardas, gėdinkis, kad dar iki šiol nesusipratai. — Suteik mums, Jėzau, savo malonės, kad išmoktume visiškai savęs atsižadėti ir skubiais žingsniais eiti tobulybėn, kurion Tu mus pašaukei.

III.

Kad pasiragintume šventame darbe — *siekti tobulybės*, mąstykime, kokių *nepaprastų vaisių Jėzaus pavyzdys atnešė*. Tūkstančių tūkstančiai vienuolių praeityje ir dabar susispietę į Ordenus ir Vienuolijas atliko nepaprasto šventumo darbų. Jėzui dirbo, Jo garbei visko atsižadėjo ne tik Egipto atsiskyrėliai pirmuose krikščionijos amžiuose, bet ir vėliau, ir dabar. Šventųjų buvo ne tik seniau, jų yra ir mūsų laikais. Įsivaizduokime būrius tobulų vienuolių vyrų ir moterų, kurie jau perėję į amžinąjį gyvenimą, susivienije su Tuo, kurio pavyzdžiu gyveno. Prisiminkime ir tuos, kurie dar pasaulyje gyvena Kristaus pavyzdžiu ir kurie yra kitiems pavyzdžiu. Juose galime matyti visų amžių Kristaus sekėjus, kurie buvo pasauliui prikryžiuoti ir kurių pasaulis buvo Kristaus kryžius. Jų kalbos — dangaus troškimas; jie mirę viskam: pasauliui, sau pačiam, giminėms, kad gyventų prikryžiuotam Jėzui; jų garbė — Jėzaus Širdies meilė, jiems viskas malonu dėl Jėzaus; jie puikiai suprato žodžius: „Kristus ne sau įtiko." Todėl koks saugojimas pojučių, koks aštrumas atgailos, koks punktualumas pareigose, kokia kantrybė, kokia meilė pašaukimo ir

uolumas tobulybėje! Štai žmonės, kurie yra pasaulio šviesa, žemės druska.

Įeikime mintimis į Jėzaus Širdį ir prisižiūrėkime, kaip Ji džiaugiasi ir maloniai ilsisi vienuolių namuose, tuose Jo ranka sodintuose soduose, kurie nors aptverti erškėčiais, bet viduje pilni dangiškų gėlių kvapo. Juose Jėzus randa atlyginimą už pasaulio daromas nuodėmes ir įžeidimus Jo Švč. Širdies, randa tikrus Jo mokinius, randa tuos, kurie pasaulio yra paniekinti, bet Jo Širdžiai taip malonūs. Dabar pagalvokime, ar mūsų namai yra toki, ar juose Jėzui malonu gyventi?... Viešpatie, išmokyk mus Tavo kelių!

Pabaiga. Prisiminkime, ar noriai mokomės savęs išsižadėjimo, apsimarinimo.

Sekdami šv. Antanu abatu, ieškokime Jėzaus pavyzdžio savo tarpe, gerų brolių tarpe.

Ar mūsų gyvenimas yra pasaulio šviesa, žemės druska?...

MĄSTYMAS XVIII.

Jėzaus Širdis įsteigia Švč. Sakramentą

Pirmoji įžanga. Persikelkime mintimi į Paskutinės Vakarienės butą tą valandą, kai Jėzus taria visagalinčius žodžius ant duonos, paskui ant vyno ir permaino į savo Kūną ir Kraują.

Antroji įžanga. Prašykime gyvo tikėjimo, gilaus nuolankumo, karštos meilės suprasti šią didžiausią paslaptį.

I.

Mąstykime, koks *neišsemiamas malonių šaltinis yra Jėzaus Širdis*; prisiminkime, kiek daug kilnios meilės parodė visą savo gyvenimą. Paskutinė Jo meilės dovana yra didžiausia. Tai aiškiausias, paskutinis Jo meilės įrodymas: „Parodė savo meilę iki galui" (Jon. 13, 1). Ką Jis davė? Kas gali duoti daugiau; tai dovana, kuri apima visas kitas Jo dovanas, kurią gaunantieji darosi tobuli, šventi; tą dovaną palieka visiems ir kiekvienam, viso pasaulio tikintiesiems ir iki pasaulio galo. Tai Jėzaus Kūno ir Kraujo Sakramentas, su Jo žmogyste ir dievyste. Tai dovana, kuria Jėzus atida-

vė viską — patį Save. Bet kodėl Jėzus davė šią dovaną, taip brangią, taip nepaprastą? — Todėl, kad Jėzus norėjo tikrai su mumis pasilikti ir būti mūsų sielų Mokytoju, Gydytoju, Ganytoju, Draugu, Tėvu, Ramintoju, Atpirkėju, Pašventintoju. Dar ir tai ne viskas: Jis davė mums save kaip valgį, kad susijungtų su mumis, gyventų mumyse ir mes būtume gyvi. „Tas, kurs mane valgo, bus gyvas per mane" (Jon. 6, 58), prižada kiekvienam.

Jėzus palieka šią dovaną nepaprastame laike, nepaprastose aplinkybėse: „Tą naktį, kurioje buvo išduotas" (I Kor. 11, 23). Jėzus įsteigia Švč. Sakramentą Judo akivaizdoje, kuris valgo Švč. Kūną ir, darydamas šventvagystę, savo širdyje svarsto planus, kaip išduoti Jėzų. Tad kodėl Jėzus norėjo pasilikti šiame taip nedėkingame pasaulyje, kuris Jam tiek neapykantos parodė, kodėl Jis įsteigė meilės Sakramentą? Todėl, kad norėjo patenkinti savo Širdies troškimą — pasilikti tarp žmonių sūnų, kurie yra pasauly, bet nėra iš pasaulio. Šv. Jonas Apaštalas savo Evangelijoj sako: „Mylėjęs savuosius, kurie buvo pasaulyje, parodė jiems savo meilę iki galui" (Jon. 13, 1). Tų savųjų tarpe esame ir mes, vie-

nuoliai. „Mano pasigėrėjimas būti su žmonių vaikais" (Patarl. 8, 31).

Manó Jėzau, argi Tu nematei ir nežinojai, kad ir mūsų tarpe bus nedėkingumo, atšalimo, vietoj meilės ir dėkingumo? — Ne, atsako Jėzus, aš žinojau ir mačiau jus kiekvieną, bet tas viskas nemažino manó meilės, nes „daug vandenų negali užgesinti meilės" (Giesm. 8, 7). Aš norėjau ir tave išmokinti tikrosios meilės, nors už tai gautum tik nedėkingumą, persekiojimus, sunkumus.

Ar tokia yra mūsų meilė? Ar mūsų Name viešpatauja dieviškos meilės šviesa ir kvapas, kurie eina iš Švč. Jėzaus Širdies? Ką sako sąžinė?

II.

Nėra abejojimo, kad Jėzus įsteigė Švč. Sakramentą ypatingai vienuoliams. Jeigu įsižiūrėsime ir patyrinėsime, kur yra pirmieji daigai, sėkla mūsų pašaukimo, rasime, kad jie buvo pasėti mūsų širdyse dažnai artinantis prie Dievo Stalo — priimant Jėzų šv. Komunijoje. Ir tikrai: *Švč. Sakramentas yra tikėjimo Sakramentas, tikėjimo paslaptis, išrinktųjų maistas, vynas, kuris gimdo skaistybę*. Šiame Sakramente Jėzus — Sė-

jikas šventų patarimų—pasėjo mūsų širdyse ir pašaukimo sėklą. Taigi mūsų pašaukimas yra gyvo tikėjimo vaisius, išsirinkimas geriausios dalies ir pagal savo prigimtį — dieviškas paskyrimas, angeliško skaistumo būklė: visa tai išplaukia iš Evangelijos patarimų, kurių brangumą nedaugelis supranta, kaip pasakyta Šv. Rašte: „Ne visi išmano tą žodį" (Mat. 19, 11).

Kaip širdingai turėtume padėkoti Jėzui, kuris šiame Sakramente leido pažinti ir rasti taip brangių turtų. Per šį Sakramentą gavome jėgos nugalėti viską ir įsigyti tikrąją tėvynę.

Kiekvienas dalykas palaikomas ir auginamas tos pat priežasties, iš kurios jis turi pradžią. Todėl ir vienuolio tobulės gyvenimas ir bus palaikoma; amžinosios Duonos, kuri yra priežastis jo tobulybėn pašaukimo. Tad jeigu matome, kad dar toli esame nuo tikros tobulybės, jei atvėstame uolume, ieškokime pagalbos Švč. Sakramente ir tikrai jos rasime. Kaip skaudu būtų Jėzaus Širdžiai matant, kad Jo meilės mes nenorime, Jo paliktos Duonos nepriimame arba netinkamai priimame ir Jį patį — Vadą ir Mokytoją apleidžiame, kai Jis tik dėl mūsų čia pasiliko. Todėl tebūnie mūsų Ko-

munijos mūsų tobulybės ir gyvybės įrankis. „Daryk atgailą ir daryk pirmuosius darbus" (Apr. 2, 5).

III.

Stebėkimės kilnumu Jėzaus meilės, kuria *Jis numylėjo žmones, norėdamas likti uždarytas dieną ir naktį altoriuose*, kad galėtų paguosti kiekvieną pas Jį ateinantį. Kokia didelė mūsų laimė turėti taip brangų Svečią, kuris pas mus pasilieka visumet po tuo pačiu stogu. Jėzus tapo mūsų dvasiškos šeimos narys, norėdamas Savimi pakeisti mūsų tėvus, gimines, tėvų namus. Kokia didelė laimė gyventi kartu su Jėzumi, gyventi Dievo namuose. -- Teesie garbinama Tavo, o Viešpatie, Švč. Širdies meilė!

Jėzus savo asmenimi pašvęsdamas namus, kuriuose mes gyvename, norėjo duoti naują paraginimą į šventumą, nes „Tavo namams pritinka šventumas, Viešpatie" (Ps. 92, 5), norėjo parodyti, kad šiame žemiškame rojuje yra gyvybės medis. Jis pats norėjo būti tuo medžiu, pasiryžęs duoti kiekvienam amžinojo gyvenimo vaisių. Jėzus norėjo būti kasdieniniu mūsų valgiu, viatiku mirties valandoje ir vartais į dangų, čia pat mūsų tarpe, kad reikale nereiktų

toli ieškoti. Todėl kas yra arti altoriaus namelio, kas nuolat yra arti Jėzaus, tas yra dangaus vartuose, nes Jėzus pats pasakė: „Aš esu vartai" (Jon. 10, 9). Su Psalmininku, kuris mūsų vardu kalbėjo, galima kartoti: „Kaip gi meilingos tavo buveinės, kareivijų Viešpatie" (Ps. 83, 1). Įsigilinkime į šiuos Psalmės žodžius: „Palaiminti, kurie gyvena tavo namuose, Viešpatie, jie šlovina tave per amžių amžius... nes viena diena tavo prieangiuose geresnė, ne kaip tūkstančiai kitur" (Ps. 83, 5-11).

Ar Jėzus pilnai patenkintas šia šeima, ypač manimi? Ar ir apie mus gali Jėzus pasakyti: „Mano pasigėrėjimas būti su žmonių vaikais" (Patarl. 8, 31).

Pabaiga. Pasvarstykime, kokį nepaprastą turtą turime mūsų namuose. Kaip uoliai ir dažnai atlankome Jėzų Šv. Sakramente? Kaip dažnai per dieną mintimis ateiname pas altoriaus namelį? Kaip užsilaikome arčiausioje Jo akivaizdoje — koplyčioje ir bažnyčioje? Kokių vaisių gauname iš šv. Komunijos priėmimo?..

MĄSTYMAS XIX.

Jėzaus Širdis apaštalų Komunijos metu

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Paskutinės Vakarienės butą tuo metu, kai Jėzus dalina apaštalams savo dieviškąjį Kūną ir Kraują.

Antroji įžanga. Prašykime malonės vis geriau prisirengti prie Šv. Komunijos ir kasdien gauti iš Jos gausesnių vaisių.

I.

Svarstykime, kad *Jėzus su didžiausia išmintimi ir meile nori mus išmokyti, kaip reikia prisirengti ir prisiartinti prie dangiškojo Stalo.* Jėzus nori, kad dangiškosios puotos butas būtų didelis, gražiai sutvarkytas ir papuoštas. „Didelį priruoštą kambarį" (Mork. 14, 15). Gimdamas išsirenka ėdžias, gyvendamas Nazarete pasitenkina ankšta ir maža pastoge, viešame gyvenime neturi kur galvos priglausti, mirdamas neturi prasčiausio patalo, bet miršta apnuogintas, pakabintas ant kryžiaus; tuo tarpu nori, kad Vakarienės butas būtų didelis ir papuoštas, nes, ateidamas į mūsų širdis, nori ten rasti švarų, gražų ir laisvą butą, kur galėtų išpilti

savo malones: „Plačiai atverk savo burną ir aš pripildysiu ją“ (Ps. 80, 11), sako per Psalmininką. Jėzus nori rasti mūsų sielas ne tik skaistybės rūbais apvilktas, bet ir papuoštas nuolankumu, kuris yra taip malonus Jo Širdžiai. Skaistumo reikalą, besiartinant prie Dievo Stalo, labai gražiai parodė nuplaudamas mokinių kojas.

Šiuo kojų nuplovimu ir pasikalbėjimu su Petru Jėzus parodė savo troškimą rasti mūsų sielas apvalytas ir nuo dulkių — kasdieninių nuodėmių. Kaip labai mūsų Išrinktasis myli skaistybę! Jis maloniai įžengia į skaisčią kaip krištolas širdį, kad joje siela galėtų matyti gražų pažadą: „Palaiminti skaisčios širdies, nes jie Dievą matys“ (Mat. 5, 18).

Prisiminkime pirmąją Komuniją, Komunijas pirmose dienose įstojus į novicijatą (jei kunigas—pirmąsias Šv. Mišias) — kaip gražiai ir rūpestingai prie jų prisirengėme. Ar mūsų prisirengimas prie šv. Komunijos augo drauge su gilesniu pažinimu šios šventos paslapties — Švč. - Sakramento paslapties? Ar galime ir mes su Jėzaus sužadėtine Šv. Rašto žodžiais sakyti: „Ateik, mano mylimasis, į savo sodą“ (Giesm. 5,1). Ar gražios gėlės ten žydi?...

II.

Judas taip pat, kaip ir visi, *valgo Švč. Kūną ir geria Švč. Kraują*, bet *nevertai, šventvagiškai*, o „kas valgo ir geria nevertai, tas valgo ir geria sau teismą“ (I Kor. 11, 29) ir pasidaro sau mirtį amžiną, nužudydamas savo sielą. Mąstykime Jėzaus skausmą tą valandą. Šventvagis yra ne koks svetimtautis, kuris nepažįsta Jėzaus, bet mokinys, pašauktas būti su Jėzumi ir pažinti Jo gerumą. Jėzus jam atidengė visas savo Širdies paslaptis — niekas neliko nežinoma. Psalmininko lūpomis Jėzus sako: „Tu žmogus vienos su manimi minties, mano vadas ir mano artimas“ (Ps. 54, 14). Ir tą paskutinį vakarą Jėzus ir Judui nuplauja kojas, neišskiria jį iš mylimų mokinių tarpo, maloniais žodžiais stengiasi pajudinti užkietėjusią širdį, bet viskas veltui. Koks baisus apjakimas ir užkietėjimas! Jėzus Judo asmenyje matė visus, viso pasaulio šventvagius, Jo Švč. Kūno ir Kraujo išniekintojus, ypač tuos, kurie yra arčiau Jo dieviškos Širdies, kurie yra Jo aukuro tarnai, apie kuriuos Jėzus gali pakartoti: „Tu žmogus vienos su manimi minties, mano vadas ir mano artimas“ (Ps. 54, 14). Įsižiūrėkime mintimi, kaip skaudi ši žaizda Jėzaus Širdyje, kurią pa-

darė šventvagiai. Įsivaizduokime Jėzų rodantį savo dievišką Širdį ir sakantį šiuos skaudžius žodžius: „Štai Širdis, kuri taip žmones numylėjo ir kuri liko žmonių nepažinta.“ Iš to suprantame, kodėl toji Širdis yra verta meilės. — Atverk, Viešpatie, mano akyse ašarų šaltinius, kuriais galėčiau apverkti kitų padarytas šventvagystes ir savo nepagarbą ir nemeilę. — Neužmirškime dažnai priimti Atlyginimo Komuniją, ramindami Jėzaus Širdies skausmus ir gydydami žaizdas padarytas šventvagių ir išniekintojų. Tuomet būsime Jėzaus mylimųjų mokinių skaičiuje. — Prižadu ir darysiu!

III.

Mąstykime *Jėzaus Širdies paguodą, kai matė tiek gražių šventumo vaisių, kuriuos gaus iš šv. Komunijos Jo brangioji Motina ir išrinktieji visais amžiais.* Švč. Sakramente turėjo įvykti susivienijimas Jėzaus dieviškojo Kūno su mūsų kūnu, kad suteiktų jam nemirtingumo vaistų ir amžinojo gyvenimo pažyminių. Jo Švč. Širdis turėjo susivienyti su mūsų širdimis, kad galėtų jose uždegti meilės ugnį, kurią į šį pasaulį atnešė savo Švč. Širdyje. Per Švč. Sakramentą turėjo įvykti mūsų mirtingojo gy-

venimo atmaina į amžinąjį, kurį Jis pats prižadėjo, sakydamas: „Tas, kurs mane valgo, bus gyvas per mane“ (Jon. 7, 58). Bet ir dar ne viskas. Šiame Sakramente turėjo sustiprėti meilės ryšys, kuris niekumet neišsirištų. „Susižadėsiu tu tavimi tikėjime (Ozėj. 2, 20). *Šiame Sakramente yra visas Jėzaus Širdies gerumas*, Jo dieviškos meilės aukščiausis laipsnis ir mūsų atlyginimas. *Šiame Sakramente yra didžiausias Kristaus savęs išsižadėjimas, o mūsų didžiausias laimėjimas.* Jis džiaugiasi galįs būti mūsų laimėjimu ir atlyginimu, nes Jo Švč. Širdies troškimas—daryti mums gera. Todėl yra teisinga ir verta, kad ir mes darytume tai, kas Jo Širdžiai yra malonu, trokšdami tų pačių dalykų, kurie yra Jo Švč. Širdies troškimai, lyg tai būtų mūsų pačių troškimai.

Tad taip dažnai priimdami šv. Komuniją, ką darome, kad mūsų gyvenimas būtų panašus Jėzaus gyvenimui, kad su Juo susivieniję jaustume Jo Širdies troškimus ir jais gyventume? Ar Jėzaus dvasia pripildo mūsų sielą, ar Kristaus dorybių kvapas apima visą mūsų būtybę? Kada ateis tas laikas, kai galėsime pasakyti kiekvienas: „Esu gyvas, tačiau jau nebe aš, bet yra gy-

vas manyje Kristus" (Gal. 2, 20). Kuri yra priežastis, kad tokiame ugnies artume yra šalta? Kodėl maitindamiesi dangaus Duona esame pilni žemės dalykų, o gal ir purvo? Čia vien mūsų kaltė. — Padėk man, Viešpatie, pasitaisyti!

Pabaiga. Gerai pasvarstykime, kuri yra pagrindinė kliūtis gauti iš šv. Komunijos didesnių vaisių.

Dažnai priimkime Atlyginimo Komuniją, jei ne sakramentalinę, tai bent dvasišką, atlyginimo mintimi už šventvagiškas ir nevertas Komunijas, kuriomis tiek daug žmonių teismą sau valgo. Melskimės už apsileidusius, kurie be tinkamo prisirengimo artinasi prie dangiško Stalo.

MĄSTYMAS XX.

Jėzaus Širdis įsteigiant Kunigystės Sakramentą

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime vėl Paskutinės Vakarienės butą ir dvasioje klausykime Jėzų, kuris, įsteigęs Eucharistiją, mokytiniams sako: „Darykite tai mano atsiminimui" (Luk. 22, 19) ir taip pašvenčia naujos Sandoros kunigus.

Antroji įžanga. Prašykime malonės suprasti aukštą kunigo pašaukimą ir pagarbą, kurios jis vertas.

I.

Mąstykime, kaip naujame Įstatyme, panaikinus netobulas senojo Įstatymo aukas, *yra viena* tobuliausia ir *dieviška auka;* taip lygiai yra ir *viena kunigystė*, už kurią aukštesnės ir šventesnės negalime įsivaizduoti. Naujame Įstatyme Jėzus Kristus yra Vyriausis Kunigas, Šventas, Amžinas, Dievas ir Žmogus. Amžinas Tėvas, kuris Jį nuo amžių pagimdė, sako: „Tu esi Kunigas per amžius, Melkizedeko būdu" (Ps. 119, 4). Svarbiausia kunigo pareiga—aukoti auką, kuri būtų verta tokio kunigo. Paslaptis! Jėzus pats yra ir Kunigas ir Auka. Kaip tai gali būti?

Prisiminkime Paskutinės Vakarienės butą „tą naktį, kurioje buvo išduotas" (I Kor. 11, 23): Jėzus besirengdamas būti Kruvina Auka ant Kryžiaus, padaro iš Savęs Nekruviną Auką. Bet ir šioje Nekruvinoje Aukoje per Jo žodžių, pasakytų ant duonos ir vyno, galybę įvyksta Jo žmogystėje atsiskyrimas Kraujo nuo Kūno, taigi panaši auka į tą, kuri buvo padaryta ant Kryžiaus.

Mąstykime, kaip Jėzus pats aukoja šią Auką ir primena, kad ji yra toji pati, kuri bus ant Kryžiaus padaryta. „Tai yra mano kūnas, kurs už jus duodamas" (Luk. 22, 19). „Ta taurė... mano kraujuje, kurs bus už jus išlietas" (Luk. 22, 20). Taigi Jėzus yra Kunigas ir Auka, o Jo galingas žodis yra lyg aukos kalavijas. Taip įsteigia amžiną, vieną, nekruviną Auką; ir palieka ją Bažnyčioje, kaipo Kryžiaus aukos pakartojimą.

Tad kas dabar bus matomas Kristus, kuris eis kunigo pareigas, nes Jam „reikia eiti iš šio pasaulio pas Tėvą" (Jon. 13, 1), kam bus patikėta ši didelė ir švenčiausia pareiga, kam bus duota pašvenčiančių žodžių galybė? Nusižeminkime ir su gyvu tikėjimu ruoškimės mąstyti paslapčių paslaptį, stebuklų stebuklą.

II.

„Tai darykite mano atminimui" (Luk. 22, 19), sako Jėzus mokiniams—apaštalams, o su jais drauge ir visiems teisėtiems naujojo Įstatymo kunigams. Šiais žodžiais kunigai yra pašventinti ir paskirti būti atstovais, tarnais ir dalininkais vienos, amžinos, neklaidingos ir dieviškos Jėzaus kunigystės.

Jiems suteikė galybės vėl lyg įkūnyti Jėzų jų rankose, t. y. *duoną ir vyną paversti Kūnu ir Krauju*, galybės būti Jo atstovais ir tęsti nesibaigiančią ir nekruviną Kryžiaus auką. Jo, Vyriausiojo Kunigo, sėdinčio Tėvo dešinėje, vardu tuo pačiu tikslu ir su tais pačiais vaisiais, kuriuos žmonijai davė kruvinoji Kryžiaus auka. Po prisikėlimo iš numirusiųjų simboliškuoju ganytojo ženklu duoda jiems dar daugiau valdžios—būti ganytojais ir pagaliau vieno Dievo galybės — atleisti visas nuodėmes. Tuomi pabaigė Kunigystės Sakramento įsteigimą. O, kaip nepaprasta kunigystės vertė! Ji praneša žmogaus valdžią ir vertybę. Tai dangiška dovana—būti Dievo vietininku, atstovu, tarpininku. Kas nenorėtų būti paties Dievo pašauktas, kaip Araonas, taip aukštoms pareigoms eiti?...

Dabar aišku, kad kunigo gyvenimas turi būti dangiškas, jo dorybės angeliškos, jame šventumo šviesa, meilės ugnis. Ar mes, kunigai, esame toki?

Kunigas yra tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, saugotojas ir mokytojas dieviškų įstatymų, druska, kuri sulaiko pasaulį nuo nuodėmės antkričio; kunigas turi būti šventas, kad galėtų įeiti jau ne į žemišką, bet į

dangišką visagalybės, garbės ir šventumo šventovę, kad galėtų savo rankomis paliesti Šventojo Kūną ir Kraują. Kunigas turi eiti pareigas paties Kristaus, kaip matomas Jo pavaduotojas: „Aš tariau: jūs dievai" (Ps. 81,6).

Jėzus įsteigdamas kunigystę matė kiekvieną kunigą ir žinojo kiek Jam ištikimas bus kiekvienas iš jų. Koks gilus skausmas turėjo suspausti Jo jautrią Širdį, kai Jis matė ne visus vienodai šventai ir ištikimai einančius aukštas pareigas. Įsigilinkime į šį punktą, ypač mes, kunigai!

III.

Pasvarstykime kitą Jėzaus nujautimą, kuris buvo taip pat skaudus Jo Švč. Širdžiai. *Jėzus matė visų amžių persekiojamus Jo kunigus, vienuolius*, kurių asmenyje niekinamas ir persekiojamas pats Jėzus. Jis matė, kaip sukils atskilėliai ir blogi katalikai labiausiai prieš Aukščiausį Ganytoją, Jo Vietininką ant žemės. Jo Širdis liūdo matydama, kaip netikri pranašai suklaidins dalį katalikų ir sukils prieš Viešpaties pateptąjį.—Tedžiugina bent, Viešpatie, Tavo Širdį nesuskaitomi būriai Tavo išrinktųjų, kurie persekiojimuose sustiprės dvasią; už-

sigrūdins kovose ir, lyg auksas ugnyje, bus dar labiau nuskaistinti.

Be to, Jėzaus Širdis džiaugiasi matydama tikrai mylinčių širdžių prisirišimą prie dvasiškijos ir Šventojo Tėvo. Tas prisirišimas auga vis labiau, ko labiau šėlsta pragaro galybės. Jėzus mato ir džiaugiasi karštomis tikinčiųjų maldomis, kurios kyla pas dangaus Tėvą už dvasiškijos luomo šventumą, už šv. Bažnyčios laisvę, už Tikėjimo plitimą.

Ar mes dalyvaujame tame skaičiuje, ar maldome Jėzaus Širdies skausmus savo karštomis maldomis? Štai prieš mūsų akis naujas būdas parodyti Jėzui savo meilę.

Pabaiga. Prisiminkime, kaip atidžiai dalyvaujame šv. Mišių aukoje (kunigai—kaip jas laikome) ir ar mūsų gyvenimas atsako mūsų luomui. „Lūpos... kunigo tesaugoja išmintį, ir įstatymų skelbimas tepasigirsta jo lūpose“ (Malak. 2, 7). Nuolat melskimės už kunigų uolumą jų aukštose pareigose.

MĄSTYMAS XXI.

Jėzaus Sirdis po Pask. Vakarienės kalboje

Pirmoji įžanga. Persikelkime mintimi į Paskutinės Vakarienės butą, kuomet Jėzus kalbėdamas Apaštalams paskutinį kartą prieš savo mirtį, daro savo mokslo santrauką.

Antroji įžanga. Prašykime malonės, kad būtume klusnūs tiems dieviškiems pamokinimams ir ištikimi Jėzaus paskutiniems įsakymams.

I.

„Tai mano įsakymas, kad mylėtumėte kits kitą, kaip aš jus mylėjau“ (Jon. 15, 12). Įsigilinkime į šiuos Jėzaus žodžius, pasakytus paskutinėję kalboje. Trumpai prieš tai pavadina „nauju įsakymu“, nes atėjęs į šį pasaulį beveik nerado jo žmonių širdyse, ir lyg naujai parašė. Jėzus šį įsakymą pavadina nauju dėl jo platumo ir tobulumo, dėl tampraus ryšio tarp Dievo ir artimo meilės; pagaliau pavadino nauju dėl naujos formos, kurią Jis pats davė liepdamas mylėti vienas kitą, pagal jo duotąjį pavyzdį: „kad mylėtumete kits kitą, kaip aš jus mylėjau“ (Jon. 15, 12). Toliau šį įsakymą

pavadina savo įsakymu — „tai mano įsakymas“ — nes iš savo nepaprastos meilės norėjo mūsų meilę sulyginti su savąja. Pagaliau pavadina savo įsakymu, nes nori, kad tie, kurie Jį myli, negali parodyti geresnės meilės, kaip mylėdami savo artimą, taip kaip Jis mylėjo kiekvieną.

Šis naujas įsakymas, duotas paties Jėzaus Kristaus, apima visus krikščionis, bet kaip labai Jėzus nori, kad mes, vienuoliai, šį įsakymą tobulai laikytume? *Per meilę suvienyti Jėzuje Kristuje* sudarome vieną šeimą, taigi *meilė* turi būti *mūsų vienybės ryšys*; meilė, tas *tobulybės ryšys*, turi pakelti mus tobulybėje. Ar mylime kitas kitą Jėzuje Kristuje, kaip Jėzus mus mylėjo.

II.

Kad suprastume ką reiškia mylėti Jėzų, mąstykime Jėzaus žodžius, pasakytus toje pat kalboje: „Aš vynmedis, jūs vynmedžio šakelės (Jon. 15, 5)... Pasilikite mano meilėje... Jei laikysite mano įsakymus, jūs pasiliksite mano meilėje“ (Jon. 15, 9-10). Šiuo paraginimu nori pasakyti, kad mylėtume Jėzuje Kristuje kits kitą broliška meile, nes kas gyvena Jėzaus Širdies gyvenimu, kuris yra meilė, myli savo brolius, nes

Jėzus juos myli; juos myli, nes Jėzus liepia mylėti; juos myli, nes nenori priešintis Jėzaus malonei, nes „kas nemyli, pasilieka mirtyje" (I Jon. 3, 14). *Tas nustoja mylėti Jėzų, kas nemyli savo artimo;* viena meilė negali būti be antros. Jei šaka neduoda artimo meilės vaisių, — yra ženklas, kad ji neturi gyvybės iš kamieno, kuris yra Kristus.

Prisitaikinkime sau šią svarbią Jėzaus kalbą. Mes kaip krikščionys turime mylėti visus žmones, net svetimtaučius, nusidėjėlius, priešininkus. Bet dar labiau reikia mylėti savuosius, brolius Jėzuje Kristuje, kurie yra surišti su Juo tais pačiais ryšiais, kuriais esame mes susijungę — meilės ryšiais. Argi dėl Jėzaus meilės, dėl Jo įsakymo neturime būti su jais „vienos širdies ir vienos sielos" (Apd. 4, 32). Argi prigimtos savybės, pavydas, mažos brolių ydos, dažnai be pamato primetamos, turi užgesinti ar bent sumažinti brolišką meilę? „Kas nemyli, pasilieka mirtyje" (I Jon. 3, 14). Prisiminkime kai ką iš mūsų tarpusavio santykių...

III.

Koks yra tikriausis būdas įsigyti ir praktikuoti brolišką meilę? Klausykime ir

įsigilinkime į šiuos Jėzaus žodžius: „Pasilikite mano meilėje“ (Jon. 15, 9). Tie žodžiai reiškia: mylėkite mane; juo labiau mylėsite mane, tuo labiau padarysite savo širdį panašią į mano Širdį, tuo labiau nugalėsite visas kliūtis, kurios kliudo tikrai ir nuoširdžiai mylėti savo brolius.

Įsigilinkime į tikrojo pamaldumo į Švč. *Jėzaus* Širdį dvasią ir pamatysime, kad toji *Širdis yra tobula meilės mokykla.* Pamaldumas į Jėzaus Širdį nuolat primena kilnią Jo meilę ir liepia iš Jo mokytis: „Mokykitės iš manęs, nes aš ramus ir nuolankios širdies“ (Mat. 11, 29). Ar ne tiesa, kad *du didžiausi meilės priešai yra puikybė ir nekantrumas.* Iš jų teka ginčai, pavydas, įtarimai, nepamėgimai, kurie atstumia vienus nuo kitų; iš to kyla murmėjimas, aštrūs žodžiais, šalti pasikalbėjimai, nepasitikėjimas kitais, nepakentimas kitų ydų. Aišku, kuomet nėra širdyje, viduje tikros meilės, negali ji būti ir išoriniuose veiksmuose. „Mokykitės iš manęs“, kartoja Jėzus, „nes aš esu ramus ir nuolankios širdies“ (Mat. 11, 29). Tuo vienu bus užtikrinta meilė, ir pamaldumas į Jėzaus Širdį suteiks malonių vaisių.

Be to, šis pamaldumas, kai jis yra tikras, verčia mus veikti dėl Jėzaus, už mus kenčiančio. O geras Jėzau, kas galės su Tavimi kęsti, Tave paguosti, išpildyti Tavo troškimus, padaryti dėl Tavęs bet kokią auką? Juk Tu Dievas, mes menki žmonės. — Visa, ką darote savo broliams, sako Jėzus, man darote. Juos mylėdami, mylite mane, jiems tarnaudami, man tarnaujate. Pasiaukokite jiems, pasiaukosite man. Ar dabar neaišku, kaip toli esame nuo tikrojo pamaldumo į Jėzaus Širdį, jei esame taip silpni broliškoje meilėje. Gera, kad bent dabar suprasime ir pasiryšime geriau mylėti Jėzų, mylėdami kits kitą.

Pabaiga. Pasiryžkime išrauti iš širdies ydą, priešingą broliškai meilei, kurią dabar surademe, ypatingai saugodami savo žodžius, kad jie neužgautų meilės, nes žodžiai išreiškia širdies turinį.

Asmeninė (partikuliariškoji) meilė labai kenkia tikrajai meilei ir yra priežastis vengimo kitų.

Meilės darbai, pasiaukojimas, pagalba kitiems yra tartum meilės pamatinis akmuo. Ką padarėme ir ką darysime šioje srityje?..

MĄSTYMAS XXII.

Jėzaus Širdis Getsamani sode

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Jėzų, kai Jis atsiskiria nuo Petro, Jono ir Jokūbo ir jiems sako: „Mano siela nuliūdus iki mirties“ (Mat. 26, 38).

Antroji įžanga. Prašykime malonės galutinai suprasti ko Jėzus nori iš tikrai mylinčių Jo Širdį ir pradėti pildyti Jėzaus norą.

I.

Laimingi tie trys mylimi ir išrinkti mokiniai, su kuriais Jėzus įėjo į Getsamani sodą. Jie atvaizduoja vienuolius, kuriems Jėzus atidengia savo Širdies paslaptis. Gyvenimai šv. Margaritos Alakok ir palaiminto Klaudio Kolombier pakankamai tai įrodė. Dėkokime Jėzui, kad Jis pašaukė mus į šį luomą ir suteikė tokios nepaprastos garbės. Tiems trims Apaštalams Jėzus pasitiki ir su didžiausiu nuolankumu atidengia baisų nuliūdimą, kuris suspaudė Jo dievišką Širdį dėl besiartinančios mirties baisumo: „Nuliūdus mano siela iki mirties“ (Mat. 26, 38). Šie trys Apaštalai, kurie buvo liudininkai

Jėzaus garbės ant Taboro kalno ir buvo matę Jo dievybę, buvo prirengti, kad nepasipiktintų Jo silpnybe, kuriai leido iš mūsų meilės apimti Jo žmogystę. Tie trys išrinktieji mokiniai, mylimi labiau kaip kiti, turėjo parodyti savo meilės daugiau kaip kiti, drauge su Jėzumi kentėdami ir drauge su Juo budėdami baisioje mirties agonijoje. Judas ir kiti Jėzaus priešininkai budėjo, bet ne iš meilės, o iš neapykantos.

Dabar mes, brangieji broliai, ar nėsame anų trijų mokinių vietoje? Taip pat mums Jėzus rodo savo perdurtą Širdį ir sako: „...budėkite su manimi." Apaštalai negalėjo budėti vienos valandos, vargšai mes, kurie juos sekame.

Brangus Jėzau, rodos girdžiu Tavo skundą, rodos Tu ir mums kartoji: negalėjote vienos valandėlės su manimi budėti, — jūs, kurie sakote garbiną mano Širdį, kurie sakote mane mylį!.. Taip, mes norime Tave mylėti, Širdie maloningiausioji, norime su Tavimi kęsti, Širdie suspaustoji, bet silpni esame, nes ir mūsų „dvasia, tiesa, stropi, bet kūnas silpnas" (Mat. 26, 41).

II.

Mąstykime, kaip *Getsamani sode viskas parodo Jėzaus Širdies meilę ir skausmą.* Meilę, nes Ji, būdama nekalčiausia ir skaisčiausia, prisiima viso pasaulio kaltes, skausmą, nes Jėzaus Širdies skausmas visą gyvenimą buvo didesnis, kaip paskutinę valandą, kada ietimi Ją perdūrė, nes pasaulio nuodėmės, kurios visumet buvo Jėzaus akivaizdoje, darė skausmą daugiau dvasišką, kaip kūnišką. Ir dabar nėra nė spindulėlio šviesos, nė valandėlės džiaugsmo. Viskas aplinkui juoda, mirties liūdnumo apgaubta. Nėra kas ramina: „Nuliūdus mano siela iki mirties“ (Mat. 26, 38). Nuliūdimą seka baimė, vienumas. — „Jis pradėjo išgąstauti ir bodėtis“ (Mork. 14, 33). Todėl visą savo gyvenimą galėjo sakyti: „Mano skausmas yra visumet mano akivaizdoje“ (Ps. 37, 18). O dabar paskutinę valandą tie skausmai taip suspaudė Jo Širdį, kad atrodė tik prasidedą visu smarkumu, todėl Evangelistas sako: „Jis pradėjo liūdėti ir sielvartauti“ (Mat. 26, 37).

Mąstykime, kodėl *Jėzus norėjo laisva valia tiek daug kęsti.* Tam buvo daug priežasčių, kurias Dievo šviesoje patys supraskime. Pasvarstykime mūsų vienuolinį gyve-

nimą. Mes išsirinkę Jėzų mūsų sužadėtiniu norime Jį labai mylėti. Jėzus jau parodė, kaip reikia mylėti, kokia yra tikroji meilė. Jis nori parodyti, kad nuolankiai priimtas ir kantriai perneštas skausmas yra tikras meilės ženklas. Tad ir mes, jei norime būti tikrai Jėzaus Širdį mylinčių skaičiuje, turime pirma išmokti kantriai kentėti skausmus ir pakelti sunkenybes.

Brangusis Jėzau, Tu mus mokai kęsti dėl Tavo Švč. Širdies meilės ir taip nuolat, kaip kad Tu kentėjai Alyvų darže dėl mūsų. Didžią meilės paslaptį Tu mums parodei. — Ar dabar turėsime kantrybės perkęsti tuos mažus nepasisėkimus ir sunkumus, kurie kasdien pasitaiko?

III.

Pasvarstykime *priežastis, kurios Jėzaus Širdyje sukėlė liūdnumą ir skausmą.* Tarp daugelio kitų buvo šios: besiartinančios kančios baisumas, nuliūdimas, skausmas, pasibiaurėjimas viso pasaulio nuodėmėmis, kurios taip gyvai dabar stojo Jo akivaizdoje, lyg pikčiausi raupai, be to, gailestis pražūstančio Judo ir daugelis kitų, už kuriuos išlietas kraujas bus jų žuvimui. Toliau Jėzus gyvai atjautė savo mylimosios Moti-

nos skausmą ir kitų kankinių, kurie už Jį mirs, perneš kančias, bet labiausiai Jam pašvęstų sielų kentėjimus ir skaudžias kovas su tamsybių dvasia, kuri niekumet nenurims ir visumet užpuldinės Jo išrinktuosius. Jis gerai žinojo, kad visos tos pagundos, sausros, nusivylimai, nuobodumai, baimės ir apleidimai mylimųjų sielų bus siunčiama Dievo didesnei jų naudai. Bet taip pat matė, kiek daug kančių jie dėl to iškentės. Kaip gi tad taip jautri ir mylinti Širdis neturėjo liūsti ir jausti skausmą, matydama savo mylimųjų kančias.

Todėl, kai mus slėgia vienas iš šių sunkumų, kantriai kęskime ne dėl to, kad mažintume Jėzaus Širdies skausmą, bet dėl to, kad Jėzus mus ramina sakydamas: „Mano mylimoji siela, neliūdėk, atsimindama, kad aš tavo Tėvas norėjau mano taurės kartumu lengvinti tavo skausmus. Aš buvau sumintas, lyg kirminas, už tave ir dėl tavęs, kad padėčiau tau kęsti, o tu pelnytum malonių: tikrojo nuolankumo, atgailos, kuria atsilygintum už kasdieninius netobulumus, be to, kovoje užsigrūdintum; labiausiai, kad suprastum, kas yra tikroji meilė.“

Ką į tai sakysime. Ar neramina mus šios mintys?..

Pabaiga. Savo mintimis dažnai persikelkime į Alyvų daržą pas kenčiantį Jėzų. Teisingai sakė Popiežius Pijus IX, kad tik mąstant Jėzaus kančias Alyvų darže galima gerai suprasti tikrojo į Švč. Širdį pamaldumo dvasią.

Prisiminkime, kaip kantriai mes kenčiame savo mažas kančias ir kurios naudos iš jų gauname? Neužmirškime ir kitus paguosti ar bent maldose prašykime ir kitiems Jėzaus ramybės.

MĄSTYMAS XXIII.

Jėzaus Širdis Alyvų darže maldoje

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Jėzų klūpantį, susilenkusį ir kalbantį nuolankią, pilną skausmo maldą.

Antroji įžanga. Prašykime Jėzų malonės išmokti gerai melstis.

I.

Juo labiau sieloje auga *Dievo meilė*, tuo labiau ji *bijo užrūstinti Dievą*, net mažiausiuose dalykuose. Tai nėra skrupulingumas ir sąžinės jautrumas, bet vaisius

sūnaus meilės, kuria jis myli gerą Tėvą. Dievo bijanti ir Jį mylinti siela vengia nuodėmės ir netobulumų ne dėl kokios fizinės ar moralinės bausmės, bet vien iš grynos meilės. Jeigu gi bijome tik bausmės, kentėjimų, ar tai ne ženklas menkos Dievo meilės? Jei nemokame kantriai nukęsti ne tik užtarnautas bausmes, bet ir tas, kurios siunčiamos mumyse paruošti malonei vietą, ar tai bus tikras pasiaukojimas? Jei prašome Dievą palengvinti ar visai atimti mūsų kentėjimus, ar tai nesipriešinimas Dievo valiai? Toki klausimai kyla mąstant kenčiantį Jėzų.

Palaimintas Tavo, o Jėzau, Širdies gerumas, kad leidai pažinti Tavo vidaus kančias Alyvų darže ir Tavo maldą atitolinti karčią kentėjimų taurę. Tuo suteikei didžiausios paguodos, rodydamas, kur reikia kreiptis, ieškoti pagalbos ir suraminimo. „Tėve... teesie tavo valia."

Jėzus neturėjo nė mažiausių netobulumų. Jėzaus kančios nebuvo bausmės kančios. Jėzus jautė ne tik sielos, bet ir kūno kentėjimus, nes kraujas ėmė veržtis prakaito paveiksle. Tie kentėjimai buvo tuo skaudūs, kad jie buvo už nuodėmes ne savo, nes Jis nekalčiausias Avinėlis, bet nedėkingo

pasaulio. Todėl ir prašo savo Tėvą, jei Jo tokia valia, kad atimtų tą karčią taurę. Mokykimės ir mes iš to, kaip reikia sutikti visumet su Dievo valia; nors kentėjimais ir kratomės, jų nenorime, bet jei tuoj pasiduodame Dievo valiai — dar nenusidedame. Jėzus tris kartus prašo Tėvą atimti tą taurę iš Jo, jei Tėvo tokia valia: „Tegu ta taurė praeina pro mane" (Mat. 26, 39). Tikrai Jėzus yra gailestingas samarietis. Jis nori ir kentėjimuose mus paguosti, palengvinti, įpilti gydančio balsamo į mūsų žaizdas, duodamas suprasti, kad prašyti Dievą kentėjimų palengvinimo, atsiduodant Jo valiai, nėra priešinimasis Dievo valiai.

Iš to mokykimės ir mes kęsti ne tik savo, bet ir kitų kryželius, nesipiktinti kitų silpnybėmis ir nedaryti tuoj blogų išvadų. Jei tikrai siekiame šventumo, nereikalaukime negalimo dalyko, — kad tuoj būtume patys ir kiti būtų šventi. Išmokime atskirti „jausti" ir „nesutikti", jausti bloga ir jį nugalėti, pasipriešinti pagundai. Ten jausmas nekenkia, kur nėra sutikimo, sako šv. Bernardas (Non nocet sensus, ubi non est consensus).

II.

Kuri yra gražiausia malda, į kurią galėtume suvesti visas kitas mūsų maldas, kurios būtų tinkamos ir vertos Dievui, kuriam jas aukojame, malonios ir vertos Kristui, kurio vardu jas kalbame, o mums būtų naudingiausios? Jėzus tokios maldos mus išmokė: „Teesie Tavo valia kaip danguje taip ir ant žemės“ (Mat. 6, 10). O dabar dar geriau pamoko: „Tebūna ne mano valia, bet tavo“ (Luk. 22, 42).

Melstis, reiškia *prašyti iš Dievo*, *visokio gerumo šaltinio*, *gerų dalykų*. Bet ar mes visumet jau tikrai žinomę, kas yra mums naudinga ir gera? Tikrai ne! Todėl žinodami, kad Dievo valia yra gera, duodanti malonę ir tobula, pasiveskime jai visiškai, nes ji tik viena gali būti mūsų gero saikas ir norma. Dabar, žinant kokia yra Dievo valia, mums lieka vien prašyti malonės ją išpildyti: „teesie Tavo valia“. Be to, mes nežinome, kas Dievui patinka, kas sutinka su Jo noru; todėl prašydami tai, kas naudinga, reikalinga, šventa ir tobula, turime visuomet bent mintimi pridurti: „ne mano, bet Tavo valia teįvyksta.“

Mes esame tiek metų pašaukti į Jėzaus maldos mokyklą, t.y. Vienuoliją, mes, kurie

turime būti kitų maldos mokytojai, o vis dar neišmokome gerai melstis.

Pirmutinė ir karščiausia turi būti mūsų malda, kad įvyktų „Dievo karalystė ir jo teisybė“ (Mat. 6, 33), kaip pats Jėzus pataria ir moko. Paskui turime prašyti, kad įvyktų Dievo valia, nors ji būtų priešinga mūsų palinkimams, norams, troškimams — ne mano, bet Tavo valia. Jei taip nesimeldžiame, skaudžiai žeidžiame mūsų geriausiojo Mokytojo Širdį.

III.

Grįžkime mintimi vėl į Alyvų daržą pas besimeldžiantį Jėzų. *Jis savo malda* nemokina, ko mes turime prašyti, bet *rodo pavyzdį, kokia turi būti mūsų malda*, kurių sąlygų reikia, kad mūsų *maldos* būtų geros? Tos *sąlygos* yra šios: *pasitikėjimas, nuolankumas ir ištvermė.*

„Mano Tėve“, kartoja Jėzus, rodydamas pavyzdį, su kokiu pasitikėjimu turime kreiptis į Dievą. Jis pirmiau mokė: „Tėve mūsų, kuris esi danguje“; dabar vėl iš Jo lūpų girdime tą patį žodį „Tėve“, kas dar labiau priduoda mums drąsos. Tas pats yra Tėvas Jėzaus ir mūsų, mes esame lyg Jėzaus broliai, o Jėzuje Tėvo sūnūs, kaip ir

Jėzus. Todėl kiekvienas mūsų, kaip sako šv. Jokūbas Apaštalas, „tegul prašo su tikėjimu, nė kiek neabejodamas" (Jok. 1, 6).

Jėzus meldžiasi su giliausiu nuolankumu. Savo nuolankumą parodo ir išoriniais ženklais: Jis klaupiasi, puola veidu į žemę, iš Jo akių veržiasi ašaros, iš krūtinės atdūsiai. Be to vidaus sielos būklę parodo šie skausmo ir savęs išsižadėjimo žodžiai: „Pagaliau ne mano, bet tavo valia teesie." Nuolanki malda pereina debesis. Nuolankiojo malda, ar ji būtų vienokia ar kitokia, visumet bus išklausyta, nes plaukia iš nuolankios širdies. Išdidusio maldos Dievas nenori. Kas nemoka rodyti nuolankumo žmonių tarpe, tas bus ir su Dievu išdidus. Kaip mes praktikuojame nuolankumą?..

Jėzus meldžiasi, eina pas mylimus mokinius ir vėl meldžiasi, nepailsdamas kartoja tuos pačius maldos žodžius, o merdėdamas dar karščiau ima melstis „parpuolęs ant žemės" (Mork. 14, 35). Nuolankumo vaisius yra ištvermė maldoje. Mes dėl savo išdidumo tingiai meldžiamės, tuoj mums nubosta, kai tik tuoj negauname malonės, kurios prašome.—Jėzau, kaip mes mažai išmokome iš Tavo pamokymo. „Išmokyk mus melstis", sakykime su Apaštalais.

Pabaiga. Prisiminkime, ar mūsų maldos buvo su atsidavimu Dievo valiai. Kokios jos bus ateityje, šiandien? Kokios yra mūsų maldų ydos, kur netobulumai? Prašykime Jėzų tikrojo nuolankumo, nes tik jo turėdami, mokėsime gerai melstis.

MĄSTYMAS XXIV.

Jėzaus Širdis Alyvų darže sugavime

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Jėzų, surištą virvėmis, vedamą Jeruzalės gatvėmis pas Ainną.

Antroji įžanga. Prašykime širdies ramybės ir malonumo kentėjimuose.

I.

Štai ką padarė su Dievo Sūnumi pikta žmonių valia. Kada Jėzus suimtas kareivių ir budelių sako — „tai yra jūsų valanda ir tamsybės valdžia“ (Luk. 22, 53) — prisiminkime, kad tai kalba į mus nusidėjėlius. Ar vienas bus Judas ateityje tarp Jo pasekėjų — mokinių? Išdaviko pabučiavime Jėzus prisiminė daugybę išdavimo pabučiavimų, kuriais Jo priešininkai, vadindami prie-

gyvenimui gyvi ir turėtume Dievo sūnų laisvę. Todėl Jėzus, nors surištas, prisiminęs mūsų ryšius, džiaugėsi. Padarykime visa, kad Jo džiaugsmas būtų pilnas. Bučiuokime dvasioje šventus mūsų apžadų ryšius, kas kartą vis labiau jais susirišdami, kad vis geriau ir geriau galėtume užlaikyti mūsų apžadus ir regulas.

II.

Buvo pranašauta, kad Jėzus savo kelyje gers iš skausmų ir paniekos upelio: „Jis gers iš upelio kelyje" (Ps. 109, 7). Mąstykime, kaip tai viskas išsipildė. *Šioje pirmoje kelionėje kiek daug skausmo ir paniekos!* Jis pats maloniai primena, kad atėjo Jį suimti didelė minia, ginkluota kardais ir lazdomis, lyg ant piktadario ir žmogžudžio galvos. — „Kaip prieš galvažudį jūs išėjote" (Mat. 26, 55). Ar gali būti didesnis Dievo Sūnaus įžeidimas?! Visi mokiniai Jį palikę pabėgo. O mes, ar nepaliekame kartais Jo?.. Vienas Petras seka paskui iki vyriausiojo kunigo kiemo, kad dar labiau padidintų Jėzaus skausmą. Jėzus mato pavojų, į kurį Petras eina nenujausdamas savo puolimo. Ar mes nedidinome Jėzaus skausmų mūsų atšalimais sekdami Jį iš tolo?..

teliumi, Jį nekartą išduos. Kas surišo Tau rankas ir kas Tave apvyniojo virvėmis, o Viešpatie?! — „Nusidėjėlių virvės apipynė mane“ (Ps. 118, 61), atsako Psalmininko lūpomis. Bet ar tai padarė vien pasauliečių nuodėmės, ar kartais ir mūsų nesaugojami pojūčiai neatėmė Jėzui laisvę surišdami Jį virvėmis? „Mano akis pagrobė mano sielą“ (Jer. 3, 51). Ar nekentėjo Jėzus dėl mūsų dažnų, pavojingų mūsų sielai įstatų ir regulų laužymų, dėl sutraukymo (o gal ir did. dalykuose) šventų apžadų ryšių, dėl nesutvarkytų jausmų, prisirišimo prie asmenų, vietos, kas taip dažnai randasi Dievui pašvęstose širdyse. Šios virvės daug skaudžiau varžė Jėzaus Širdį, kaip anos išorinės virvės Jo šventą Kūną.

Be šių kūno ir sielos laisvės priešininkų—piktų žmonių ir mūsų nuodėmių, buvo dar viena priežastis, kuri surišo Jėzų — tai Jo kilni meilė, dėl kurios „Jis buvo paaukotas, nes pats norėjo“ (Izaj. 53, 7), kaip sako pranašas Izaijas. Toji *meilė surišo Jėzų, kad išrištų mus iš nuodėmių ryšių.* Toji meilė surišdama Jėzų, tą savanorią, paskirtą mirti Auką, išmokė ir mus pamilti šventus ryšius, kuriais laisvu norų susirišę mirti pasauliui, būtume amžinam

Budeliai, kurie Jėzų veda, šelsta prieš Jį: stumdo, trauko, muša Jo šventą Kūną ir skuba vesti nelygiu, akmenuotu keliu, o Jis tyli ir kenčia „kaip avis vedama piauti" (Izaj. 53, 7). Taip visa minia, kurioje girdisi pašėlę džiaugsmo balsai, prisiartina prie Jeruzalės miesto, kuris ištroškęs laukia nekaltos aukos. — Mano Jėzau, prieš kelias dienas Tu įėjei į šį miestą lydimas palaimos ir „Hosanna" balsų, o dabar Tave sutinka keiksmais, paniekinimais, išjuokimais ir laukiniais šauksmais. Rask, o Jėzau, bent mažą Tavo garbės atlyginimą, kai įeisi šv. Komunijoje į mano širdį.

Dabar įsižiūrėkime į Jėzaus Širdį, kai Ji įeina į Jeruzalę. Kokį gražų pamokymą čia mums duoda! Jis jaučia skausmą ir mato nedėkingumą išrinktosios tautos. „Mano tauta, ką aš tau padariau?" Stebėkimės Jėzaus kantrumu, Jo tylėjimu, malonumu ir kilnia meile. Susigėskime dėl mūsų nekantrumo, bailumo. Pasiryžkime nugalėti visokį atsižvelgimą į žmones, į jų nuomones, kai reikia pildyti mūsų regulas ir pašaukimo pareigas.

III.

Pirmutiniame teisme *Jėzus* už nuolankiausią ir teisingiausią atsakymą nuo žiau-

raus tarno *gauna smūgį į veidą*. Čia mes, kurie mylime Jėzų ir suprantame Jo kilnumą, Jo asmens šventumą ir aukštumą, stebėkimės didžiausiu įžeidimu, padarytu akivaizdoje Jo priešininkų, vyriausiojo kunigo, kuris yra patenkintas tarno veiksmu. Jėzui padaryta įžeidimas, kuris yra priešingas asmens garbei, padaryta ranka niekšo tarno. O mes, kai matome Jėzų įžeidžiant žodžiu ar veiksmu, ką darome, ar kartais savo tylėjimu, lyg anas vyriausis kunigas, nepatvirtiname baisaus darbo. Mes patys ar visumet reiškiame savo žodžiais ir veiksmais Dievui tinkamos pagarbos. O, kad taip būtų...

Grįžkime vėl mintimis į vyr. kunigo namus ir mąstykime, kaip Jėzus gavęs smūgį į veidą, savo Švč. Širdyje yra pilnas malonumo. Klausykime ir čia Jo kartojamo pamokymo: „Mokykitės iš manęs, nes aš esu romus ir nuolankios širdies“ (Mat. 11, 29). Mums dažnai sunku turėti romumo, nes neturime tikrojo nuolankumo. Bet bus tikras Jėzui meilės įrodymas, jei pamažu stengsimės įsigyti šių dviejų gražių dorybių, kurias pataria Jėzus. *Meilė ieško Mylimojo ir stengiasi Juo sekti*. Viešpatie, Tavo meilė ir visagalinti malonė tepadaro mano širdį panašią į Tavo!

Pabaiga. Dažnai kartokime: „Jėzau, romus ir nuolankios Širdies, padaryk mano širdį panašią į Tavo Širdį."

Gerai pasvarstykime, ar didesnė mūsų nekantrumo dalis nekyla kartais iš puikybės. Jei taip būtų, ieškokime puikybės šaknų, kad jas iš savo širdies visiškai išrautume.

Įpraskime tylėti, kai užeina nekantrumas.

MĄSTYMAS XXV.

Jėzaus Širdis Petro užsigynime

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime vyriausiojo kunigo kiemą, kuriame prie ugnies atsisėdęs šildosi Petras.

Antroji įžanga. Prašykime šventos, išganingos baimės ir tikros atgailos ašarų.

I.

Įeikime mintimi į Jėzaus Širdį ir *bandykime išmatuoti gilumą skausmų* jūros, *dėl* nelaimingo *Petro puolimo.* Kaip labai

Jėzus Petrą mylėjo! Tiek jam parodė nepaprasto gerumo visumet išskirdamas iš kitų tarpo ir statydamas visų pirmuoju. Petrą iš pirmųjų Jėzus pašaukė sekti Juo, Petrą žadėjo padaryti savo Bažnyčios uola, jam pažadėjo dangaus karalijos raktus ir valdžią surišti ir išrišti. Petrui Jėzus parodė savo garbę ant Taboro kalno, Petrą pasiėmė su savim į Alyvų daržą. O Petras, po tokio gražaus ir tvirto pasiryžimo mirti drauge su Kristumi, užsigina; tai padaro prieš brangaus Mokytojo priešininkus, išsigąsta žodžių menkos tarnaitės, užsigina ne vieną kartą, pagaliau ima keikti ir savo užsigynimą patvirtina priesaika. Petras turėjo gerą širdį, bet to maža. Petras labai mylėjo Jėzų. Taip, jis mylėjo, bet štai dabar užsigina. Ne malonės pritrūko Petrui, bet Petras buvo kaltas, kad neturėjo malonės. — Mano Dieve, kas gali nebijoti mąstant Tavo pirmojo išrinktojo mokinio puolimą. —Šventoji Dvasia per to paties Petro lūpas ragina visumet bijoti, kol esame šiame ištrėmime — žemėje: „Elkitės su baime jūsų keleivystės metu“ (I Petr. 1, 17); taip pat per lūpas šv. Pauliaus: „Vykinkite savo išganymą su baime ir drebėjimu“ (Pilyp. 2, 12). Petro puolimas buvo pavyzdys ir suma tų, kurie visais amžiais pasielgė panašiai

kaip Petras. Tiesa, daug su Petru nupuolė, bet mažai su Petru verkė. Tas būsimųjų amžių vaizdas gyvai stovėjo Jėzaus akyse, nes prieš tai kalbėjo Petrui ir kitiems mokiniams: „Štai šėtonas reikalavo jūsų, kad persijotų jus, kaip kviečius" (Luk. 22, 31). Silpni esame ir mes, todėl nerandame kitos pagalbos, kaip tik šauktis į Jėzų: „Perverk baime tavęs mano kūną" (Ps. 118, 120). — Jei meilės neužtenka, Viešpatie, suteik bent baimės, kad Tau nenusidėčiau.

II.

Bijotis ir išvengti pavojų labai padeda jų pažinimas. Mąstykime, *kuriais keliais Petras priėjo prie savo puolimo.* Tie keliai beveik visumet ir visur yra tie patys, kuriais, po uolaus gyvenimo ir žengimo į tobulybę, nueinama į pražūtį. Petras per daug pasitikėjo savimi, savo gera širdimi, pasiryždamas net mirti, bet niekumet, neišsiginti savo Mokytojo. Savimi pasitikėdamas iš aukšto žiūri į kitus: jei ir visi pasipiktins, Petras ne, jis vienas ne! Nelaimingas Petro pasitikėjimas savo jėgomis. Štai pirmas žingsnis į puolimą — per didelis ir tuščias pasitikėjimas savimi.

Petras statydamas save aukščiau už kitus pradėjo netekti Dievo malonės, nes kaip sako šv. Jokūbas: „Dievas priešinasi puikiems“ (Jok. 4, 6). Šiai malonei gauti reikia daug melstis. Petras gi, per daug pasitikėdamas savo jėgomis, nematė reikalo melstis: jis saldžiai Alyvų darže miegojo. Ten, kur nėra maldos ir budėjimo, greitai nugali pagunda, ką taip aiškiai pabrėžė Jėzus: „Budėkite ir melskitės, kad neįpultumėte į pagundą“ (Mat. 26, 41). Štai antrasis žingsnis į puolimą — atšalimas maldoje.

Nors Jėzus aiškiai priminė pagundų pavojų, nurodė priemones jų išvengti, tačiau Petras patsai duoda progos kilti pagundai. Jis įsivaizduoja karštai tikįs, mano, kad negalimas dalykas apleisti Jėzų po tokio ilgo vaikščiojimo ir gyvenimo su Jėzumi, įsivaizduoja einąs kentėti su Jėzumi ir todėl įeina į vyriausiojo kunigo kiemą ir nemato, kad *pats save išstato į pavojų nusidėti* (tai trečias žingsnis į puolimą). Petras atsiduria tarp tinginių, piktadarių, vidurnaktyje, prie ugnies, kur apaštalavimo pareiga tikrai jį nešaukė. O nelaimė! Petras, pasiryžęs ginti Jėzų, nepastebi, kaip nejučiomis atsiduria į pavojų. Pirmą kartą užsigynęs neatsipeiksti,

nepasijunta nusidėjęs. Užsigina antrą kartą; tuomet gieda gaidys, bet Petras iš savo letargo (miego) dar vis nenubunda. Praeina beveik ištisa valanda, Petras puola trečią kartą, šį kartą sunkiausiai, ir jei Jėzus nebūtų pažvelgęs į Petrą, kažin kada būtų atsivėrę jo akys.

O mano Jėzau, tiek daug atšalusių Tavo sekėjų ir neišmintingų tarnų seka Petru, prisidengdami dideliu uolumu stato save į pavojų. Tu pabudink, apšviesk, neleisk, kad mūsų sąžinė taip apaktų po nuodėmei. Neleisk, Viešpatie, kad eitume su Petru į pavojų nusidėti. „Apšviesk mano akis, kad kuomet nors neužmigčiau mirties miegu" (Ps. 12, 4).

III.

Stebėkimės *Jėzaus Širdies gerumu nusikaltusiam Petrui.* Stebėkimės Jėzaus malonės stebuklingu veikimu Petro širdyje ir tobulu jo pasidavimu malonei. Jėzus tuojau po trečio užsigynimo atsigręžęs maloningai „pažvelgė į Petrą" (Luk. 22, 61). Tai buvo paprastas pažvelgimas, bet jame buvo skausmo ir tėviškos širdies meilės nupuolusiam sūnui, kad Petrui to vieno pažvelgimo užteko. Petras turėjo progos

gerai pažinti savo Mokytojo Širdies gerumą. Nors jis ir nusidėjo, bet tai padarė daugiau iš neatsargumo, neprotingumo ir baimės, kaip iš blogos valios. Petro pasitikėjimas Mokytojo Širdies gerumu buvo didesnis už jo užsigynimą. Jis tuoj prisimena Jėzaus gailestingumą nusidėjėliams, ko jis pats buvo liudininku. Malonė, įžengusi į Petro širdį, padaro didelę atmainą: apšviečia protą, sustiprina valią ir sužadina gailestį. Petras nė vieną valandėlę nepasilieka nelaimingoje vietoje: jis išėjęs laukan—ką daro? — Graudžiai verkia. Šios karčios ašaros, kurios beveik niekumet nenudžiūvo ant atgailaujančio Petro blakstienų, buvo Jėzui malonesnės už visokį džiaugsmą.

Švenčiausioji Jėzaus Širdie, tos ašaros išplaukė iš Tavęs, gyvojo Šaltinio, ir taip išsipildė pranašystės žodžiai: „Jūs semsitės su džiaugsmu vandens iš gelbėtojo šaltinių" (Izaj. 12, 3). Duok ir mano akims to šaltinio vandens — ašarų, kad ir aš galėčiau nuplauti savąsias nuodėmes.

Kodėl mes manome, kad gailėtis reikia tik po sunkios nuodėmės, o ne visumet, kaip darė Petras? Štai Jėzaus gailestingos akys ir į mus atkreiptos. Iš jų liejasi ašarų upeliai už mus, nes mes nenorime

verkti ir gailėtis. Gailėkimės, kol turime laiko, kad ir mums neateitų diena, kurioje išsipildytų Šv. Rašto žodžiai: „Kadangi tu esi... nei šiltas, nei šaltas, aš pradėsiu vemti tave iš savo burnos“ (Apr. 3, 16).

Pabaiga. Kas kita yra padaryti maži nusikaltimai, kas pasitaiko ir teisingiems, kas kita yra apsileisti mažuose dalykuose. „Kuris nieku laiko mažus dalykus, pamažu nupuls“ (Ekl. 19, 1). O mes?.. Jeigu nėsame apsileidę, stenkimės, kad esamas uolumas būtų dar didesnis. Baimė savęs — pasitikėjimas Jėzumi.

MĄSTYMAS XXVI.

Jėzaus Širdis neteisinguose teismuose

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Jėzų pas Kaifą, Pilotą ir Erodą teisme.

Antroji įžanga. Prašykime malonės atsikratyti veidmainiavimo, žmonių nuomonės paisymo ir išmokti tikrojo nuolankumo.

I.

Kur rasime didesnę veidmainystę, parodytą Jėzaus Širdžiai, kaip neteisinguose

teismuose. Mąstykime, *koks* buvo tai *Širdžiai skausmas matant nuduotą dievotumą*, kuriuo Kaifas saikdina Dievo vardu pasakyti, ar Jis yra Kristus, Dievo Sūnus, matant vyriausiąjį kunigą plėšiant savo rūbą neva išsigandusį dėl piktžodžiavimo Dievui, kurį girdėjo iš Jėzaus lūpų. Paskui švenčiausią Širdį slėgė ir Sinedrino žodžiai, kuriais *dėl veidmainingo uolumo* prieš piktažodžiavimą pasmerkė Jį mirti. Pagaliau labiausiai Jėzui skaudėjo Širdį, matant, kad Sinedrino narių tarpe buvo ir teisingų asmenų, kurie lygiai sū kitais, *pavydo* apakintais, padarė neteisingą sprendimą. Štai prie ko priveda net šventas sielas apakimas ir kitų baimė. Veidmainys, norėdamas paslėpti savo blogus darbus, dangsto juos šventumo ir maldingumo skraiste, o dėl blogai suprasto maldingumo dažnai nukrypstama nuo tiesos, kas atsitiko su kai kuriais Sinedrino nariais. Juk ten ne visi buvo Jėzaus priešininkai, bet veidmainiai apakino ir jų protą.

Daugelis kitų veidmainių, kurie manė darą gerą darbą, visą naktį kankino Jėzų spiaudydami, mušdami, stumdydami. Tai buvo gauja valkatų, kurių valiai buvo atiduotas Jėzus. Jie norėjo pasirodyti uolūs vyriausių kunigų akyse. Tarp tų visų kan-

kinimų, skaudžiausias Jėzui buvo akių užrišimas. Tame akių užrišime Jėzus jautė visą veidmainiavimo baisumą. Jis jautė ir matė kiek žalos atneš daugeliui sielų nematymas tikrosios šviesos, kurios netekę, dangstys savo ydas maldingumo vardu arba pačias ydas laikys tobulumo pažymiais. „Paikieji, sako Dovydas: „argi kuris sutvėrė akį, negėsP" (Ps. 23, 9).

Gerai pasižiūrėkime kiekvienas į savo sielą, ar kartais nerasime veidmainiavimo ženklų. Jei mus pakrato ir vardas šios biaurios ydos — dėkokime Dievui. Viešpatie, atitolink nuo mūsų šią ydą!

II.

Mąstykime, kaip *Piloto nepastovumas, baimė žydų riksmo, troškimas garbės ir valios silpnumas* gal labiau *Jėzų kankino*, kaip Sinedrino neapykanta ir pavydas. Pilotas, nors tikrai žinojo ir matė, kad Jėzus yra nekaltas, Jo nekaltybę kelis kartus viešai pasakė žydams, tačiau neturėjo drąsos apginti Jėzų nuo tų, kurie iš pavydo troško Jo mirties, nors Piloto pareiga buvo Jėzų apginti: jis buvo teisėjas — tiesos gynėjas. Didelis yra apsileidimo nusidėjimas. Apie apsileidimo, savo pareigų apleidimo, nuodė-

mes mažai galvojame, tačiau pomirtiniame teisme reiks už jas skaudžiai atsiskaityti. — Pilotas nenorėjo pats Jėzų pasmerkti, todėl neteisingai atiduoda į žydų rankas: „Imkite jį ir jūs patys teiskite" (Jon. 18, 31). Paprastai visumet nieku laikoma dalyvauti svetimoje nuodėmėje blogu patarimu ar kitu būdu.

Pilotas, norėdamas išteisinti Jėzų, lygina Jį su Barabu ir pasiūlo žydams vieną iš jų pasirinkti; pagaliau nekaltąjį liepia nuplakti, norėdamas išgelbėti nuo mirties. „Nuplakdinsiu jį ir paleisiu" (Luk. 23, 22). Veidmainio politika! Vargas tam, kuris vieną dalį atiduoda velniui manydamas antrą išsaugosiąs Jėzui. „Nė vienas negali tarnauti dviem valdovam" (Mat. 6, 24). Tuomet viskas tenka velniui — Pilotas savo teismą baigia pasmerkdamas Jėzų mirti ant kryžiaus — „Nutarė padaryti, kaip jie reikalavo" (Luk. 23, 24).

Atrodo, kad Pilotas turėjo geros valios. O Dieve, kiek daug tarp tų, kurie daro priesaiką siekti tobulybės, apgaudinėja savo sąžinę, didina Jėzaus skausmus, žemina šventą vienuolio luomą, piktina artimą ir vis tai daro sakydami turį geros valios, darą viską su gera intencija. J e i d a r b a i

i š s a v ę s y r a b l o g i, g e r a v a l i a n e p a d a r y s j ų g e r a i s.

Priešingai, — kad darbai būtų geri, neužtenka vien darbų: reikia, kad jie būtų daromi su gera, gryna ir teisinga intencija (valia), kreipiant juos į Dievą. Kas yra akis kūnui, sako Jėzus, tas yra gera intencija sielai. „Jei tau akis netikusi, visas tavo kūnas bus tamsus“ (Mat. 6, 23).

Pasižiūrėkime kiekvienas į savo darbus, į savo sielos gelmes, ar mes nėsame tų skaičiuje, kurie dreba dėl smulkmenų, bet niekumet nesirūpina turėti gryną intenciją. Jie duodasi nesutvarkytiems jausmams klestėti ir padaryti jų intencijas abejutiškas, neaiškias, ieškančias savo naudos.

O gal esame tų skaičiuje, kurie tiki, kad galima viską daryti, tik reikia turėti gerą ir gryną intenciją. Jie dažnai sako: aš neturėjau blogos intencijos (valios), aš nenorėjau padaryti bloga. Nuteiskime patys save dabar teisingu teismu, kad mūsų teismas būtų toks, koks bus mūsų žemiškojo gyvenimo pabaigoje. Neapgaudinėkime ir neteisinkime save, nes Kristaus teismas teisingas!..

III.

Jėzus, įsikūnijusi Išmintis, Erodo teisme *buvo kvailu paskaitytas.* Evangelijos patarimai, krikščioniškas apsimarinimas, tobulybė, savęs išsižadėjimas, Kristaus Kryžius pasaulio akyse yra taip pat kvailystė. „Pagonims gi paikybė“ (I Kor. 1, 23). Tačiau Dievo akyse, kuris negali suklysti, kvaili yra tie pasaulio sekiotojai, kurie myli tuštybę ir bėga paskui pasaulio smagumus. Didelę malonę Išganytojas mums padarė, atidarydamas mūsų akis ir duodamas tikrosios šviesos; kurioje pamatėme tikrąją garbę, neišsemiamus turtus, paslėptus Jėzaus Kristaus Kryžiuje. Už tokį pasirinkimą Jėzus dėkojo savo Tėvui, sakydamas: „Aš garbinu Tave, Tėve..., kad tai paslėpei nuo išmintingųjų ir gudriųjų ir tai apreiškei mažutėliams“ (Mat. 11, 25). O mes ar padėkojame Jėzui už šią malonę? Sakykime ir mes su Apaštalu: „Saugok, Dieve, kad aš kuo nors girčiaus, kaip tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi“ (Gal. 6, 14).

Būkime ir mes panašūs Mozei, kuris „laikydamas Kristaus apjuoką esant didesnius turtus, kaip Egipto gėrybes“ (Žyd. 11, 26), liko ištikimas Dievui. Ar mes kartais nesusigėdiname savo luomo, ar nebėgame kuo

labiausiai nuo savo luomo sunkumų, ar kantriai pakeliame pažeminimus?..

O mano Jėzau, kiek aš padariau Tavo Širdžiai skausmo, aš, kuris apsiėmiau kovoti po Tavo vėliava pirmose eilėse, pasidariau taip godus žmonių ir pasaulio garbės ir pradėjau lyg gėdintis Tavo garbingos kariuomenės eilių. Uždek mano širdyje pažeminimų meilę, o jei aš to nėsu vertas, tai bent suteik malonės, kad aš juos ramia širdimi priimčiau.

Pabaiga. Pasvarstykime, ar rūpinamės, kad mūsų siela tam, kuris yra jos vadovas, būtų kaip tyras vanduo permatomame ir švariame inde, saulės spinduliuose be jokio veidmainiškumo šešėlio. Mokykimės šiame dalyke iš šv. Jono Berchmanso. „Jei tavo akis nepagedus, visas tavo kūnas bus šviesus" (Mat. 6, 22). Kuri yra yda sutepanti sielos skaistumą ir daranti mūsų intencijas ne visiškai grynas?..

Tas niekumet neturės tikrojo nuolankumo, kas per daug bijo nors ir mažų pažeminimų.

MĄSTYMAS XXVII.

Jėzaus Širdis nuplakime

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Piloto kiemą ir jame Jėzų skaudžiai kenčiantį plakimą ir gėdą.

Antroji įžanga. Prašykime malonės, kad ir mes išmoktume kantriai kęsti kūno nesmagumus, be to—tikrojo gailesčio ir apsimarinimo dvasios.

I.

Mąstykime, *ką jautė jautriausioji Jėzaus Širdis, plakant nekaltą ir šventą Jo kūną.* Pats plakimas netruko pilną valandą, bet jo supratimas ir įsivaizdavimas, be to, visi praėjusieji ir būsimieji kankinimai, atsiliepė Jėzaus Širdyje visą Jo gyvenimą, todėl galėjo per Psalmininką sakyti: „buvau plaktas visą dieną“ (Ps. 72, 14). Išganytojas, būdamas švelniausių jausmų, nukaito iš gėdos nurėdytas akivaizdoje besišaipančių, žiaurių Jo priešininkų. Jėzus nukaito ir dėl paniekos, kurią sudarė plakimas — vergų bausmė. Šiurpas nukratė Jo Švč. kūną, prisiartinus prie kruvino stulpo. Jo švelnus kūnas virpėjo nuo smūgių, kurie krito vis į tą pat vietą, darydami žaizdas

vis gilesnes ir didindami nepaprastą skausmą! „Ir mano žaizdų skausmą jie padidino" (Ps. 68, 27). Kaip visažinantis Dievas, Jis visą gyvenimą savo sieloje matė tuos kankinimus. Jo Švč. Širdis kentėjo visą gyvenimą.

Toji Širdis taip pat visą gyvenimą jautė skausmą, baimę ir gėdą dėl viso pasaulio nusidėjimų, padarytų nevaldomais jausmais ir pojūčiais, už kuriuos Jis nekalčiausis ir skaisčiausis turėjo būti taip žiauriai nuplaktas. Jo Širdis pernešė viską, nuolat pasiaukodama už mus Dievo teisybei: „Nes aš esu pasiryžęs priimti plakimą" (Ps. 38, 18). Švč. Širdis kentėjo maydama, kad taip gausiai išlietas Kraujas neatneš nusidėjėliams jokios naudos: jie paniekins tą kraujo šaltinį—Švč. Širdį. Todėl per Psalmininką nusiskundžia: „Kokia nauda iš mano kraujo" (Ps. 29, 10).

O mes dabar, ar gerai pasinaudojame Jėzaus Krauju? Jėzus iš mūsų laukia daugiau negu iš kitų, Jo Švč. Kraujas ypatingai mums išlietas.—O mano Jėzau, išmokyk mane daryti daugiau, negu kiti: esu viskam pasirengęs. „Mano širdis, Dieve, pasiryžus, mano širdis pasiryžus" (Ps. 107, 2).

II.

Jėzus savo plakime *nori pamokyti* mus, kurie sakome Jį mylį, mus, kurie norime dėl Jėzaus padaryti ką nors geresnio, mus, kurie matome atgailos reikalą, — nori pamokyti *šventos neapykantos mūsų jausmams, pojučiams ir kūnui*, nori pamokyti pasibiaurėjimo viso to, kas veda į kūniškumą, nori pamokyti kratytis visokių švelnumų naudojantis kambariu, drabužiu, valgiu, lova ir kit. Baisiu plakimu Jėzus parodo kilnų, aukštą apsimarinimų tikslą, pasiūlydamas ir mums mažus kūno varginimus, kuriuos įsako regula, arba pagal klusnybę ir sveikatą patys pasirenkame. Nori pamokyti, kad apsimarinimo paveikslas atsispindėtų ne tik mūsų sieloje, bet ir mūsų kūne, pagal Apaštalo žodžius: „Visumet nešiojame savo kūne Jėzaus marinimąsi“ (II Kor. 4, 10).

O gailestingasis Išganytojau, kiek brangiai Tau atsiėjo išmokyti mus naudingos apsimarinimo praktikos, kuri turi būti ypatingu Tavo sekėjų pažymiu! „Kurie yra Kristaus, tie prikalė ant kryžiaus savo kūną draug su ydomis ir geiduliais“ (Gal. 5, 24). Ar esame taip gausiai išlietu Švč. Krauju paraginti daryti atgailą?..

Be apsimarinimo, ar bent apsimarinimo dvasios, neatskiriamo šventumo draugo, *negalima pasiekti jokio šventumo ir tobulybės* laipsnio. Taip suprato visi Šventieji, taip suprato visi Vienuolijų ir Ordenų steigėjai. Apsimarinimo dėsniais paremtos visos vienuolijos; tas maistas jas palaiko ir stiprina. Kai mažėja apsimarinimo dvasia arba jos nėra, — tikriausias ženklas, kad vienuolijos pabaiga netoli. Tą patį galime pasakyti apie atskirą vienuolį: jei gęsta jame apsimarinimo dvasios šviesa, gęsta ir uolumo, šventumo, net pašaukimo branginimas. Palyginkime pirmuosius musų uolumo Vienuolijoje metus su šiais metais ir pažiūrėkime, ar jie yra panašūs. Ar rasime mūsų širdyje tą pačią valančią ir šildančią ugnį, kaip tada?..

III.

Kad geriau pasiragintume išoriniam apsimarinimui, *įsivaizduokime plakamą Jėzų*. Šiurpus vaizdas! Galime Šv. Rašto žodžiais sakyti: „Nėra jame išvaizdos ir gražumo. Mes žiūrėjome į jį, ir nebuvo pažvelgimo" (Izaij. 53, 2). Iš išorinės išvaizdos Jis negalima pažinti: nuo galvos iki kojų — viena žaizda! Kraujas aplieja visą kūną ir

teka upeliais žeme. Veido bruožai rodo begalinį skausmą: „Ir nebuvo pažvelgimo, kad mes trokštume jo“ (Izaij. 53, 2). Įženkime dabar į Jo Širdį ir, geriau kai kitą kartą, prisižiūrėkime mūsų Mokytoju, mūsų Atpirkėju, mūsų dieviškuoju Mylimuoju.

Kaip Mokytojas, Jis kantriai, ramiai apreiškia mums savo meilę ir nuolankumą kartodamas: „Mokykitės iš manęs, nes aš esu romus ir nuolankios širdies“ (Mat. 11, 29). Štai, sako Jėzus, kaip tu turi mylėti ir gera daryti tiems, kurie tave persekioja, kankina. Štai aš savo noru pasiaukoju net už tuos, kurie mane taip žiauriai plaka.

Kaip Atpirkėjas, Jėzus aukoja savo Kraują mūsų atpirkimui. Tuo Krauju moka skolas ne savo: „Ko aš neišplėšiau, tai turiu dabar atiduoti“ (Ps. 68, 5). Savo Kraujo tvanu gesina ugnį, kurią mes užsitarnavome.

Kaip Mylimasis, savo Krauju papuošia mūsų sielas vestuvių rūbais, kuriuose būtume Jo verti. Jis duoda amžinos meilės, kuri atpalaiduoja mus nuo pasaulio meilės, kad neieškotume kito sužadėtinio, kaip tik Jo. Taip Jėzus mus parengia Šventųjų apžadų dvasiškoms vestuvėms. Todėl kalbėkime ir mes Šv. Rašto žodžiais: „Tu man kruvinas sužadėtinis“ (Izaij. 4, 26).

Dabar suprantu, o mano Jėzau, kodėl net nekalčiausios sielos, kaip Aloyzas Gonzaga, kuo labiau Tave myli, tuo didesnę daro atgailą. Aš noriu ją daryti už mano nuodėmes, tik Tu suteik man malonės daugiau nenusidėti ir vis karščiau Tave mylėti.

Pabaiga. Kuris turi apsimarinimo dvasios, tas visumet randa progos apsimarinti. Įpraskime apsimarinti mažuose dalykuose, kurie nekenkia sveikatai, kas mūsų sielai suteiks daugiau naudos, negu didelės ir sunkios atgailos.

Susivaldyk ir susilaikyk (abstine et sustine). Štai du gausūs šaltiniai kiekvienam apsimarinti.

MĄSTYMAS XXVIII.

Jėzaus Širdis erškėčiais vainikavime

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Jėzų, apvainikuotą erškėčiais, apsiliejusį krauju, apvilktą palaikiu karališku rūbų, niekinamą ir mušamą žiaurių kareivių.

Antroji įžanga. Prašykime malonės, neieškoti kito širdžių karaliaus, tik Jėzaus, čia žemėje nenorėti kito vainiko, kaip tik Jėzaus erškėčių vainiko.

I.

Mąstykime Jėzaus meilę, kuri skyrė mūsų naudai žiaurų vainikavimą ir niekinimus, kuriuos kentėjo nuo kankintojų. Toji baisi paniekos priemonė — erškėčių vainikas, baisūs ir smailūs spygliai, kurie pervėrė Jėzaus galvą, padarydami šimtą žaizdų, sudriskęs raudono rūbo gabalas, nendrės lazda rankose, ar nerodo, kad *Jėzus yra skausmų Karalius,* kurį tokiu padarė žmonių neteisybė ir tautos paniekinimas. Tačiau Jėzus mums sako: „Ar tu nori mane išsirinkti savo širdies karaliumi?“ Ar ilgai mes abejosime Jėzui atsakyti? Juk palikdami pasaulį jau pasirinkome Jėzų Karaliumi, bet gal garbingą, o štai Jis dabar paniekintas, kruvinas, sužeistas. Tai meilės ženklai. Tai mūsų Karaliaus garbė?

Pasaulis savo sekėjams siūlo rožių vainiką, vainiką žemės meilės ir garbės. Tokį pasiūlymą ir mums pasaulis padarė. Bet mes, žinodami, kad tos rožės tuoj nuvysta ir lieka tik dygliai, kurie visumet

duria, o kartais net visai amžinai pražudo, nugalėjome pasaulio viliojimus ir palikome jį. Žinojome, kad Jėzus turi tik erškėčių vainiką, kurį duoda Jo sekėjams, tačiau tas vainikas mums patiko, nes gerai žinojome, kad jis ir mums, lygiai kaip ir Jėzui, suteiks garbės vainiką ir amžinąjį džiaugsmą, kuriuo būsime amžinajame gyvenime apvainikuoti. Todėl ėjome ne paskui pasaulį, bet paskui Jėzų.

Ar pamanėme, kad Jėzus dar ir šiame pasaulyje per skausmus erškėčiais vainikuotas, padarys visus mūsų skausmus, nesmagumus maloniais, pakeliamais, net trokštamais, jei tik visumet prisiminsime erškėčiais vainikuotą Jėzų. Tokią stebėtiną atmainą padarė Jėzaus meilė. Jėzaus erškėčių vainikas yra malonus ir garbingas tiems, kurie pasirinko Jėzų savo karalium. Jeigu Jo vainikas mums toks nėra, mažai mylime savo Karalių. Todėl užžiebkime meilės ugnį savyje ir įsigilinkime į Jėzaus meilę, dėl kurios Jis buvo vainikuotas; tuomet pajusime tai, ką jautė Šventieji, mąstydami Jėzaus erškėčiais vainikavimą.

II.

Jėzaus, apvainikuoto erškėčių vainiku, asmenyje matykime esant mūsų Vadą, kuris mus apginkluoja ir gina dvasiškoje kovoje. Kas yra tas išganymo šalmas, kurį apaštalas Paulius liepia pasiimti: „Pasiimkite išganymo šalmą" (Efez. 6, 17). Su šv. Petru galime suprasti Jėzaus Kristaus kančios atminimą, o dar labiau šiuose žodžiuose galime suprasti Jėzaus Kristaus erškėčių vainiką, kuris yra tikriausias ginklas kovoti su visokiomis pagundomis.

Pavojingiausios pagundos yra prieš skaistybę ir prieš nuolankumą. Jos prasideda nevaldomoje vaizduotėje, temdo protą ir nejučiomis traukia į bloga. Negalimas dalykas, kad būtų pagundų nugalėtas tas, kuris šaukiasi erškėčiais vainikuoto Jėzaus, paniekinto, kenčiančio didžiausį skausmą. Prisiminkime, ar mūsų vaizduotė laisva nuo tuščių, nenaudingų, net pavojingų minčių, išdidumo ir puikybės dvasios. Jėzus dėl mano nuodėmingų minčių tiek iškentėjo, o aš, nenorėdamas tuojau atmesti pavojingas mintis, padarau tiek žaizdų švenčiausioje Jo galvoje.

Brangus Jėzau, Tu esi mūsų Vadas, kuris, pirmas savo kančia nugalėjęs mūsų nuodėmes, išmokei ir mus jas nugalėti mumyse, Tu davei ir ginklą pergalėti. Tavo kančios atsiminimas tebus man išganymo viltis. „Kadangi tat Kristus kentėjo kūne, todėl ir jūs apsišarvokite ta pat mintimi" (I Petr. 4, 1), sako Apaštalų kunigaikštis.

III.

Pagaliau *Jėzaus, erškėčiais vainikuoto, asmenyje matykime Galvą* *istiškojo Kūno*, kurio mes esame nariai. Galva — nekalčiausis — pats šventumas, mes nariai nusidėjėliai ir visumet esame pavojuje nusidėti. Galva vainikuota erškėčiais, mes nariai ieškome kūno smagumų. Susigėskime dėl tokio priešingumo. Net ir pasauliečiai krikščionys tai pamanę turėtų rausti, o ką kalbėti apie vienuolius, kurie prižada apsimarinti ir kurie, džiaugdamiesi esą Kristaus tarnai, turi didžiuotis Kristaus kryžiumi ir norėti būti su Juo prikaltais prie to pat kryžiaus: „Aš esu su Kristumi prikaltas prie kryžiaus" (Gal. 2, 19), sako Apaštalas. Ar mes galime su juo kartoti šiuos žodžius? Panagrinėkime savo sąžinę, ar kartais po šventumo priedanga nėra ieškojimo kūno

patogumų ir smagumų. Šv. Bernardas sako: „Tesusigėsta išlepę nariai, kai galva yra erškėčiais vainikuota“.

Kad labiau sužadintume norą būti vertais Kristaus Kūno nariais, įženkime mintimi į Jėzaus Širdį. Ten suprasime, kad tas, kuris save apvainikuoja erškėčiais dėl Jėzaus, mažina Jo skausmus. Jėzus davė mums pavyzdį, kaip reikia kęsti, drauge palengvino ir paguodė, kad mes užėjus dvasios skausmams: sielos ir sąžinės neramumui, sausrai, pagundų audrai, mokėtume kantriai kęsti, kad tie erškėčiai būtų mums malonūs. Jis ir čia kartoja: „Eikit pas mane... taip rasite jūsų sieloms atilsio“ (Mat. 11, 29); rasite jūsų blaškomoms sieloms atilsio tarp mano vainiko dyglių.

Pabaiga. Atnaujinkime jau pirmiau Jėzui padarytus pasiryžimus — atmesti kiekvieną nereikalingą mintį ir užimkime mūsų atmintį Jėzaus kentėjimais, kas bus tikra apsauga nuo pagundų.

Jėzus, mano Sužadėtinis, vainikuotas erškėčiais, o aš ieškau palengvinimų ir patogumų.

Užėjus vidaus kančioms ir sunkumams, ieškokime paguodos Jėzaus Širdyje, tokia

daugybe erškėčių dėl mūsų perdurtoje. Dar geriau: paaukokime mūsų skausmus Jėzaus Širdžiai, tuomet tikrai rasime mūsų sieloms atilsio.

MĄSTYMAS XXIX.

Jėzaus Širdis kryžių nešant

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime kelią į Kalvarijos kalną, kuriuo eina Jėzus, o su Juo du piktadariai, ir kaip Jis atsigręžęs į mus sako: „Kas nori eiti paskui mane..., tegul ima savo kryžių ir teseka mane“ (Mat. 16, 24).

Antroji įžanga. Prašykime malonės išmokti kantriai nešti savo kasdieninį kryžių.

I.

Su maldingomis moterimis drauge ir mes verkime iš gailesčio, sekdami mūsų Gelbėtoju, kuris, lyg *antras Izaokas, neša į kalną aukos įrankius, kad pats save paaukotų.* Įsižiūrėkime į Jį arčiau: veidas pamėlynavęs nuo smūgių, apspiaūdytas, akys užtinusios, apibėgusios krauju, kuris nuolat

teka iš galvos žaizdų; Jo rūbai suplėšyti, pro kuriuos, po baisaus plakimo, matosi kruvinos žaizdos, net šonų kaulai; Jis neturi jėgų palaikyti kūno pusiausvyrą, todėl eina svyruodamas, keliai dreba; Jis visas sulinkęs po sunkaus kryžiaus našta; kiekvieną žingsnį žengdamas vos nepuola. Kas gali nesusigraudinti matydamas tokį vaizdą?! „Neverkite manęs“ (Luk. 23, 28), sako Jėzus. Tad verkime dėl mūsų nuodėmių, kurios uždėjo ant Jėzaus pečių taip sunkų kryžių. „Jis pats savo kūne nešė mūsų nuodėmes“ (I Petr. 2, 24). Todėl dabar galima suprasti kryžiaus didumą ir sunkumą. Jei Tavyje, o Žalias Medi, taip liepsnojo dieviškos teisybės ugnis, kas bus su mumis — sausomis šakomis?

Susigėskime prisiminę, kaip mes nekantriai nešame lengvus savo kryželius. Pasiryžkime kantriai kęsti sunkumus, kurie kasdien pasitaiko.

O mano Viešpatie, kuris neatstūmei ir nepaniekinai tų dviejų piktadarių, kurie nešdami savo kryžius su Tavimi ėjo į Kalvarijos kalną, neatstumk ir manęs, leisk ir man eiti tuo sunkiu keliu ir išmokyk mane nešti mano kryžių.

II.

Klausykime dvasioje kalbantį Jėzų: „Mano sūnau, aš tau padėsiu nešti tavo kryžių, ir šį mano kryžių nešu už tave. Aš visus tavo kryžius iš meilės sujungsiu su manuoju. Taip tad visų jūsų kryžiai bus pašventinti manuoju ir už jų, kaip mano kryžiaus dalies, nešimą gausite atlyginimą". Todėl „imkite ant savęs mano jungą" (Mat. 11, 29), t. y. savo kryželius. Kas juos gerai neša, kartu su manimi neša ir taip padeda man nešti mano kryžių, o aš padedu jiems. Ir jei meilė jungia mūsų širdis, tu pajusi nepaprasto malonumo po šiuo bendru jungu, „nes mano jungas saldus ir mano našta lengva" (Mat. 11, 30).

O vienuolio siela, ar dar nematai ir nesupranti Jėzaus Širdies kilnumo, gerumo malonumo ir meilės? Dabar suprasime ir nesistebėsime, kada Šventieji iš Jėzaus meilės taip labai savo kryžius, kančias mylėjo ir žiūrėjo į juos lyg į Jėzaus kryžiaus dalį. Ar ir dabar mes bijosime kryžiaus, kasdieninio kryželio sunkumo? Ar ir ateityje taip nekantriai nešime, kaip ligšiol?...

Mano Jėzau, nedrįstu daryti pasiryžimo. Praeitis parodė, kiek aš buvau silpnas, bet Tavo liepiamas „Mokykitės iš manęs, nes

aš esu romus ir nuolankios širdies" (Mat. 11, 29), noriu pasitaisyti ir Tavimi sekdamas būti geresnis, kantresnis. Šios dvi dorybės —nuolankumas ir romumas, jei Tu, Viešpatie, atspausi jas mano širdyje, nors ir po sunkaus kryžiaus našta, duos atilsio ir ramybės—„taip rasite jūsų sieloms atilsio" (Mat. 11, 29). Tad, Viešpatie, nieko netrokštu, tik duok malonės šių brangių dorybių įsigyti, o mano kryžius bus lengvas ir našta maloni.

III.

Svarstykime pavydėtiną Kirinėjiečio laimę, kuriam buvo duota nešti Jėzaus Kristaus kryžius. Jis gerai nežinojo, kas yra tas pasmerktasis, o dar mažiau suprato, kokį brangų turtą neša, būtent, pasaulio atpirkimo ženklą ir simbolį. Nors ir priverstas nešė, bet ir tuo Jėzui pasitarnavo, už ką, be abejo, Jėzus jam atsilygino. Jei Jėzus pažadėjo gausiai atlyginti už paduotą iš meilės vargšui stiklą vandens, Jėzus, kurio Širdis taip pilna dėkingumo, argi paliks neatlyginęs net ir už nevisai laisva valia ir su nepilnu sutikimu padarytą patarnavimą ir pagalbą kryžiaus kelyje.

O kad būtų mums suteikta tokia laimė, kaip tam Kirinėjiečiui, mums, kurie žinome, kas yra Jėzus, ir koks brangus turtas yra Jo kryžius! O tačiau toji dalis mums duota, jei tik norėsime ją pažinti ir suprasti. Dabar Išganytojo pečius neslėgia sunkus medinis kryžius, bet daug didesnis skausmas spaudžia Jo Širdį. Pažvelkime į dieviškosios Širdies paveikslą, kaip Jis pats pasirodė šv. Margaritai Alakok, o pamatysime, kad Jėzaus Širdies viršuje yra kryžius. Šis kryžius, tai ne mūsų kryžius, niekas mums nėliepia jį imti ir nešti, esame neverti. Tačiau Jėzui daug bus paguodos, jei mes savo kentėjimus ir kryželius paaukosime Jo Širdžiai, atsilygindami ne tik už savo, bet ir už kitų nuodėmes, kurios slėgia ir sunkina Jėzaus Širdį, didindami meilę ir uolumą dėl kitų atšalimų ir netikėjimo. Štai kokių malonės turtų mums Jėzus pasiūlo. Kaip labai Jis pagelbsti mūsų gyvenime, o ypačiai mirties valandoje!

Tūkstančius kartų būk garbinamas, geras Jėzau, už naujus turtus, kuriuos parodei savo Švč. Širdyje.

Pabaiga. Prašykime Jėzų malonės, kad visus mūsų reikalus paimtų į savo Širdį ir mūsų kentėjimus sujungtų su savaisiais

Prisimînkime ir pagalvokime, kaip kantriai kenčiame mūsų mažus kentėjimus ir kaip juos ateityje kęsime.

MĄSTYMAS XXX.

Jėzaus Širdis prie kryžiaus

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Kalvarijos kalną, o jo viduryje tarp dviejų piktadarių prie kryžiaus kybantį Jėzų. Po kryžiumi stovi Marija, Jonas, maldingos moterys, aplinkui minia ir kryžiuotojai.

Antroji įžanga. Prašykime malonės išmokti pasiaukoti už tą, kuris taip paaukojo save už mus.

I.

Svarstykime dėl kurių priežasčių, mąstydami prikryžiuotą Jėzų, galime sakyti: „Mano mylimasis man“ (Giesm. 2, 16). O, kad Išganytojas apšviestų mūsų protą suprasti, kad prikryžiuotas Jėzus yra visas dėl mūsų, viskas mūsų!

Jėzus yra visas dėl mūsų, nes viską mums, ką galėjo ir turėjo, atidavė. Ir mes galime su Apaštalu sakyti: „Mane mylėjo ir

pats save išdavė už mane“ (Gal. 2, 20). Bet, mano Jėzau, kam davei save už mane į keno rankas? Nuo pat savo kančios pradžios už mus atsidavė tamsybių galybėms, piktųjų dvasių valdžiai, Sinedrino neapykantai, Judo veidmainystei, teismų neteisingumui, budelių spiaudymams, smūgiams, stumdymams, kerštingai miniai, dieviškos teisybės smarkumui. Atsidavė be jokios išimties, sau nieko nepasiliko: Jis davė rankas virvėmis surišti, veidą smūgiams, spiaudulįams, leido užrišti akis, davė kūną plakti, galvą vainikuoti, savo garbę pavedė žvėrims, ne žmonėms, niekinti. Ar to neužteko? Ne, Jo meilė nežino gana.

Čia ant Kalvarijos kalno, atidavęs budeliams pasidalinti savo rūbus, laisvu noru paduoda rankas ir kojas vinims, lūpas uksusu ir tulžimi vilginti, visą kūną kryžiui, o savo sielą mirties agonijai, Tėvo apleidimui, kuris Jam atrodė ne Tėvas, bet Dievas, nepermaldaujamas Teisėjas. Štai kam Jėzus atsidavė už mus, nes šie visi paniekinimai ir skausmai buvo ne Jam nekaltam, bet man kentėti. Tačiau Jis, mylėdamas mus, pasiėmė ant savęs visas mūsų nuodėmes, visas kančias ir blogumus, ir visa savo kančia ne tik išgelbėjo mus, bet dar tiek nuopel-

nų ir malonių iš savo Tėvo išprašė. Tikrai „mane mylėjo ir pats save davė už mane" (Gal. 2, 20).

Mano siela, mąstyk prikryžiuotą Jėzų ir sakyk: štai kas mane išgelbėjo nuo amžinos mirties, štai kas man davė laisvę, gyvybę, padarė Dievo vaikeliu, davė teisę ir viltį amžinojo gyvenimo. Pagaliau, kas atidarė didžiausius turtus šv. Mišių aukoje, kas paragino mus siekti tobulybės ir pasirinktį šį luomą? Tai Jėzus, kuris pasiaukojo už mus ir parodė mums amžinąjį gyvenimą. Todėl mokėkime ir mes pasiaukoti dėl Jėzaus.

II.

Prikaltas prie kryžiaus Jėzus ne tik visas atsidavė už mus, bet, pasiaukodamas dėl mūsų, *nori būti visas mūsų* ir trokšta būti *viskas mūsų.* Prašykime nuolankiai Jėzų malonės, kurios apšviesti galėtume suprasti, kad Jis yra „Dievo išmintis, teisumas, pasišventinimas ir atpirkimas" (I Kor. 1, 30). Išmintis, nes kaip Mokytojas iš kryžiaus sakyklos pabaigia savo pamokymus. Teisumas, nes kaip Avinėlis atmoka už mūsų kaltes, nuplauja nuodėmių purvus ir užmiršta mūsų nuodėmes:

„Štai kuris atima pasaulio nuodėmę“ (Jon. 1, 29). Pagaliau prikryžiuotas Jėzus yra mūsų pašventinimas, priežastis ir šaltinis visokių malonių, kurias mums nupelnė savo mirtimi. Jis yra mūsų atpirkimas ir gausus atpirkimas, tobulas, visuotinis, amžinas atpirkimas, per kurį, nors laikinai mirsime, bet amžinai būsime gyvi ir kelsimės iš numirusių karaliauti su Juo amžinai. „Atpirkai mus Dievui savo krauju“ (Apr. 5, 9).

Tebūna tad Jėzus mūsų viskas. Įsižiūrėkime su gyvu tikėjimu į prikryžiuotą Jėzų ir sakykime: „Dievas mano ir viskas“. Ko mums trūksta, ko Jame negalime rasti? Gal nuodėmių atleidimo? Štai Jis prašo Tėvą: „Tėve, atleisk jiems“ (Luk. 23, 34). Gal išganymo vilties? Ir mums, jei tik norime, pažada dangų: „Šiandien tu būsi su manim rojuje“ (Luk. 23, 43). Gal motinos, kuri pasigailėtų ir užtartų? — Jis ir mums duoda už motiną savo Motiną Mariją: „Štai tavo motina“ (Jon. 19, 27). Nesibijokime nieko. Jėzus karštai trokšta mūsų išganymo ir mūsų gero. „Trokštu“ (Jon. 19, 28). Jėzus aukoja savo Tėvui skaudų apleidimą, kad mes niekumet nebūtume Dievo apleisti — nei gy-

vi, nei mirdami. Todėl nuoširdžiai sakykime: „Dievas mano ir viskas". Jo Kraujas nuplauna mus ir užtaria pas dangaus Tėvą. Jo žaizdos maldauja Dievą už mus. „Tavo žaizdos — mano nuopelnai" (Šv. Bernard.). Jo nuogumas pridengia mus, Jo paniekinimas iškelia mus iki dangui, Jo mirtis duoda mums gyvenimą. Mirtimi davė gyvybę.

Palaimintas esi, broleli, jei dėl vienuolinio luomo, kurį esi pasirinkęs, gali sakyti: „Aš esu su Kristumi prikaltas prie kryžiaus" (Gal. 2, 19). Kiek gausūs, tikri ir lengvai pasiekiami yra tie vaisiai, kurie auga (kabo) ant gyvybės medžio — Jėzaus Kristaus kryžiaus. Per dvasišką prikryžiavimą mūsų kūno ir jo geidulių esame panašūs prikryžiuotam Kristui. Tad „laikyk ką turi, kad niekas nepaimtų tavo vainiko" (Apr. 3, 11). Laikykimės Kristaus kryžiaus...

II.

Jėzus, norėdamas būti viskas mūsų, *pasiaukojo visas už mus.* Mes gi kiek už Jį, dėl Jo darome? Mes nuoširdžiai sakome: „Mano mylimasis man" (Giesm. 2, 16), ir tas mums nieko nekaštuoja, tuo tarpu Jėzui daug kaštavo, kad mes galėtume šiuos

žodžius sakyti. Tad teisingai galime tos pat Šv. Rašto vietos žodžiais pridurti: „O aš Jam“ (Giesm. 2, 16). To iš mūsų Jėzus laukia ir tai turi mums šį tą kaštuoti — aš Jam — paaukoti ką nors; tai padaryti yra visai nesunku: gana sužadinti meilės ir dėkingumo jausmų, kai jaučiame savyje švento uolumo dvasios, gana ryte bendrai pasiaukoti save ir paaukoti Jėzui savo užsiėmimus, darbus, nekartojant tai prie kiekvieno atskiro dalyko, apsimarinimo. Šitokiu būdu Jėzus nori ir laukia mūsų Jam pasiaukojimo. Argi Jis per daug nori?

Viešpatie, aš iki šiam laikui, dėl mano nedėkingumo, maniau ir tikėjau, kad Tu per daug iš manęs reikalauji. Dabar, stebėdamasis kiek Tu dėl manęs padarei, iškentėjai ir pasiaukojai, raustu iš gėdos ir gailiuosi ilgai Tavo meilės nesupratęs. Dabar Tavo padedamas, noriu visas Tau atsiduoti. „Mano mylimasis man, o aš Jam“. (Giesm. 2, 16). Tau paskiriu visą laiką klusnybės ribose. Tau paaukosiu visas mano mintis, turėdamas gryną intenciją ir viską darydamas Tavo akivaizdoje. Visi mano troškimai bus Tau, visi mano jausmai į Tave; nieko kito nenorėsiu, kaip tik, laikydamas Tavo įsakymus savo širdyje, Tau pa-

tikti. Tau paaukosiu mano džiaugsmus ir liūdesį, ramybę ir sielos kovas, išorinį ir vidujinį apsimarinimą. Trokštu visuomet sakyti: „Mano širdies Dievas ir mano dalis yra Dievas per amžius“ (Ps. 72, 26). Mano garbė bus, kad Tu esi mano viskas: „Dievas mano ir viskas“.

Pabaiga. Papraskime praktiškai prikryžiuotame Jėzuje rasti Palinksmintoją, prieglaudą ir viską. Dažnai sakykime: „Dievas mano ir viskas“.

Atnaujinkime mūsų apžadus, parodydami, kad mūsų garbė yra būti prikryžiuotais su Juo prie to paties kryžiaus. „Aš esu su Kristumi prikaltas prie kryžiaus“ (Gal. 2, 19).

MĄSTYMAS XXXI.

Prikryžiuoto Jėzaus Širdis ramina gerą vienuolį mirties valandoje

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime esą mirties valandoje; rankose laikome kryžių, o lūpos paskutinį kartą taria Jėzaus vardą.

Antroji įžanga. Prašykime malonės visumet gyventi Jėzaus Širdyje, kad galėtume paskutinėje valandoje ramiai Joje numirti.

I.

Kokia mirtis *yra skirta geram vienuoliui? Šventa mirtis.* Šv. Bernardas, nurodydamas vienuolio gyvenimo naudą, tarp kitko sako: „Jis mirs su didesniu pasitikėjimu (su didesne viltimi).“ Vienuolis tą valandą nukreips savo akis į Kristų, prie kryžiaus prikaltą, įeis mintimi į mylimojo Tėvo Širdį ir tas žvilgsnis, toji mintis suteiks ramybės ir pašalins baimę, kuri apima mirštantį dėl praeities, dėl dabarties, dėl ateities.

Praeitis. Mirštančiam vienuoliui stoja prieš akis visos nuodėmės, padarytos gyvenant pasaulyje. Mano Jėzau, (jis sako) aš prisimenu meilės pilną atleidimą, kurį gavau per visuotinąją išpažintį, pradėdamas novicijatą, aš prisimenu malonų Tavo priėmimą į savųjų tarnų skaičių per pirmuosius apžadus, kada apsirinkau Tavo Švč. Širdį savo ramybės vieta. Tu mane priglaudei prie savo Širdies. Toji valanda man buvo antrasis krikštas.

Jeigu sąžinė mirštančiam vienuoliui prikaišios kasdieninę neištikimybę Dievo malonei, tuomet jis sužadins nuolankumo aktą, bet taip pat įgis vilties, žiūrėdamas į švč. Kraują, tekantį iš Jėzaus žaizdų, kuris „nuplauja nuo mūsų visokią nuodėmę“ (I Jon. 1, 7), kuriame, per Atgailos sakramentą, visumet ieškojo atleidimo. Prisimins taip pat aštrią Jėzaus atgailą už mūsų nuodėmes ir susiramins, nes toji Jėzaus atgaila suteikė ir vienuolio, nors ir mažoms, atgailoms vertę, kurios jo gyvenimo dienas nukaišė lyg mažomis gėlelėmis. Jis padėkos Jėzui už paskutinę ligą, kurią Jėzus įspaudė į jo kūną kaip savo kančios dalelę.

Brangus brolau, ar tavo gyvenimas žada tau tokią mirtį? Dabar darykime visa tai, ką mirties valandoje norėsime, kad būtų buvę padaryta. „Kol turime laiko, darykime gera“ (Gal. 6, 10).

II.

Dabartis. Ar ji gali sunkinti geram vienuoliui mirtį? Jis mato, kad viskas, kas žemiška ir nepastovu, su mirtimi baigiasi. Jam gaila, kad prie tų niekų buvo per daug pririšęs savo širdį. Geras vienuolis mirties valandoje nieko pasaulyje nepaliks, ko iga-

lėtųsi, prie ko jo širdis dar linktų. Visas jo gyvenimas buvo atsisakymas ir laisvas paniekinimas pasaulio dalykų, kuriuos mirtis iš pasaulininkų per jėgą atima. Jis paklausė gero patarimo: „Palik viską, ir rasi viską“ (Tom. Kemp.). Jis viską paliko dėl Jėzaus meilės ir dabar, kada jį pasaulis išskiria iš savo tarpo, viską randa pas prikryžiuotą Jėzų, kurio paveikslą spaudžia prie širdies, žinodamas, kad nebus apleistas. Jėzuje turėjo savo garbę, turtus, džiaugsmą ir viską: „Dievas mano ir viskas“. Dabar gali su Apaštalu kartoti: „Kas atskirs mane nuo Kristaus meilės?... ar mirtis“ (Rym. 8, 35). Ne, mano džiaugsmo niekas iš manęs neatims. Mirtis tik padidins šį džiaugsmą, sutraukydama paskutinius ryšius, kurie laikė pririšę prie žemės ir neleido būti su Jėzumi. Dabar lieka vien troškimas, kad toji valanda greičiau ateitų: „Trokštu numirti ir būti su Kristumi“ (Pilyp. 1, 23).

Kas dar galėtų mirštantį vienuolį sunkinti? Jei piktoji dvasia prisiartina su pagundomis, jis, kaip buvo papratęs daryti visą gyvenimą, kartoja gražios maldelės žodžius: „Nuo pikto priešo gink mane!“ Jis pasislepia Jėzaus žaizdose ir Širdyje.

„Tavo žaizdose paslėpk mane!“ O kaip saugu, Šv. Rašto žodžiais tariant: „...uolų plyšiuose, akmenų skylėse“ (Giesm. 2, 14).

Jis jaučia ir turi jausti didelius kūno skausmus, nuobodumą, patarnaujančių nerūpestingumą, kaip ir kiekvienas ligonis, bet tuoj prisimena kietą Jėzaus lovą—kryžių, mąsto apie erškėčių vainiką, apie troškulį ir merdėjimą mylimojo Jėzaus. Prisimena Jo kantrybę, tylėjimą, ir mirštančios Širdies malonumą, parodytą piktadariui—ir todėl, norėdamas panašiai kaip Jėzus mirti, šventųjų pavyzdžiu, neprašo palengvinimo, bet kantriai kenčia, vienydamas savo skausmus su mirštančiojo Jėzaus skausmais.

III.

A t e i t i s. *Baisiausia mirties valandoje įžengti į amžinybę.* „Žmogus eina į savo amžinasties namus“ (Pamoksl. 12, 5) ir turi stoti į Kristaus teismą, „nes mes visi turime pasirodyti prieš Kristaus teismo kėdę“ (II Kor. 5, 10), sako Apaštalas. Laimingas mirties valandoje bus tas, kuris gyveno Jėzaus Širdyje, buvo pasirinkęs Jėzų savo Karaliumi, savo Draugu, savo Broliu. Mirties valandoje bus didelė paguoda mąstyti, kad Jis pats bus Teisėjas. Argi Jis ga-

li, Jis, kuris visą gyvenimą buvo toks malonus ir gailestingas, argi gali mirštant išmesti iš savo Širdies į pragarą? Ne. Ir šią paskutinę valandą geras vienuolis, karštai bučiuodamas Švč. Širdies žaizdą ir dvasioje į Ją įeidamas, galutinai pasislėps Jėzuje Kristuje, kad įeitų į gyvenimą ir į garbę.

Koks turi būti krikščionies, vienuolio gyvenimas, gražiai aiškina ir moko Apaštalas šiais paguodžiančiais ir labai mums tinkančiais žodžiais: „Nes jūs esate numirę, ir jūsų gyvenimas yra paslėptas su Kristumi Dievuje“ (Kolos. 3, 3). Jūs esate numirę pasauliui ir jūsų dvasios gyvenimas viename Dievuje, paslėptas gyvenimas Jėzuje Kristuje, gyvenimas, kuris pasaulio akyse yra mirtis. Bet valandoje kūno mirties Kristus, kuris yra mūsų gyvenimas, parodys mums tikrąjį gyvenimą. „Kuomet pasirodys Kristus, jūsų gyvybė, tuomet ir jūs pasirodysite draug su juo garbėje“ (Kol. 3, 4). Kokia laiminga ir graži tuomet bus mirtis! Tad pasiryžkime mirti pasauliui ir savo kūnui, kad galėtume gyventi paslėptu gyvenimu Jėzuje, kuris mirties valandoje iškels mus į viešą su Juo gyvenimą. Jei norime mirti Jėzaus Širdyje, mokykimės Joje gyventi visą gyvenimą.

Pabaiga. Mėnesinėse rekolekcijose, prisirengdami gerai mirti, klauskime savęs, ar gyvename su Jėzumi prikryžiuotu, kad galėtume tikėtis su Juo mirti.

Dažnai bučiuodami Švč. Širdies žaizdą sakykime: „Kaip gera ir kaip malonu gyventi šioje Širdyje“ (šv. Bernard.), kad galėtume ir mirties valandoje pakartoti šiuos gražius žodžius.

Rinkime ir didinkime gerų darbų turtus, nes tik Jėzus ir jie liks mums mirties valandoje.

MĄSTYMAS XXXII.

Perdurtoji Jėzaus Širdis ir Marija

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime esą ant Kalvarijos kalno tą valandą, kada Longinas, Marijos akivaizdoje, perduria ietimi Švč. Jėzaus Širdį.

Antroji įžanga. Prašykime malonės gyventi Jėzaus Širdyje ir jausti visus Jos skausmus.

I.

Mąstykime, kaip *Marijoje prigimta Motinos meilė*, meilė Jėzaus, vienturčio Sūnaus, taip gražaus, taip mylimo, kokį tik galima įsivaizduoti, — toji meilė *jungėsi su antprigimtine meile*, kuria Marija mylėjo Jėzų, kaip savo Dievą.

Kiekviena meilė siekia, kad mylintieji vienas kitą būtų vienos širdies, vienos sielos, vienos minties. Kaip didelė turėjo būti Marijos prigimtinė ir atgamtinė meilė, kuri Joje susiliejo į vieną didžiausią ir karščiausią meilę. Kuri motina galėjo pasakyti savo sūnui su lygiu jausmu šiuos žodžius: Tu esi visas mano širdis,—kaip Marija. Kuris Šventasis, apimtas Dievo meilės, galėjo karščiau kartoti: „Mano širdies Dievas“ (Ps. 72, 26), „Dievas mano ir viskas“, kaip Marija. Jėzaus ir Marijos širdys pasidarė panašios viena kitai, nes Marija per tuos 33 metus atspaudė savojoje Jėzaus Širdies dorybes. Marijos meilė pasiekė aukščiausio laipsnio kančios metu, kada Ji matė mylimiausiąjį Sūnų ir Dievą visų nekenčiamą ir persekiojamą, visų, net Tėvo, apleistą, todėl visa, ką Jėzus iškentėjo savo Kūne, skaudžiai perkentė Marija savo širdyje. Jos širdyje pasidarė tiek žaizdų, kiek

jų buvo Jėzaus Kūne. O, Marija, per Tavo širdies susivienijimą su Jėzaus Širdimi, išmelsk ir man malonės jame dalyvauti.

Prisiminkime, ar mes, vienuoliai, vienijamės su Jėzaus Širdimi, stengdamiesi karščiau melstis, ugdyti broliškos vienybės ir meilės jausmų, siekti dorybių, geriau eiti savo pareigas? Kam labiau, jei ne mums, tinka šie Apaštalo žodžiai: „Tie kurie yra gyvi, jau nebe sau gyventų, bet tam kuris yra už juos miręs" (II Kor. 5, 15). Ar galima teisingai apie save pasakyti: „Esu gyvas, tačiau jau nebe aš, bet yra gyvas manyje Kristus" (Gal. 2, 20). Darykime pasiyžimą, kad bent ateityje šie žodžiai būtų mūsų kiekvieno žodžiai.

II.

Mąstykime *Mariją*, kai Ji, Jėzui jau mirus, *stovi po kryžiumi* įsmeigusi savo akis į mylimiausiąjį Sūnų, o *savo sieloje pasinėrusi Jo Švč. Širdyje*, kuri ką tik nustojo plakusi. Šv. Bernardas sako: „Jėzaus kūne sielos jau nebuvo, bet Tavo siela, o Motina, nenorėjo nuo Jos atsiskirti". Kada baisi ietis perdūrė Širdį, Jėzus jau nejautė skausmo, bet kaip labai jautė Marija savo sieloje Simeono išpranašautą kalaviją. Ma-

rija skaudžiai atjautė naują žaizdą, padarytą Jėzaus Kūne. Ši žaizda priminė Jai visas tas žaizdas, kurias nusidėjėliai savo nusidėjimais, lyg durtuvais, padarys Jėzaus Širdyje visais laikais ir amžiais. Ji atjautė visa tai ir savo širdyje, nes Jėzaus — Sūnaus skausmai yra Marijos—Motinos skausmai. Bet Marija drauge ir dėkojo dangaus Tėvui, galėdama dalyvauti Jėzaus kančioje ir atpirkimo darbe, kuris paskui turėjo tęstis mistiškame Jėzaus Kūne — šv. Bažnyčioje, kurios atstovas buvo pati Marija. Įsivaizduokime girdį Ją kartojančią šiuos žodžius: „Ko Kristaus kančioms netenka, tai aš papildau“ (Kol. 1, 24).

Toliau Marija guodėsi matydama jos Sūnaus Bažnyčioje daug kilnių sielų, kurios Ja sekdamos, iš didelės Jėzaus meilės, taps auka drauge su Jėzumi ir trokš „arba kentėti, arba mirti“ (šv. Teresė), bet labiau bijos mirties, nes ji nutrauks kentėjimus dėl Kristaus — „kentėti, o ne mirti“ (šv. Magdalena de Pazzi).

Palikdami tokios didelės meilės ir tobulybės viršūnes Šventiesiems, stebėkimės vienuolinio gyvenimo, kurį pasirinkome, kilnumu ir aukštumu, galėdami dalyvauti Jėzaus kančioje ir galėdami paaukoti save

atsiprašymui, permaldavimui ir atlyginimui už pasaulio nuodėmes, sekdami Marijos pavyzdžiu.

Jei tai suprantame, dėkokime Jėzui už garbę, kurią Jis mums suteikė, pašaukdamas į taip aukštą luomą, tokiu gražiu ir šventu tikslu. Atsiprašykime drauge dėl mūsų apsileidimo ir menkų vaisių, einant taip aukštas pareigas.

III.

Grįžkime vėl mintimi į Kalvarijos kalną, kur stovi Marija. *Jos siela visa perdurtoje Jėzaus Širdyje pasinėrusi.* Štai pirmoji, tobuliausioji, labiausiai kenčianti Jėzaus Širdies Mylėtoja. Marijoje matykime tikrąjį pamaldumą į Jėzaus Širdį ir stenkimės Ja sekti. „Ateikite, vaikai (sako Marija), pasiklausykite manęs“ (Ps. 33, 12). Štai mano mylimiausiojo Sūnaus kūniškoji Širdis, kuri yra centras, įrankis ir simbolis Jo meilės, nors nėra jūsų pamaldumo tikslas ir objektas (obiectum materiale), tačiau, kaip dieviškosios meilės geriausias matomasis simbolis, yra verta pagarbinti. Kaip labai ši Širdis prieinama jūsų pojūčiams: ietimi perdurta varvinanti paskutinius Kraujo lašus, Ji kviečia jus pas Jėzų, Ji ragina įsigilinti į Jo

dieviškosios meilės didumą, kuri yra tikrasis jūsų pamaldumo objektas. Todėl apie Ją mąstydami geriau suprasite Jėzaus meilę ir maloningumą. Geriau pažindami, karščiau Jį pamilsite, karščiau pamildami, suvienysite savo širdis su Jo Širdimi ir galėsite sakyti: „Aš mano mylimajam, ir mano mylimasis man" (Giesm. 6, 2). Tuomet Jo dorybės, kurių sieksite, Jo skausmai, kuriuos padėsite Jam kęsti, Jo įžeidimai, už kuriuos jūs atlyginsite, Jo troškimai, kuriuos jūs stengsitės patenkinti, taps dorybės, skausmai, įžeidimai ir troškimai jūsų pačių. Tuomet, mano sūnūs, šventumas jums laiduotas. Tuomet bus atsilyginta mano Sūnui už Jo meilę. Tuomet jums nelieka nieko bijoti: jums laiduota malonės turtai gyvenant, paguoda ir pagalba mirštant, džiaugsmas ir garbė amžinai.

O Marija, kurią dabar labai teisingai galime pavadinti Švč. Širdies Motina, parodyk, kad Tu esi mūsų Motina: įdėk mano ranką į atvirą Jėzaus Širdį, uždek mano širdyje meilę To, kurio esi Motina, įspausk į mano sielą Jėzaus kančios atminimą, Jo paveikslą ir dorybes, kad aš drauge su Tavimi būčiau dėl Jėzaus, Jėzuje ir su Jėzaus meile.

Pabaiga. Prisiminkime, kiek uolus, ištikimas ir pastovus yra mūsų pamaldumas į Švč. Mariją, ir kaip mes tą pamaldumą žadiname kituose.

Gražiausias Marijos meilės vaisius ir geriausia malonė, kurios galime prašyti — kad mumyse augtų ir didėtų Jėzaus meilė. „Kad mano širdis liepsnotų, meile degtų Kristui Dievui" (Fac ut ardeat cor meum in amando Christum Deum).

MĄSTYMAS XXXIII.

Jėzaus Širdis šv. Mišių aukoje

Pirmoji įžanga. Įsivaizduokime Jėzų danguje tokį, koks Jis apsireiškė šv. Jonui: „Aš žiūrėjau, ir štai viduje sosto ir keturių gyvūnų ir tarp vyresniųjų stovėjo Avinėlis lyg užmuštas" (Apr. 5, 6).

Antroji įžanga. Prašykime malonės vertai įkainoti nesibaigiamą Jėzaus meilę šv. Mišių aukoje ir gauti iš jos gausių vaisių.

I.

Svarstykime, kaip galingas *Jėzus danguje negali daugiau kęsti ir mirti.* Tad kaip Jis

gali būti „Avinėlis lyg užmuštas" (Apr. 5, 6), pagal šv. Jono žodžius? Džiaukimės galėdami čia žemėje stovėti arti Dievo garbės sosto ir matyti, kiek ir ką už mus daro kunigai ir auka. Kunigas yra pats Kristus, amžinai už mus maldaująs: „Jis visumet gyvas, kad mus užtartų" (Žyd. 7, 25). Jis pats yra ir auka, kuri visą save paaukojo čia ant žemės, ant mūsų altorių. Kaip kunigas, savo maldai priduoda nepaprastos vertės, jungdamas ją su nekruvina auka. Todėl Jis danguje norėjo pasilaikyti amžinai savo garbingame kūne žaizdas, kad būtų lyg nuolatinė auka. Čia ant žemės kunigas ir auka yra viena, nuolat atnaujinama paslaptingu, nekruvinu, bet tikru būdu, Kalvarijos kalno auka.

O kaip didelė meilės paslaptis! Ji apima nuostabumu visus dangaus gyventojus, kurie sako: „Vertas yra Avinėlis, kuris buvo užmuštas, imti galybę ir dievystę, ir išmintį, ir tvirtumą, ir gyrių, ir garbę ir palaiminimą" (Apr. 5, 12).

Tuo tarpu tie žmonės, už kuriuos amžinai aukojama dieviškoji auka danguje ir ant žemės, — tie žmonės nesupranta šios aukos vertės, nesistengia joje dažniau dalyvauti, nesirūpina už ją tinkamai padėkoti,

nevienija savo pasiaukojimų su amžinąja Auka.

Laimingi esame mes, vienuoliai, geriau už pasauliečius pažindami šį dvasios turtą, galėdami savo uolumu atlyginti kitų atšalimą ir apsileidimą. Pasiryžkime visumet taip daryti. Gailėkimės, kad pasaulyje buvome šiame dalyke apsileidę.

II.

Mąstykime, kaip *apie šv. Mišių auką išsipildė Pranašo žodžiai: „Nuo saulės užtekėjimo iki nusileidimo didis yra mano vardas tautose: ir kiekvienoje vietoje pašvenčiama ir aukojama mano vardui skaisti auka*“ (Malak. 1, 11). Atmetus visas kitas aukas, ši viena gryna auka liko Dievui maloni, nes Jėzaus Kristaus Kūnas pakeitė ir atstojo visas aukas, kaip yra pasakęs Dovydas: „Tu nereikalauji deginamosios aukos ir aukos už nuodėmę. Tuomet aš tariau: štai, aš ateinu“ (Ps. 29, 7).

Šv. Mišių auka yra svarbiausioji mūsų tikėjimo apeiga. Koks gražus yra visų tikinčiųjų, esančių visuose pasaulio kraštuose, bendravimas šv. Mišių aukoje, susivienijant dvasioje su visais katalikais į vieną šeimyną, lyg į vieną bažnyčią, kai yra Dievui

aukojama ta pati skaisti Ostija! Koks kilnus dalykas galėti visiems šioje aukoje pagarbinti Dievą tuo pat būdu, išpažinti tą pat tikėjimą, gyventi ta pat viltimi, susirišti tos pat meilės ryšiais, dalyvauti tuose pat nuopelnuose.

Bet tai dar neviskas. — Mano Jėzau, aš galiu kiekvieną valandą, dieną ir naktį dvasioje susijungti su Tavo Širdimi, kuri visumet su lygia meile yra pasiaukojusi dėl manęs kiekviename altoriuje.

O vienuolio siela, jei Jėzus visumet aukojasi atlyginimui, perprašymui, nuskaistinimui, pašventinimui, kur rasime gražesnį, labiau mūsų luomui tinkantį dalyką, kaip dažnai (kiek galima) susivienyti su dieviškąja auka ir taip per ją, su ja ir joje atmokėti savo skolas Dievui: Jį garbindami, prašydami, atsiprašydami ir Jam dėkodami. Štai būdas susirinkti turtą pomirtiniam gyvenimui, štai geriausias būdas padaryti visą mūsų gyvenimą persunktą tikėjimu.

III.

Svarstykime *didžiausią kryžiaus aukos vertę*. Ji neturi nei laiko, nei vietos ribų. Kruvinoji auka ant Kalvarijos kalno truko kelias valandas, bet šis Avinėlis, kuris prie

kryžiaus buvo vieną kartą nužudytas, yra tas pats, kuris buvo užmuštas nuo pasaulio pradžios: „Avinėlis, kuris yra užmuštas nuo pasaulio pradžios“ (Apr. 13, 8), tas pats, kuris dabar ant mūsų altorių yra mistiškoji auka, ir kuris aukosis taip iki pasaulio pabaigai, tas pats Avinėlis, kuris paliks danguje amžinai savo pasiaukojimo ženklus ir palaimintiems duos jausti savo aukos vaisių danguje, o bausmės už netinkamą ir šventvagišką ta auka pasinaudojimą—nelaimingiesiems pragare. Štai Jėzaus Kristaus amžinoji kunigystė, štai, iš tikrųjų, nesibaigiamoji auka! Ši auka suteikė vertės visoms senosios sandoros aukoms, kurios buvo Dievui malonios, kaip simbolis šios amžinosios ir nesimainomos aukos.

Visas krikščionio, o dar labiau vienuolio, gyvenimas turi būti nuolatinis pasišventimas, pasiaukojimas, kad kiekvienas būtume „gyva, šventa, Dievui tinkama auka“ (Rym. 12, 1), kaip ragina Apaštalas. Tai antras būdas, kuriuo Jėzus savo pasiaukojimą padaro amžiną. Jis atsižiūri ir atsižiūrės į visus teisingųjų pasiaukojimus, kęsdamas drauge su kenčiančiais ir palaikydamas jų kentėjimus savaisiais. Koks tad malonus palengvinimas mūsų kančioms ir

skausmams, kai jie pasitaiko! Ką sako mūsų sielai šis amžinas Jėzaus Kristaus pasiaukojimas?

Mano Jėzau, prisipažįstu, kad aš nemokėjau pasiaukoti dėl Tavęs, kaip reikėjo dėl Tavo meilės daryti. Pasiryžtu ateityje būti stropesnis, tik duok man savo pavyzdį ir malonės. Tą pavyzdį aš noriu Tavyje matyti kiekvieną kartą, kai dalyvausiu šv. Mišių aukoje. Tavo malonės tikiuosi gauti irgi per tą auką. Aš noriu gauti gausių vaisių, kurie man per Tavo Širdies gerumą šv. Mišių aukoje teikiami.

P a b a i g a. Padarykime tobulesnį mūsų dalyvavimą šv. Mišių aukoje (jas laikyti ir jų klausyti).

Papraskime dažnai, o ypač aplankant Švč. Sakramentą, vienytis su maldingai klausančiais šv. Mišių, kurios kiekvieną minutę vienoje ar kitoje pasaulio dalyje yra laikomos.

Kai užeina sunkios valandos, skausmas, nelaimės, pasidaro sunku pasiaukoti, prisiminkime tuoj šią amžinąją auką, o viskas bus lengva.

A. M. D. G. et B. M. V. H.

ŠVENČIAUSIOSIOS JĖZAUS ŠIRDIES LITANIJA

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.
Kristau, išgirsk mus. Kristau, išklausyk mus.
Tėve, iš Dangaus Dieve, pasigailėk mūsų.
Sūnau, pasaulio Atpirkėjau, Dieve, pasigailėk mūsų,

Šventoji Dvasia Dieve,
Šventoji Trejybe, vienas Dieve,
Jėzaus, amžinojo Tėvo Sūnaus, Širdie,
Jėzaus Širdie, Panos Motinos įsčiose Šventosios Dvasios sutvertoji,
Jėzaus Širdie, su Dievo Žodžiu esmingai sujungtoji,
Jėzaus Širdie, begalinės didybės,
Jėzaus Širdie, šventoji Dievo bažnyčia,
Jėzaus Širdie, Aukščiausiojo būste,
Jėzaus Širdie, Dievo namai ir dangaus vartai,
Jėzaus Širdie, meilės degamasis ugniakure
Jėzaus Širdie, teisybės ir meilės buveine,
Jėzaus Širdie, gerumo ir meilės pilnoji,
Jėzaus Širdie, visų dorybių gelme,
Jėzaus Širdie, visokios garbės verčiausioji,
Jėzaus Širdie, visų širdžių karaliene ir vadove,

(atsakymas:) Pasigailėk mūsų

Jėzaus Širdie, kurioje visos yra išmin-
ties ir mokslo brangenybės,
Jėzaus Širdie, kurioje gyvena visa Die-
vybės pilnuma,
Jėzaus Širdie, kurią Tėvas didžiai
pamėgo,
Jėzaus Širdie, iš kurios gausumo visi
mes sėmėme,
Jėzaus Širdie, amžinosios tėvynės troš-
kime,
Jėzaus Širdie, kantrioji ir gailestin-
giausioji,
Jėzaus Širdie, dosniausioji visiems, ku-
rie Tavęs šaukiasi,
Jėzaus Širdie, gyvybės ir šventumo
šaltini,
Jėzaus Širdie, mūsų nuodėmių atlei-
dimo išmeldėja,
Jėzaus Širdie, išniekinimo pripildytoji,
Jėzaus Širdie, dėl mūsų nedorybių su-
spaustoji,
Jėzaus Širdie, lig mirties paklusnioji,
Jėzaus Širdie, durtuvu pervertoji,
Jėzaus Širdie, visokios paguodos šal-
tini,
Jėzaus Širdie, mūsų gyvenime ir atsi-
kėlime,

Pasigailėk mūsų.

Jėzaus Širdie, mūsų ramume ir sutaikyme,
Jėzaus Širdie, nuodėmių auka,
Jėzaus Širdie, Tavyje viltį turinčiųjų išganyme,
Jėzaus Širdie, Tavyje mirštančiųjų viltie,
Jėzaus Širdie, visų Šventųjų pasigėrėjime, pasigailėk mūsų! — Pasigailėk mūsų

Dievo Avinėli, kursai naikini pasaulio nuodėmes, atleisk mums, Viešpatie.

Dievo Avinėli, kursai naikini pasaulio nuodėmes, išklausyk mus, Viešpatie.

Dievo Avinėli, kursai naikini pasaulio nuodėmes, pasigailėk mūsų.

V. Jėzau romusis ir nuolankiaširdi.

R. Padaryk mūsų širdį panašią į savo Širdį.

MELSKIMĖS

Visagali amžinasis Dieve, žvilgtelėk į mylimiausiojo savo Sūnaus Širdį, Jos garbinimus ir atlyginimus, kuriuos Jis Tau už nusidėjėlius yra padaręs, ir, prašomas pasigailėti, atleisk ir dovanok jiems vardu To paties savo Sūnaus Jėzaus Kristaus, kuris su Tavimi gyvena ir viešpatauja Šventosios Dvasios vienybėje, Diavas, per amžių amžius. Amen.

ATSITEISIMO MALDA

Šv. Tėvo Pijaus XI birželio mėnesiui įsakyta

Saldžiausiasai Jėzau, kurio meile apipilti žmonės nedėkingai už ją atsimoka didžiausiu užmiršimu, apsileidimu ir niekinimu, štai mes, puolę prieš Tavo altorių, trokštame ypatingu Tavęs garbinimu atlyginti taip nelemtą žmonių atšalimą ir tuos įžeidimus, kurių iš visur patiria Tavo meilingiausioji Širdis.

Tačiau atsiminę, kad ir mes kartais esame buvę tokie pat nedorėliai, ir už tai iš didžio gailesčio susigraudinę, pirmiausia meldžiame, kad mums būtum gailestingas; mes trokštame noromis atsiteisti ne tiktai už mūsų padarytąsias nedorybes, bet ir už tų, kurie toli nuklydę nuo išganymo kelio, savo netikėjimo apakinti, arba visai nenori Tavęs pripažinti savo Ganytoju ir Vadu, arba laužydami krikšto pasižadėjimus, yra metę maloniausiąjį Tavo įstatymo jungą.

Trokšdami atsiteisti už tas visas nedo-

rybes, mes rūpinsimės atlyginti už kiekvieną jų skyrium: už gyvenimo elgesio nepadorumus ir begėdiškumus, už didelę daugybę nekaltoms širdims užstatytų žabangų, už šventų dienų laužymą, už keiksmus ir piktažodžiavimus, taikomus Tau ir Tavo Šventiesiems, už šmeižtus, drabstomus į Tavo Vietininką ir visą kunigiją, už dieviškosios meilės Sakramento niekinimą ir jo įžeidimus baisiomis šventvagystėmis, pagaliau už viešus tautų nusikaltimus, užgaunančius Tavo įsteigtosios Bažnyčios teises ir valdžią.

Kaip gera būtų, kad tas nedorybes mes galėtume savo krauju nuplauti! Dabar gi, kad už įžeistą Dievo garbę atsiteistume, mes Tau duodame tą patį atlyginimą, kurį Tu esi kitados davęs Dievui Tėvui ant kryžiaus ir kurį kasdien atnaujini ant mūsų altorių. Prie to jungiame švenčiausiosios Panos Motinos, visų Šventųjų ir teisių krikščionių atlyginimus ir nuoširdžiai pasižadame, už savo pereitojo gyvenimo ir kitų nuodėmes ir už Tavo tos didžios meilės nepaisymą su Tavo malonės pagalba, kiek tik pajėgsime, atlyginti tvirtu tikėjimu, skaisčia dorove, tiksliu Evangelijos įsakymu, ypač meilės įsakymo, vykdymu; be to, pasižadame, kiek tik įstengsime, neprileisti, kad kas

Tave įžeistų, ir, kiek tik išgalėsime, patraukti kuo daugiau žmonių, kad Tave išpažintų.

Priimk meldžiamas, malonigiausiasai Jėzau, per Švenčiausiąją Paną Mariją Atitaisytoją, mūsų Tarpininkę, šio atlyginimo, einančio iš geros valios, duoklę ir savo didžia ištvermės malone padėk mums Tave ištikimai garbinti ir Tau ligi mirties tarnauti, idant pagaliau visi mes nueitume į Tėvynę, kur Tu Dievas, su Tėvu ir Šventąja Dvasia gyveni ir viešpatauji per amžių amžius. Amen.

Pavedimas žmonių giminės Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai

Mieliausiasis Jėzau, žmonių giminės Atpirkėjau, pažvelk į mus, nuolankiai puolusius ant kelių prieš Tavo altorių. Mes esame Tavo ir Tavo būti norime. Idant dar tvirčiau galėtume su Tavimi susijungti, štai šiandien kiekvienas mūsų noromis atsiduoda Tavo Švenčiausiajai Širdžiai. Daugybė žmonių niekad nėra Tavęs pažinę; daugybė, niekindami Tavo įsakymus, yra Tavęs išsižadėję. Gailestingiausiasis Jėzau, pasigailėk vienų ir antrų ir visus patrauk prie savo Švenčiausiosios Širdies. Būki, Viešpatie, Karalius ne vien tikinčiųjų, kurie niekad nėra nuo Tavęs atsitraukę, bet ir tų sūnų palai-

dūnų, kurie yra Tave pametę: padėk jiems veikiai grįžti į Tėvo namus, idant nežūtų iš vargo ir bado. Būki Karalius tų, kurie arba klaidingū mokslu yra apvilti, ar atskilę dėl nesantaikos; pašauk juos į tikrą tiesą ir tikėjimo vienybę, idant veikiai įvyktų viena avija ir vienas ganytojas. Būki Karalius visų tų, kurie ligšiol klaidžioja stabmeldijos ar islamo tamsybėse, ir teikis juos apšviesti ir atvesti į savo karalystę. Pagaliau pažvelk gailestingomis akimis ir į sūnus tos tautos, kuri taip ilgą laiką yra buvus Tavo išrinktoji tautą. Tegu dabar atpirkimo ir gyvybės versmė ir ant jų teka, tasai Kraujas, kurį jie kitados yra šaukęsi ant savęs. Saugok, Viešpatie, savo Bažnyčią ir suteik jai tikros laisvės; suteik visoms tautoms tvarkos ir ramybės, padaryk tai, kad visoje žemėje nuo krašto ligi krašto skambėtų vienas balsas: Garbė Dieviškajai Širdžiai, per kurią yra mums įvykęs išganymas. Jai garbė ir šlovė per amžius. Amen.

Kasdieninis aukojimas savęs Švenčiausiai Jėzaus Širdžiai

RYTE

Viešpatie Jėzau Kristau, prisidėdamas prie tos dieviškosios minties, su kuria patsai gyvendamas žemėje garbinai Dievą ir dabar visose vietose nuolat Jį garbini Švenčiausiajame Sakramente ir garbinsi ligi pasaulio pabaigos savo Švenčiausiąja Širdimi, — aš, Nekaltai Pradėtos Panos Marijos, Švenčiausios Širdies pavyzdžiu, mieliausiu noru aukoju Tau šios dienos, nė mažiausiosios dalelės neišskirdamas, visas mano mintis ir ketinimus, visus mano jausmus ir troškimus, visus mano žodžius ir darbus. — Amen.

(100 dienų atl. vieną kartą dienoje — Leonas XIII, 19 gruodžio 1885 m.).

VAKARE

Saldžiausioji Jėzaus Širdie! Pavedu Tau šią naktį savo širdį ir kūną, kad ramiai su Tavimi ilsėtųsi. O kad aš miegodamas negaliu Dievo garbinti, teikis už mane tai padaryti. Kiek kartų šią naktį tvaksės mano širdis, tiek kartų teesie garbė Švenčiausiajai Trejybei! Kiekvieną gi mano kvėpavimą teikis priimti ir Jai paaukoti, kaip gyvąsias mano meilės kibirkštis. Amen.

TURINYS

Klaidų atitaisymai

Puslapy	Eilutė:	viršuje apačioje	Išspausdinta:	Turi būti:
15	14	a.	gryžiaus	kryžiaus
32	11	a.	malonės kaip	malones pažinti kaip
52	1	a.	palikau	palikus
53	1	v.	apleidau	apleidus
58	7	v.	skaistybės	klusnybės
66	2	a.	Paukokime	Paaukokime
125	2	v.	Širdis	Širdis
160	12	a.	maydama	manydama
168	11	v.	Galvąm istiškojo	Galvą mistiškojo
171	1	a.	uešti	nešti
173	7	a.	abejo	abejonės
183	1	a.	iga-	gai-
189	13-14	a.	pasiyžimą	pasiryžimą
201	2	a.	Diavas	Dievas
203	3	a.	įsakymu	įsakymų
204	3	v.	maloni-giausiasai	maloningiausiasai
205	11	a.	tautą	tauta

Taip pat ir turiny įsibrovė šios klaidos, būtent, turinys ligi XXVII mąstymo parašytas gerai, toliau praleista šie mąstymai: MĄSTYMAS XXVIII. Jėzaus Širdis erškėčiais vainikavime. 164 psl., MĄSTYMAS XXIX. Jėzaus Širdis kryžių nešant. 170 psl., MĄSTYMAS XXX. Jėzaus Širdis prie kryžiaus. 175 psl., MĄSTYMAS XXXI. Prikryžiuotojo Jėzaus Širdis ramina gerą vienuolį mirties valandoje. 181 psl., MĄSTYMAS XXXII. Perdurtoji Jėzaus Širdis ir Marija. 187 psl. Paskutinis mąstymas ne XXVIII, bet XXXIII.